

“Yeni süreç” ve Kürt sorunu / H. Fırat

Kürt hareketi emperyalizmi kavram olarak bile artık nadiren kullanıyor.

Yörüngesine aldığı sol kesimlere cömertçe milletvekillikleri su-

nuyor, ama seçim bildirgelerine tek kelimelik olsun bir anti-emperyalist ifadeye imkan tanımıyor. Çünkü emperyalizme dayanarak bu sorunun çözülebileceği inancında. TUSİAD’a söz söylemiyor, çün-

kü TUSİAD ile bir biçimde Amerikancı çözümü hayata geçirebiliriz diye bakıyor.

Türk ve Kürt emekçilerinin gerçek çıkarlarına aykırı bir çizgi bu. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2025 / 13
15 Ekim 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak85.net

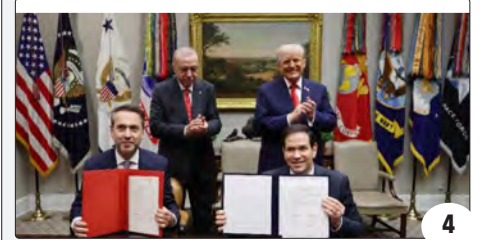
Filistin halkının kanı üzerinden “meşruiyet” pazarlığı...

“Gazze Planı”nın
gözde taşeronu:
AKP-MHP
iktidarı

3
“Filistin davasının tasfiye planı”nın sponsoru AKP mi?

Erdoğan, Trump-Netanyahu ikilisinin “Filistin davasını tasfiye” planına Katar Emiri’yle birlikte sponsorluk yapmaya soyunuyor.

4
ABD kapısında
“meşruiyet” dilenmek

Tom Barrack’ın yaptığı açıklamalar, Erdoğan iktidarının Amerikan emperyalizmine ne kadar bağımlı hale geldiğinin açık ilanı oldu.

25
Sinan, Ulucanlar ve
sınıf devrimciliği geleneği

Sinan’ın pratiği, Habib ve Ümit düşünen önder, savaşılan neferleri gelenek ve tereddütsüz irade bize yol göstermeye devam ediyor.

2025 Eylül direnişi: Toplumsal dönüşüm arayışı- A. Engin Yılmaz

S.17

Trump-Netanyahu görüşmesi-E.Bahri

S.21

Filistin halkının kanı üzerinden “meşruiyet” pazarlığı...

“Gazze Planı”nın gözde taşeronu: AKP-MHP iktidarı

ABD emperyalizminin karanlık merkezlerinde tasarlanan ve Donald Trump tarafından duyurulan “Gazze Planı” geçtiğimiz günlerde yürürlüğe girdi. Bir dizi açıdan kırılmalı bir yapıya sahip olan plan kapsamında ilk elden İsrail ile Hamas arasında ateşkes ilan edildi. Ardından karşılıklı olarak esir takasları gerçekleştirildi.

ABD patentli plan, Birleşmiş Milletler 80. Genel Kurulu’nda yürütülen savaş diplomasisi ve kirli pazarlıkların ardından gündeme getirilmişti. Ön sürecinde ABD emperyalizminin, siyonist İsrail’in ve bölgenin gerici-işbirlikçi devletlerinin istihbarat birimleri ve bürokratik aygıtları tarafından şekillendirilen “Gazze Planı”, tüm bu güçlerin “kazan kazan” hesaplarını yansıması bakımından önemli bir yerde duruyor.

Ayrıntılarından arındırılarak bakıldığında, ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail’in “Gazze Planı” üzerinden Filistin halkına yeni bir düzeyde ve koşulsuz olarak teslimiyet dayattığı açıkça görülmektedir. Planın stratejik çerçevesini de esasen bu politika oluşturmaktadır. ABD-İsrail ikilisinin yakın vadede hedeflediği şey ise, Gazze direnişini tümüyle tasfiye ederek, Gazze’nin yönetimini emperyalist haydutların denetimindeki kukla bir aparata devretmektir. Bunun ne anlama geldiğini görmek için yıllardır Batı Şeria’da yaşananlara bakmak yeterli olacaktır. Dolayısıyla, emperyalist-siyonist güçlerin Filistin politikasında esasa ilişkin bir değişiklik yoktur. Barbarca sürdürülen soykırım savaşı da kurulan “müzakere” masaları da bu politikaya hizmet etmekte; işgalin önündeki engeller kaldırılarak en nihayetinde Filistin davasına kilit vurulmak istenmektedir.

Elbette ki soykırım saldırılarına “ara verilerek” müzakere masasının kurulmasında Filistin halkının ağır bedeller ödeyerek sürdürdüğü direnişin ve bunun dünya kamuoyunda yarattığı etkinin rolü büyüktür. Başta AB ülkeleri olmak üzere bir dizi ülkede gerçekleştirilen kit-

lesel Filistin eylemleri, Küresel Sumud Filosu örneğinde olduğu gibi enternasyonal dayanışmayı güçlendiren süreçler emperyalistleri ve siyonist İsrail’i basınç altına alarak “plan değişikliği” yapmaya zorlamıştır. Fakat emperyalistler, siyonist devlet ve ortakları plan değişikliğine gitse de temel yönelimlerini olduğu gibi korumaktadır. Dahası, “ateşkes” ve esir takası sürecini dahi kendilerine has bir pişkinlikle istismar etmekten geri durmamaktadırlar. Çok değil, Şubat ayında Gazze’yi “Ortadoğu’nun Rivierası” yapma hesabını dile getiren, soykırım savaşının başından beri bizzat sponsoru ve destekçisi olan Trump’ın “savaşları bitiren”, Filistin’de “akan kanı durduran” bir “barış elçisi” olarak vitrine konması bunun en ibretlik örneğidir.

Dahası, bu propaganda ve algı yönetimine Filistin direnişini hedef alan söylem ve hedefler eşlik etmektedir. Her fırsatta Filistin’de yaşananların sorumlusu olarak direniş güçleri işaret edilmekte; direniş silahsızlandırma ve direniş güçlerini Gazze’den sürmeye dönük emperyalist plan bu argüman üzerinden gerekçelendirilmektedir. Donald Trump’ın “Hamas sözünü tutmazsa İsrail askeri Gazze sokaklarına döner... Bir sözümle Gazze’deki savaş yeniden başlar” sözü emperyalistlere has küstahça bir tehdit olmakla birlikte, dünya kamuoyunda yaratılmak istenen algıyı da özetlemektedir. Bir kez daha Filistin’de süren savaştan direniş güçleri sorumlu tutulmakta, ABD-İsrail ikilisinin saldırganlığı bu yolla meşrulaştırılmak istenmektedir.

Dolayısıyla, “Gazze Planı” kapsamında bir yol kazası yaşanır ve “müzakere masası” devrilirse siyonist savaş aygıtının sahaya sürüleceği, bir kez daha direniş güçlerinin bunun sorumlusu olarak ilan edileceği, böylece uluslararası kamuoyunda Filistin konusunda oluşan duyarlılığın soğutulmaya çalışılacağı açıktır.

Özetle, Batı cephesinde ve emperyalist-siyonist güçlerin ajandasında Filistin politikasına ilişkin değişen bir şey söz

konusu değildir. Savaşla ya da müzakere yoluyla Filistin halkına açık bir şekilde teslimiyet dayatılmaktadır.

GÖZDE TAŞERON AKP-MHP İKTİDARI

Emperyalist-siyonist güçlerin direnişi bertaraf etme ve bu yolla Filistin halkını teslim alma hedefiyle gündeme getirdiği “Gazze Planı”, bölgedeki Amerikancı devletlerin Filistin davası karşısındaki gerçek konumlanışına da ayna tutuyor. Özellikle de gerici-faşist AKP-MHP iktidarı açısından...

Tayyip Erdoğan şahsında gerici-faşist rejim, daha en başından itibaren ABD patentli projenin en gözde ortağı ve taşeronu olarak ön plana çıkarıldı. İlkini, BM’de yapılan Gazze Zirvesi’inde Trump’ın yanında baş köşeye oturtulan Erdoğan, devam eden süreçte emperyalist planın etkin taşeronu olarak sık sık Trump’dan teşekkür ve takdir mesajları aldı. Benzer bir mizansen Mısır’daki Gazze Zirvesi’nde de sergilendi. Zirvenin ardından açıklamalar yapan ABD Başkanı, “Erdoğan çok yardım etti” diyerek, “Gazze planı” kapsamında AKP-MHP iktidarına tanımlanan rolü de özetlemiş oldu. Bu kadarı bile, gerici-faşist rejimin Filistin davası karşısındaki gerçek konumunu ve pratiğini görmek için yeterlidir.

Aşağılayıcı bir ton içerse de Trump’ın övgülerine mazhar olmayı başaran Erdoğan yönetimi hamasi nutuklar atarak, patronu Trump gibi “ateşkes”ten ve “akan kanı durdurmak”tan dem vurarak, Saray rejiminin ABD-İsrail ikilisinin hizmetinde olduğu gerçeğini örtmeye çalışıyor. Dahası, iç kamuoyu önünde Erdoğan’ı “Filistin’in gerçek dostu”, “Gazze’deki soykırımı durduran lider” safasaları üzerinden pazarlayarak, şeflerine toplumsal meşruiyet devşirmeyi hesaplıyor. Fakat bunu başarabilmeleri eskisi kadar kolay değil. Zira, başta saldırının hedefindeki Filistin halkı olmak üzere, Filistin davasına gönül veren ve yakından takip eden tüm kesimler, yürürlükte ola-

nın emperyalist-siyonist güçlerin projesi olduğunu ve Erdoğan yönetiminin bu projenin kullanışlı bir aparatı olarak hareket ettiğini gayet iyi biliyorlar.

Toplumsal desteğini ve meşruiyetini yitiren gerici-faşist rejim, içeride kapitalistlerin, dışarıda ise emperyalistlerin açık desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor. ABD yönetiminin Trump-Erdoğan görüşmesi öncesinde “meşruiyet” sorununa işaret etmesi, Trump’un alaycı bir tavırla “Bundan bıktım, ilişkiler düzeyinde cüretkar bir adım atalım ve ihtiyacı olanı verelim” demesi ve hemen ardından hileli seçimlere işaret etmesi, ABD emperyalizminin Saray rejiminin içerisinde bulunduğu zafiyet üzerinden belli hesaplar yaptığını gösteriyor.

Görünen o ki ABD, tepeden tırnağa çürümüş, toplumsal desteğini yitirmiş, baskı ve zorbalıkla ayakta duran Erdoğan yönetimini “deliğe süpürmekten” sonuna kadar kullanmayı tercih ediyor. Trump yönetiminden meşruiyet dilenmek üzere Beyaz Saray’a giden Tayyip Erdoğan’ın koltuğunun altına “Gazze Planı”nın tutuşturulması, dahası ABD-İsrail projesinin etkin ve gözde taşeronu olarak parlatılması bunu anlatmaktadır. Filistin’den Suriye’ye ve İran’a değin, Ortadoğu’da emperyalizme taşeronluk misyonu üzerinden Amerikancı Saray rejiminin önüne daha ne gibi dosyaların konulduğunu ise süreç gösterecektir.

Fakat kesin olan şudur ki, çoklu krizlerin pençesinde debelenen ve toplumsal meşruiyetini kaybeden Erdoğan yönetimi, batılı emperyalistlerin hizmetinde bölge halklarına karşı işlediği suçlara her geçen gün bir yenisini eklemeye devam edecektir. Dolayısıyla, ABD-İsrail ikilisinin Ortadoğu halklarına dayattığı savaş ve yıkım politikalarının karşısında durma ve Filistin halkıyla dayanışmayı güçlendirme görevi, Amerikancı Saray rejimine karşı mücadeleyi büyütme sorumluluğuyla bir arada ele alınmalıdır.

Trump'ın Filistin planının sponsoru AKP mi?

E. Bahri

ABD Başkanı Donald Trump, İsrail'deki soykırımcı çetenin başı Binyamin Netanyahu ile Beyaz Saray'da görüştüktan sonra, Gazze'de uygulanacak plan konusunda anlaşmaya vardıklarını ilan etti. Netanyahu ise Trump'ın planının İsrail'in taleplerini karşıladığını ve bundan memnun olduğunu söyledi.

İki soykırımcı şefin anlaştığı plan, Filistin direnişini silahsızlandırmayı, direnişin tüm altyapısını yok etmeyi, Filistinlileri üstü açık, etrafı çevrili dar alanlara kapatmayı, Gazze'nin yarısını Trump'a emlak için tahsis etmeyi, Filistin halkının işgalci/soykırımcı İsrail'in küstahça dayatmalarını sineye çekmesini, Filistin devleti hedefinden vazgeçmesini ve mültecilerin geri dönüş hakkının ortadan kaldırılmasını içeriyor. Diğer ayrıntıların ise bir önemi yok. ABD emperyalizminin hedefi, Filistin davasını yok etmek, Filistin halkını "sürgün, ölüm ya da kölelik" arasında seçim yapmaya zorlamaktır.

Soykırımcı İsrail'in güdümünde yeni bir Ortadoğu'nun kurulabilmesi için, öncelikle Filistin davasının tasfiye edilmesi gerekiyor. Bu, Trump'ın planının esas hedefidir.

Böyle bir planın Netanyahu tarafından desteklenmesi doğaldır. Ancak planın destekçileri Tel Aviv'deki soykırımcı çeteden ibaret değil. "Müslüman" devletlerin başkanları da Trump'ın planını "heyecanla" karşıladılar. BM Genel Kurulu'na katılmak üzere New York'a giden 8 "Müslüman" devletin yöneticileriyle görüşen Trump, planı önce onlara sunmuştu. Planı heyecanla destekleyenlerin başını ise AKP şefi Tayyip Erdoğan çekiyor. Nitekim "Müslüman" ülkelerin şefleriyle yaptığı toplantıda Erdoğan'ı sağ tarafına oturtan Trump, bu konuda ondan çok şey beklediğini dile getirmişti. Washington'da "meşruiyet" arayan Erdoğan, son derece alçaltıcı olmasına rağmen kendisine biçilen misyonun üzerine atladı. Zira Trump'ın başka türlü onun isteklerine yeşil ışık yakması mümkün değildi. Soykırım destekçisi ABD silah şirketleriyle on milyarlarca dolarlık anlaşmalar imzalanması ise bunu tamamlıyor.

Trump'ın Gazze planına onay veren 8 ülkenin yöneticileri, bir kez daha Filistin halkını sırtından hançerlediler. Zira iki yıldan beri soykırım yapan İsrail'e hiçbir yaptırım içermeyen plan, ABD ile

Erdoğan, Trump-Netanyahu ikilisinin "Filistin davasını tasfiye" planına Katar Emiri'yle birlikte sponsorluk yapmaya soyunuyor. Bu alçaltıcı rolü üstlenmeleri, sermayenin dinci-gerici temsilcilerinin ahlaksızlığını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

"Müslüman" işbirlikçilerin Netanyahu rejimine savaşa elde edemediğini altın tepside sunmayı esas alıyor. Bu plan, emperyalist/siyonist cellatların kurbanı olan Filistin halkına ise peşinen köleliği dayatmaktadır.

Trump-Netanyahu ikilisi, sömürgeci niyetlerini gizlemiyor. Yani planın içeriği de hedefleri de ortada. Hal böyleyken, Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan'la müritlerini heyecanlandıran nedir? Söylemde "Filistinci" pozlar takınan bu dinci-gericilerin, emperyalist/siyonist plana bu kadar hararetle destek sunmaları, bunu döne döne ilan etmeleri dikkat çekicidir.

Trump planına ilk destek hem Erdoğan hem de Saray'ın Dışişleri Bakanı Hakan Fidan tarafından Amerika'da ilan edildi. Bu kadarını yetersiz bulmuş olmaları ki, ABD gezisi dönüşü plana destek açıklamaları Ankara'da devam etti. Son olarak, Türkçe ve İngilizce bir mesaj yayınlayan Tayyip Erdoğan, plana verdiği desteği tekrarladi. İngilizce bilmeyen

Erdoğan'ın bu dilde plana destek ilanını yinelemesi, Trump'a verilen bir mesajdır. Zira Trump'tan aldığı "meşruiyet" vizesinin süresinin, soykırımcı çeteye verilen desteğe bağlı olduğunu Erdoğan da Saray'daki müritleri de gayet iyi biliyor.

Erdoğan rejiminin, Hamas'ın bazı siyasi liderleriyle ilişkileri olduğu biliniyor. Bu ilişkilerin mahiyeti tam olarak açık değil. Zira Hamas liderlerinin, soykırım destekçisi Erdoğan'a güvenmeleri olası görünmüyor. Buna rağmen, Türkiye gibi bir ülkenin rejimiyle ilişkide olmayı bir imkân saydıklarını öngörmek mümkün. Erdoğan ise şimdi bu ilişkiyi, Hamas'ı Trump planına ikna etmenin bir aracı olarak kullanmak istiyor. Hamas liderliğinin belli kayıtlarla plana yeşil ışık yaktığı, en azından diplomasi kanallarını açık tutmaya çalıştığı anlaşılıyor. Ancak bu, soykırımcılar işbaşındayken; Gazze'de silah bırakmak, tünellerin tahrip edilmesini kabul etmek, silah üretiminden vazgeçmek anlamına gelen planın tümüyle kabul edileceği anlamına gelmiyor.

Vurgulamak gerekir ki, ne Filistin halkı ne de direnişi, intihar anlamına gelen bu tür dayatmaları kabul eder. İşgale karşı direniş de, Filistin davası için mücadele de onlar için vazgeçilmezdir. Yüz yıldır direnen bir halkın, sömürgeci küstahlarla suç ortakları istedi diye intihar etmesini beklemek abesle iştigaldir. Erdoğan'la müritlerinin yaptığı gibi, bu halka ve direniş hareketine "Filistin davasını yok etmek isteyen Trump planını kabul edin" demek, kaba bir gaddarlık olduğu kadar, bir asırdan beri direnen bu halkın onurunu küstahça ayaklar altına almaktır.

Görünen o ki, ülkesinde halk nezdinde gayrimeşru olan kokuşmuş rejimini ayakta tutmak için çırpınan Erdoğan, Trump-Netanyahu ikilisinin "Filistin davasını tasfiye" planına Katar Emiri'yle birlikte sponsorluk yapmaya soyunuyor. Bu alçaltıcı rolü üstlenmeleri, sermayenin dinci-gerici temsilcilerinin ahlaksızlığını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

ABD kapısında “meşruiyet” dilenmek

A. Engin Yılmaz

New York'taki Concordia Zirvesi'nde ABD'nin Türkiye Büyükelçisi ve Suriye Özel Temsilcisi Tom Barrack'ın yaptığı açıklamalar, Erdoğan iktidarının Amerikan emperyalizmine ne kadar bağımlı hale geldiğinin açık ilanı oldu.

Bu açıklamalar, boyun eğmek zorunda kalmış bir iktidarın Trump karşısındaki çaresizliğinin verdiği boyutu da ifşa etti. Artık hiçbir söz cambazlığı tek adam rejiminin dış dünyada nasıl algılandığını gizlemeye yetmiyor. Erdoğan, içeride halk desteğini kaybettiğe baskıya, zora ve türlü kirli oyunlara sarılan, dışarıda ise iktidarını sürdürebilmek için emperyalist efendilerinin onayını arayan bir zavallı haline gelmiştir. Meşruiyetini Trump'tan dilenen Erdoğan, ABD tarafından yönlendirilen bir taşerondur. Bu tablo, sadece bir kişinin değil, tüm bir siyasi yapının da iflasını ortaya koymaktadır. Barrack'ın sözleri, Erdoğan'ın Trump yönetimine ne derece mecbur hale geldiğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Türkiye'nin ABD açısından temel sorunu artık F-35, S-400 ya da NATO değil, doğrudan Erdoğan'ın meşruiyetini yitirmesidir. Bu meşruiyet yitimi, Trump gibi faşist ve saldırgan bir figürün “onayıyla” yeniden kazanılmaya çalışılmaktadır. Barrack, Erdoğan'ın ihtiyacı olan şeyin “meşruiyet” olduğunu tüm açıklığı ile ifade ediyor ve Trump'ın ona bu “hediye” sunacağını belirtiyor. Bu, bir destek değil, sadakat karşılığında verilen aşağılayıcı bir rüşvettir. Bu koşullu “meşruiyet”, tam bir teslimiyetin dayatılmasıdır.

Trump'ın Erdoğan'a dair “o seçim hilelerini iyi biliyor” şeklindeki sözleri ise açık bir pazarlık mesajı içeriyor. Bu, iki mafyalaşmış yönetici arasında yürüyen kirli bir işbirliğidir. Biri kendi ülkesinde baskı ve zorbalığı zirveye taşıyarak ve her türlü temel hak ve özgürlükleri çiğneyerek ayakta kalmak isterken, diğeri bu zaafı kullanarak kendi emperyalist çıkarları için ona diz çöktürmektedir. Bu, emperyalizmin klasik yöntemidir ve bu yöntem, işbirlikçi rejimlerin içeride emekçi düşmanı politikalar yürütmesini teşvik etmek, dış politikada efendilerine itaat etmelerini dayatmak, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalist tekelere açmaları için onlara rüşvet vermek ve halkların iradesini zorbalıkla kırmayı amaçlayan zorbalıklarına destek verme

yöntemidir.

Elbette işbirlikçi rejimler kendilerine sunulan “desteğin” karşılığını vermek zorundadırlar. Nitekim Bloomberg'in Türk yetkililere dayandığı haberine göre, bir “alışveriş listesi” ile ABD'ye giden Türk heyetinin gündeminde Lockheed Martin'den savaş uçakları, Boeing'den yolcu uçakları ve 50 milyar doları aşan sıvılaştırılmış doğal gaz alımları yer aldı. Barrack'ın dediğine F16 savaş uçaklarını üreten firmayı ayakta tutan, Erdoğan rejiminin büyük oranda savaş uçağı alımları yapmasıdır. Görüldüğü üzere emperyalist efendilerden meşruiyet satın almanın maliyeti oldukça yüksek. ABD'nin küstah yönetimi tarafından Erdoğan'a verilen mesaj nettir: “Sana meşruiyet veririz ama bizim belirlediğimiz rotadan sapmayacaksın.” Bu durumda Erdoğan, efendisinden rol bekleyen bir taşeron durumuna itilmiş oluyor.

Erdoğan'ın içeride ve dışarda yitirdiği meşruiyeti ve yaşadığı zayıflığı kendi lehine kullanan Trump, AKP şefinin açmazlarını pazarlık konusu haline getiriyor. Trump yönetimi Erdoğan'a “Senin halkının ezici çoğunluğu seni istemiyor ama ben seni meşru ilan edersem iktidarını sürdürebilirsin. Karşılığında bana itaat edeceksin” talimatını herkesin gözü önünde veriyor. Bu, emperyalistlerin meşruiyetini yitirmiş, şiddet ve zorbalıkla ayakta kalmaya çalışan rejimlere kendilerine biat etme şartıyla can simidi sunmasıdır. Elbette ki geçici bir süre için...

ABD Başkanı Trump, Erdoğan'ın zayıflığını bir avantaja çeviriyor. Onun meşruiyet açığını, kendi küresel çıkarları için pazarlık konusu yapıyor. Dolayısıyla da Trump'ın Erdoğan'a sunduğu “meşruiyet” bir lütuf değil, kölelik çağrısıdır. Bu çağrıya boyun eğmek, yalnızca kişisel iktidarı korumak için değil, emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmek için de yapılmış bir tercihtir. Erdoğan, kaybettiği meşruiyeti, Trump'ın kapasında aramakta ve karşılığında uşaklık sunmaktadır. Bu utanç verici tablo yalnızca Erdoğan'ın aşağılanmasını değil, ABD'nin “müttefikleri” ile kurduğu ilişkilerde kullandığı kirli yöntemleri de gözler önüne sermektedir. Bu zirvedeki kepezelikler, Erdoğan'a yönelik aşağılayıcı yaklaşımlarla sınırlı kalmadı. Suriye'deki cihatçı çete lideri Ebu Muhammed el-Colani'ye biçilen rol de kepezeliğin Beyaz Saray'a hakim hale geldiğini gösterdi. Barrack'ın sözleriyle Trump, El-Kaide bağlantılı Ebu Muhammed el-Colani ile “beş dakikada” görüşme kararı alıyor ve onu Nelson Mandela ile kıyaslayarak aklamaya çalışıyor. Bu kıyaslama sadece tarihsel bir rezalet değil, aynı zamanda emperyalizmin ne kadar ahlaksız bir sistem olduğunu da gösteriyor. Mandela, ırkçı Apartheid yönetimine karşı mücadele eden bir ilericiydi. Colani ise emperyalist/siyonist güçlerin bölgeyi dizayn etmek için palazlandığı, binlerce kişinin katledilmesinden sorumlu olan bir cihatçı çetebaşısıdır. Bu ikisini aynı kefeyle koymak, emperyalistlerdeki ahla-

ki çöküşün verdiği boyutu da gösteriyor. Kaldı ki, ABD Mandela'nın değil, ırkçı Apartheid rejiminin safında yer almıştı. Bu arada Colani'ye Tom Ford takım elbise giydirilmesi, onun vahşi bir katil olduğu gerçeğini değiştirmez. Bir cihatçı katili “makbul ortak” ilan etmek, emperyalizmin “terörle mücadele” söyleminin sahneliğini ortaya koyar. “Azıli teröristlerle teröre karşı mücadele” söylemi ise tam da Trump'a yakışan bir “icat.”

Bu kirli düzenin bir diğer parçası da Trump'ın sözünü ettiği 21 maddelik “barış planı”dır. Bu plan, soykırımı “meşru” görürken, Filistin halkının haklı taleplerini tümüyle yok saymakta, İsrail'in işgalini kalıcılaştırarak “istikrar” adı altında teslimiyet dayatmaktadır. Filistin'e sunulan sözde barış, direnişin sona erdirilmesi koşuluna bağlanmaktadır. Bu barış değil, teslimiyetin dayatılmasıdır. Bu, tıpkı Erdoğan'a sunulan “meşruiyet” gibi bir pazarlık nesnesidir. Halkların özgürlük mücadelelerini boğmak, işgali kalıcılaştırmak, işbirlikçiliği ödüllendirmek emperyalizmin temel politikasıdır.

Vurgulamak gerekiyor ki, sistemin Erdoğan gibi figüranları emperyalist küstahlık önünde diz çökerken, soykırımı karşı direnen Filistin halkı nezdinde ise Trump'ın ne rüşvetinin ne tehditlerinin bir hükmü var.

Erdoğan'dan "Filistin'e destek" masalı

Birleşmiş Milletler çatısı altında, "Filistin meselesine çözüm bulunması ve iki devletli çözümün hayata geçirilmesi" konulu uluslararası bir konferans düzenlendi. Konferansta konuşan AKP şefi Tayyip Erdoğan, Filistin halkına yönelik saldırılara karşı güya ses yükseltti. Gazze'de yaşananları soykırım olarak niteleyen Erdoğan, İsrail'in işgal ve ilhak politikalarına "karşı çıktı", Filistin'in BM'ye tam üyelik hakkı olduğunu savundu.

Arada bir Filistin konusunda "keskin" laflar etmek durumunda kalan Erdoğan'ın bu çıkışları ile siyasal pratiği arasında büyük bir açığı var. Dolayısıyla bu son "çıkış", Erdoğan'ın siyasal pratiğinin ne kadar ikiyüzlü ve tutarsız olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Konuşma, kağıt üstünde Filistin halkının haklarını savunan bir metin gibi görünse de Erdoğan'ın söylemi ile Saray rejiminin politikaları arasındaki derin uçurumu yeniden teyit etmiştir. AKP iktidarı, yıllardır İsrail'le ticareti artırmış, askeri ve diplomatik ilişkileri defalarca yeniden kurmuş, Doğu Akdeniz'de İsrail'in enerji projelerine ses çıkarmamış ve Filistin halkının mücadelesini lafta desteklerken, pratikte ise İsrail'in bölgedeki varlığını dolaylı olarak meşrulaştırmıştır. Gazze bombalanırken İsrail'le ticaret rekorları kırılması, Erdoğan'ın BM'deki "vicdan" çağrılarını boşa düşüren en net kanıttır.

Bugün Erdoğan'ın "Gazze Filistin'in dir" sözleriyle alkış toplaması, başka şeylerin yanı sıra uluslararası düzlemde artan Filistin dayanışmasının zorunlu bir sonucu da olmuştur. Dünya halklarının sokaklarda, kampüslerde, işyerlerinde yükselttiği Filistin'le dayanışma mücadelesinin büyümesi, kapitalist devlet liderlerini "tutum almaya" zorluyor. Erdoğan da bu rüzgardan faydalanarak yerlerde sürünen imajını düzeltmeye çalışıyor. An-

cak halklar Erdoğan'ın bu "çifte standardını" iyi biliyor. Filistinli çocukların ölümü karşısında kürsüde timsah gözyaşları döken Erdoğan, Gazze'yi bombalayan İsrail uçaklarına yakıt taşımaya devam ediyor. Kendi ülkesinde ise çocuk işçiliğini, yoksulluğu, polis şiddetini, grev yasaklarını ve baskı rejimini tırmandıran bir iktidarın başında oturuyor.

Erdoğan, "soykırımcı" dediği İsrail'e yönelik bugüne kadar hiçbir gerçek yaptırım uygulamamış, aksine hem diplomatik hem ekonomik/ticari hem de askeri ilişkileri sürdürmüştür. Daha önce yaşanan kimi gerilimlerin ardından ise İsrail'le ilişkileri döne döne normalleştirmiştir. Türkiye'nin Tel Aviv Büyükelçiliği hala açık, serbest ticaret anlaşması yürürlükte, savunma sanayi bağlantıları zaman zaman gündeme geliyor...

Bu tablo, Erdoğan'ın konuşmasının sadece halkları oyalamaya dönük bir aldatmaca olduğunu gösteriyor. Filistin için gerçekten bir şey yapmak isteyen bir iktidar, önce İsrail'le tüm ekonomik ve diplomatik ilişkilerini keser, İsrail'i fiilen boykot eder, emperyalist ABD ekseninden çıkar ve bölge halklarıyla eşit temelli ilişkiler kurar. Erdoğan'ın nunların hiçbirini yapmadan "hamasi nutuklar" atması, sefil çıkarları için hem içeride hem dışarıda Filistin halkının acılarını istismar etmekten başka bir anlam taşımıyor. Nitekim soykırım çetesinin başı Netanyahu da Erdoğan'ın nutuklarından hoşlanmasa bile hiçbir şekilde ciddiye almıyor.

Erdoğan'ın BM kürsüsünden "vicdan" çağrısı yaparken, kendi ülkesinde Kürt halkına, devrimcilere, öğrencilere, işçilere ve kadınlara uyguladığı devlet te-

rörünü unutturmak istemesi de ayrı bir iki yüzlülük örneğidir. Gazze'deki abluka karşısında konuşan Erdoğan, Türkiye'de kendine biat etmeyen herkesi kuşatma altına almış bulunuyor. Filistinlilerin kendi kaderini tayin hakkı savunulurken, Türkiye'de kendi kimliğini, dilini, kültürünü savunmak isteyen halklara baskı ve zorbalık uygulanıyor. Dolayısıyla Erdoğan'ın Filistin çıkışı, ikiyüzlülüktür ibarettir.

Erdoğan'ın konuşmasında dile getirdiği, Netanyahu hükümetinin yayılmacılığı, İsrail'in Gazze'deki soykırımı ve iki devletli çözümün sabote edilmesi vb. gelişmeler somut gerçeklerdir. Ancak zıt yöndeki tutumuna rağmen Erdoğan'ın bu gerçekleri dile getirmek zorunda kalması hem kendisi hem de rejimi için utanç verici bir tablo oluşturmaktadır.

Hapishanede Filistin eylemine soruşturma

TKİP dava tutsağı Onur Kara'ya Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nde gerçekleştirdiği Filistin eylemi için disiplin soruşturması açıldı.

Siyonist İsrail'in Gazze de Filistin halkına dönük 7 Ekim 2023'ten bu yana şiddetlenen soykırım ve işgal saldırısı ikinci yılını geride bıraktı. Savaşın ikinci yılında işgal güçlerinin ambargosu Filistin halkının en temel yaşamsal ihtiyaçlarına dahi

ulaşmasını engelledi. Sağlık, eğitim gibi temel hizmetler durma noktasına geldi. Bunun yanında ambargo Gazze'de ciddi bir açlık krizine neden oldu. Bombardımanların yanı sıra açlıktan da çok sayıda bebek ve çocuk ölümü yaşandı.

Filistin halkının yaşadığı bu soykırım, ambargo ve işgal saldırısına dönük zindanlardan da tutsaklar Filistin halkı ile çeşitli dayanışma eylemleri gerçekleştirdi.

Tekirdağ 2 No'lu F tipinde TKİP dava

tutsağı Onur Kara, soykırım, ambargo ve işgal saldırısına dikkat çekmek için 23 Ağustos'ta bir günlük açlık grevi gerçekleştirmişti.

Onur Kara'nın Filistin halkı ile dayanışma için yaptığı açlık grevine hapishane yönetiminin disiplin soruşturması açtığı öğrenildi.

KIZIL BAYRAK / TEKİRDAĞ

Erdoğan rejimi soykırımcı şirketleri ayakta tutuyor

AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan'ın kalabalık bir heyetle gerçekleştirdiği ABD ziyareti, kamuoyunda çok yönlü tartışmalara neden oldu. Zira bu ziyaret, bir dizi skandala sahne oldu.

Erdoğan, nihayetinde Beyaz Saray'da Donald Trump'la poz vererek uzun süredir kurduğu hayalini gerçekleştirdi. Bu görüntü neden bu kadar önemliydi sorusunun cevabını ise Trump'ın eski Ankara büyükelçisi ve Suriye özel temsilcisi Tom Barrack açıkça vermişti: "Erdoğan'ın meşruiyete ihtiyacı var. Trump ona bunu verecek." Türkiye'de siyasi ve toplumsal desteğini önemli ölçüde yitiren saray rejimi ayakta kalmak için gözünü ABD'ye çevirmiş durumda. Sağcı ve İslamcı siyaset geleneği açısından Beyaz Saray'da kabul görmek, her zaman önemli bir meşruiyet göstergesi olagelmıştır. AKP'nin ABD ve Siyonist lobi imalatı olması ise, Erdoğan'ı seleflerinden daha çok Beyaz Saray'a bağımlı kılıyor.

Her fırsatta "yerli ve milli" vurgusu yapan AKP-MHP rejimi, kendilerini küçümseyen Barrack'a tek bir itirazda dahi bulunmadı. Üstelik aşağılayıcı ifadeler yalnızca bununla sınırlı kalmadı. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio, Erdoğan'ı hedefleyerek liderlerin Trump'la beş dakika görüşmek için adeta yalvardığını söyledi. Bunu Trump'ın görüşmenin basına açık kısmında Erdoğan'ı işaret ederek "Hileli seçimleri en iyi o bilir" diyerek yaptığı aşağılayıcı "espi" izledi.

Bu tür sözler yalnızca kameralara yansıyanlar. Görüşmenin perde arkasında neler yaşandığı ise halen bilinmiyor. Ancak Erdoğan rejimi açısından yaşanan diplomatik küçük düşürülmelerin bununla sınırlı olmadığı anlaşılıyor.

YİNE GAZZE YİNE RİYAKARLIK

Ziyaret sırasında yaşanan bir başka gelişme ise Erdoğan'ın Fox News kanalına katıldığı bir programda Trump'a yönelik eleştirilerde bulunmasıydı. Erdoğan, Trump'ın Gazze ve Ukrayna savaşlarını sona erdireceğini dair söz verdiğini ama bu sözlerini tutmadığını söyledi. Ancak bu eleştiriler, kısa sürede sarayın geri adım atmasıyla sonuçlandı. Marco Rubio'nun "Dışarıda öyle konuşanlar sonra Beyaz Saray kapısında yalvar yakar bekliyor" şeklindeki ağır ifadeleri üzerine, Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı bir

açıklama yaparak Erdoğan'ın Trump'a yönelik herhangi bir eleştiride bulunmadığını, söz konusu ifadelerin çeviri hatasından kaynaklandığını ileri sürdü. Oysa Erdoğan'ın sarf ettiği sözler gayet açık ve netti. Buna rağmen "çeviri hatası" bahanesiyle yapılan açıklama, aslında Trump'tan özür dilendiğinin üstü kapalı itirafıydı.

EMEÇKİ HALKIN PARASI İLE KURTARILAN ŞİRKETLER

Tom Barrack'ın dikkat çeken bir diğer açıklaması ise Erdoğan'ın ABD savunma sanayiine sağladığı katkıya ilişkindi. Eski CIA Başkanı'nın cihatçı Muhammed el Colani ile yaptığı bir programda konuşan Barrack, Türkiye'nin ABD için ne kadar kritik bir müttefik olduğunu belirtirken "Türkiye, dünyadaki en büyük F-16 alıcısı. Bu da Lockheed Martin'i ayakta tutuyor" ifadelerini kullandı.

Erdoğan'ın Trump'la Beyaz Saray'da görüşmesini sağlamak amacıyla milyonlarca dolarlık lobi faaliyetleri yürütüldüğüne dair ciddi iddialar gündeme gelmişti. Erdoğan'ın New York'a gitmeden önce 300 Boeing uçağı alımı için söz verdiği, bu sayede Trump'la görüşme imkânı bulunduğu öne sürülüyordu. Ziyaretin ardından yapılan resmî açıklamalar bu iddiaları doğruladı. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, New York'taki Türkiye'de düzenlenen basın toplantısında Boeing'den 225 uçak alımı için anlaşma yapıldığını "iftiharla"

duyurdu. Erdoğan ise bu konudaki eleştirilere, "Uçak almak muhalefetin sandığı gibi bakkaldan süt almaya benzemez. Bu, Türk havacılığını daha da güçlendirmeyi hedefleyen uzun vadeli bir vizyondur" diyerek yanıt verdi.

ABD ziyareti bir kez daha gösteriyor ki, milyonlarca işçiyi açlığa ve sefalete mahkûm eden Saray rejimi, Lockheed Martin'i kurtarmak, Boeing'in kârını katlamak için halkın kaynaklarını sınırsızca harcamaktan imtina etmiyor. Bu tür kurtarma operasyonları yeni de değil. Geçmişte de ABD yapımı 170 adet M60A1 tankının modernizasyonu, iflasın eşiğindeki İsrail silah şirketi IMI'ye verilmişti. 2010 yılında tamamlanan bu proje, İsrail basınında IMI'yi iflastan kurtaran ihale olarak yorumlanmıştı. Şimdi ise aynı rejim, Boeing ve Lockheed Martin'i ihya etmekle meşgul.

BOEİNG VE LOCKHEED MARTİN GAZZE SOYKIRIMININ NERESİNDE?

Bu noktada sorgulanması gereken konulardan biri Erdoğan'ın "uzun vadeli vizyon" diyerek anlaşmalar imzaladığı Boeing ve Lockheed Martin gibi şirketlerin, Gazze'deki soykırımdaki rolüdür. Bu şirketlerin İsrail'in yürüttüğü soykırım politikalarına doğrudan katkı sunduğu artık uluslararası raporlarla da sabitlenmiş durumda. Uluslararası Af Örgütü Genel Sekreteri Agnes Callamard, İsrail'le iş birliği yapan ve savaş suçlarına ortak-

lık eden 15 şirketi kamuoyuyla paylaştı. Callamard, bu şirketlerin sivillerin aç bırakılmasını ve topluca öldürülmesini planlayan bir devleti ayakta tuttuklarını vurguladı. Bu şirketler arasında en başta gelen iki isim ise, Erdoğan'ın milyarlarca dolarlık anlaşmalar yaptığı Boeing ve Lockheed Martin'di.

Uluslararası Af Örgütü raporlarına göre, Boeing tarafından üretilen bombalar ve güdümlü kitleri, Gazze'deki hava saldırılarında kullanıldı. Özellikle çok sayıda çocuğun hayatını kaybettiği saldırılarda, JDAM ve GBU-39 tipi mühimmatların kullanıldığı belgelendi. Lockheed Martin ise, İsrail Hava Kuvvetleri'nin omurgasını oluşturan F-16'ların ve giderek büyüyen F-35 filosunun en önemli tedarikçisiydi. Yani Erdoğan rejiminin milyarlarca dolar akıttığı bu şirketler, Gazze'deki katliamın doğrudan aktörleri arasında yer alıyor.

Şimdi sorulması gereken soru şu: Bu şirketleri ihya eden Erdoğan ve AKP-MHP rejimi, Gazze soykırımı karşı gerçekte nerede duruyor? İç politikada Gazze üzerinden siyasal meşruiyet yaratmaya çalışan, miting kürsülerinden "mazlum Filistin halkı" adına nutuk atan Erdoğan ve müritleri, fiiliyatta soykırımın finansörleri arasında yer alıyor. Bu sadece iki yüzlülük değil, aynı zamanda ağır bir suç ortaklığıdır.

İktidarın baskı stratejisinin yeni boyutu

Veli Aydın

Türkiye’de siyasal iktidar uzun zamandır meşruiyet krizini aşmak için kaba zorbalığa, baskı aygıtlarına ve yargı sopasına yaslanıyor.

Toplumsal rıza üretme kapasitesini yitiren iktidar, bu açığını pervasız devlet zoruyla kapatabileceğini var sayıyor. Bundan dolayı keyfi şiddeti günden güne artırıyor.

Ana muhalefet partisine yönelik çok yönlü saldırılar bu stratejinin bir ürünü. Tutuklamalar, görevden almalar, kayyım politikaları, sosyal medyaya yönelik engellemeler ve polis ablukaları bu saldırıların güncel örnekleridir.

Yargı sopasıyla siyasal süreçlerin biçimlendirilmeye çalışılması, “çok partili” hayatın başlangıcından beri görülen bir olgu olsa da bugün farklı bir aşamadayız.

Geçmişte Kürt hareketinin “yasal” mevzileri ve yönettiği belediyelerin yanı sıra , sendikalar, meslek örgütleri ve demokratik kitle örgütleri faşist baskıyla felç edilmek istenmişti. Bugün ise aynı yöntem ana muhalefet partisi CHP’ye yöneltilmiş durumda.

Artık yalnızca tekil partiler değil; demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve bütünüyle muhalefet alanı iktidarın keyfi müdahaleleriyle şekillendirilmeye çalışılıyor. İktidarın kullandığı yöntemler “hukuki” görünümle perdelenmeye çalışılsa da özünde farklı siyasal iradeleri bastırma girişimleridir.

Siyasi partilerin kongre süreçlerine yargı yoluyla müdahale edilmesi, o çokça övülen “demokratik seçimleri” ve “seçim güvenliğini” kökünden sarsmaktadır. Bu tür uygulamalar meşrulaştığında, her seçim şaibeli ilan edilebilir, burjuva anlamda bile gelecekteki seçimlerin hiçbir anlamı kalmaz.

Dolayısıyla söz konusu saldırılar, yalnızca bir partinin iç işleyişine değil, bizzat burjuva hukuku çerçevesinde “güvenceye alınmış” seçme ve seçilme hakkına yöneliktir. Bu, düzenin en temel kurallarının dahi iktidarın ihtiyaçlarına göre keyfi biçimde çiğnendiğini göstermektedir.

Ekonomik çıkmazın kalıcılaştığı, yoksulluğun derinleştiği, toplumun umutsuzluğa sürüklendiği bir dönemde iktidar, otoritesini tahkim etmek için muhalefeti etkisizleştirme yoluna gitmekten başka

“çare” bulamamaktadır. Bu da baskıların daha da yoğunlaşacağı bir döneme işaret ediyor.

Burada kritik olan nokta şudur: Bu saldırılar karşısında sessiz kalmak, iktidarın işini kolaylaştırır. Fakat aynı zamanda bir düzen partisine yedeklenmek de emekçilerin kurtuluş yolunu tıkar.

Ana muhalefet partisi, sermaye düzeninin temel direklerinden biridir; temsil ettiği sınıfsal zemin, onun doğal olarak sistem içi sınırların dışına çıkmasına engeldir. Bu nedenle düzen muhalefetinin “direniş” kapasitesi sınırlı olduğu gibi, iktidara gelmesi de sömürü düzeninin köklü sorunlarını çözmez.

İktidarın saldırıları, bir partiyi hedef alıyor gibi görünse de aslında tüm toplumu tehdit ve şiddetle sindirmeyi amaçlamaktadır. Baskı ve zorbalık politikaları işçi sınıfını ve emekçileri doğrudan hedeflemektedir. Muhalefet üzerinde Demokles’in kılıcı gibi sallandırılan yargı sopasının bir nebze dizginlenmesi ise, bütünüyle sokağın basıncının ürünüdür. Dolayısıyla bu saldırılara karşı mücadele etme sorumluluğu, esas olarak emekçi sınıfların omuzlarındadır.

Sermaye düzenine karşı kendi hattını inşa edemeyen her çıkış, ister istemez

sistemin sınırlarına geri çekilir. Bugün emekçi sınıfların önünde üç seçenek vardır: Ya baskı rejiminin dayatmalarına boyun eğmek ya düzen partilerinin kuyruğuna takılmak ya da kendi bağımsız mücadelesini örgütlemek. İlk iki yol yenilgiyi garanti eder; üçüncü yol ise zorlu, meşakkatli ama emekçiler için tek gerçek kurtuluş seçeneğidir.

Emperyalizm çağında demokratik siyasal sorunlar kendiliğinden ya da yasal düzenlemelerle çözülemez. Tersine, düzen bu sorunları döne döne üretir.

Bugün yaşanan baskı dalgası, tam da bu kavşakta, muhalefeti seçim ve yargı labirentlerine hapsedip emekçilerin enerjisini sistemin sınırlarında tutma hedefi taşıyor. Bu nedenle demokrasi ve demokratik haklar mücadelesi, burjuva hukukunun dar kalıplarına sıkıştırılmadan, emekçi sınıfların örgütlü gücüyle birleşik bir siyasal hatta taşınmak zorundadır. Aksi halde ya otoriter tahkimat kalıcılacak ya da “normalleşme” adı altında aynı sömürü düzeni yeni maskelerle yoluna devam edecektir.

Toplumsal öfkenin düzen partilerinin kuyruğuna yedeklenmesi, iktidarın işine gelmekten başka bir sonuç doğurmaz;

bu yalnızca baskı rejiminin ömrünü uzatır, emekçilerin mücadele iradesini törpüler.

Oysa tarih göstermiştir ki, gerçek dönüşümler ancak işçi sınıfı ve emekçilerin bağımsız örgütlü mücadelesiyle mümkün olmuştur.

Sonuç olarak, iktidarın topluma dayattığı baskıcı politikalar, düzen muhalefeti hedef alan saldırganlığa indirgenemeyecek kadar kapsamlıdır. Asıl hedef, toplumsal muhalefeti bütünüyle tasfiye etmek, emekçilerin iradesini felç edip onları kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum etmektir.

Bu saldırılar karşısında susmak kabul edilemez; fakat düzen içi bir hatta yedeklenmek de aynı ölçüde çıksızdır. Çözümün yolu, emekçi sınıfların düzen sınırlarını aşan mücadelesini büyütmekten geçmektedir. Bu yol uzun ve zahmetli görünse de toplumu baskı ve zorbalık rejiminden kurtarabilecek başka bir seçenek bulunmamaktadır.

Emekçilerin kendi öz gücüne güvenmesi, sömürü düzenini hedef alarak örgütlenip mücadeleyi yükseltmesi gerçek kurtuluşun ön koşuludur.

Erdoğan'ın uçağında Saray'ın soytarıları

Malum olduğu üzere, AKP şefi Tayyip Erdoğan yurtdışı gezilerine çıktığı zaman “seçilmiş” bir grup “gazeteciği” uçağına bindirir. Bu kişiler, Erdoğan'ın lüks uçağındaki “cömert” hizmetlerin keyfini sürer. Erdoğan'ın lüks uçağında ihtiyaca uygun şekilde tasarlanmış bir “basın seremonisi” düzenlenir. Dışarıdan bakanlar, orada bir gazeteci topluluğu olduğunu, bu kişilerin bağımız iradeleri ile soru sorduğunu, Erdoğan'ın da sorulara o anki performansıyla yanıt verdiğini sanır.

Bu seremonileri sermayenin diğer siyasi figürleri de yapardı. Ancak tek adama dayalı Erdoğan'ın dikta rejiminde bu seremoniler bambaşka bir boyut kazandı: İlkin, o uçağı binmek için “besleme gazeteci” olma koşulu var. Yandaş medyada çalışmayanlar o uçağın kapısından bile giremez. İkincisi, hiçbir yandaş, istediği soruyu sormayı aklının ucundan bile geçirmemeli. Yani o uçağı binmenin ilk koşulu yandaş olmaksa, ikincisi ise kendi sorusunu sorma hakkından vazgeçmektir. Böyle olduğu için, “büyük reisin” uçağına binme “şerefine” nail olanları gazetece değil ama başka bir sıfatla anmak daha uygun düşer.

Erdoğan'ın son ABD gezisinde de aynı seremoni tekrarlandı. Ancak bu defa “herkesin bildiği sır”, beslemelerin önde gelen isimlerinden Ahmet Hakan tarafından itiraf edilmek zorunda kaldı.

Saray soytarılığında başı çeken bu “gazeteci”, makyajlayarak da olsa “yön-

temi” açıkladı.

Medya Ombudsmanı Faruk Bildirici, AKP şefi Erdoğan'a ABD dönüşü uçaқта gazetecilerin sorduğu soruların saatler önce kendisine ulaştığını açıklamıştı. Buna öfkelenen Ahmet Hakan, yönettiği Hürriyet gazetesindeki köşe yazısında Bildiriciyi “yalanladı”. Hakan “yöntemi” şöyle anlattı:

“Yöntem şu: İletişim Başkanlığı, gazetecilere ‘Hangi soruları soracaksınız’ diye soruyor. Bunun amacı da belli: Mükerrer soru olmasın, sorular hep aynı konuda olmasın, sorular çeşitlensin.”

Hakan güya uyanıklık yapıyor. İletişim Başkanlığı, “Mükerrer soru olmasın” diye bu “yöntemi” geliştirmiş. Yandaş ayağına sıkılmış görünüyor. Zira mükerrer soru zaten olmaz. Yandaş olsa da kimse başkasının sorduğu soruyu tekrar edip rezil

duruma düşmek istemez. Bu tartışma üzerine Faruk Bildirici, “yöntemi” madeler haline sosyal medya hesabı X'te neşretti:

“Ahmet Hakan da ‘gazetecilerin soruları önceden verdiğini doğrulamış oldu! Ama Ahmet Hakan'ın hâlâ açıkça söylemediği şu:

1- Erdoğan'ın yurtdışı gezilerinin dönüşünde, gazeteciler soruları saatler öncesinden İletişim Başkanlığı'na veriyorlar. Onlar da hangi sorunun sorulup hangisinin sorulmayacağını ONAYLIYORLAR.

2- Onaylanan sorular liste haline getirilip Cumhurbaşkanlığı uçağı kalkmadan gazetecilere dağıtılıyor. Onaylanmış, düzenlenmiş soruları uçaқта o sırayla OKUYORLAR Erdoğan'a.

3- Sorular önceden belirlendiği için

uçaқта Erdoğan'ın önüne soruların yanıtlarını içeren KARTLAR konuyor. O da o kartları okuyarak gazetecilerin sorularına yanıt veriyormuş gibi yapıyor.

4- Uçağıdaki sohbeti gazeteciler değil, İletişim Başkanlığı deşifre ediyor; uçak indikten saatler sonra DÜZELTİLMİŞ, TEMİZLENMİŞ VE ONAYLANMIŞ metin gazetecilere dağıtılıyor. Gazeteciler de o metni haber yapıyor.

Ahmet Hakan'ın, “ayıp”, “yalan” terane” falan masasına devam etmeye çabalarken kabul etmek zorunda kaldığı “YÖNTEM” bu.”

Saray beslemesi yandaşların “gazeteciliği” bu kadar oluyormuş. Peki böylelerini “gazeteci” değil de “saray soytarısı” sıfatıyla anmak gerçeği daha iyi anlatmaz mı?

İktidar baskılara devam ediyor

Her gün sokakta kadınlar öldürülürken 2025 aile yılı ilan eden saray rejimi bu aralar “Türk aile yapısına” ve “milli ve manevi değerlere zarar verdiği” iddiasıyla etkinlikleri yasaklıyor. Çizginin dışına çıktığını düşündüğü yazar çizer yapımcı oyuncu müzisyen ya da diğer sanat dalları ile uğraşan insanlara soruşturma açıyor göz altına alıyor keyfine göre tutukluyor.

AKP-MHP iktidarı bu saldırılarla birden fazla kuş vurmaya çalışıyor: Bir yandan sefaletle mahkûm ettiği emekçileri bu olaylar üzerinden kutuplaştırıp onları yaşamsal sorunlarından uzaklaştırmaya çalışıyor öte yandan ise bu kesimlere uyguladığı terörle başta sanatçılar olmak üzere tüm topluma gözdağı vermiş oluyor.

Bu saldırganlığın bahanesi çoğu za-

man “Türk aile yapısı ve milli-manevi değerler” in korunması oluyor. Giyim tarzı şarkı sözleri ya da verilen bir beyanat böyle bir muameleye maruz kalmak için yeterli geliyor. Kızılıcak Şerbeti senaristinin yıllar öncesinde yaptığı bir röportajın önce sosyal medyada ısıtılıp sonra soruşturmaya konu edilmesi iktidarın bu konudaki göze parmak pervasızlığını gösteriyor. İktidarın bir parçası olan tarikatların hedef göstermesi ya da yandaş basının kaleminden gericilik fişkıran kalemlerinden birinin konuya dikkat çekmesi yeterli oluyor.

İktidarın toplum üzerinde bir türlü kültürel bir hegemonya kuramamaktan

sık sık yakındığını biliyoruz. Bu saldırıları, bu çabanın bir parçası olarak da ele almak mümkün. Ancak sahip olduğu baskı ve hegemonya aygıtlarının gücü ne olursa olsun, orta çağ artığı gerici faşist bir ideolojinin kendini rıza mekanizmaları üzerinden tüm topluma hâkim kılma şansı bulunmuyor. İliklerine kadar mafyalaşan, her türlü ahlaki değeri bir yana iten, yolsuzluk ve ranta dayalı bir rejimin “manevi değerler” üzerine gösterdiği pişkinlik ise ancak kendi çaresizliğini ortaya koyuyor. “Milli ve manevi değerler” safsatası toplumu baskılarla sindirmenin ve aykırı sesleri kısmanın bir başka aracı oluyor.

Bu baskıların, sindirerek, yıldırarak muhalifleri susturma amacı güden bu saldırıların gerçek nedenleri artık toplumun geniş kesimleri için bir sır değil. Ancak rejim kayda değer bir tepki ile karşılaşmadığı için sahte gerekçelere dayanan bu saldırganlıkta ısrar ediyor.

Saray rejiminin sergilediği bu gözü dönmüş saldırganlık, elbette gerçekleri gizleyemez. İşçi ve emekçilere dayatılan yoksulluk ve sefaleti sahte propaganda ve buna dayalı saflaşmalarla örtmek imkânsız hale gelmiştir. İktidarın giderek zıvanadan çıkan bu tür saldırılarını durdurmak, işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların ve sanatçıların yoksulluk, sömürü ve baskı düzenine karşı daha kararlı bir mücadele örgütlemeyi başarmalarına bağlıdır.

S. SANCAR

Katliamcı düzenden hesap sormaya!

G. Umut

10 Ekim Ankara Gar Katliamı'nın 10. yılındayız... AKP gericiliğinin 7 Haziran seçim hezimetinin ardından yükselttiği faşist baskı ve kirli savaş dalgasının halklarından biri olarak yaşandı 10 Ekim. İŞİD'i taşeron olarak kullanan iktidar, başkentin göbeğinde Türkiye tarihinin en vahşi katliamlarından birini yaptırdı.

Katliamın 10. yılında artık daha net bir biçimde biliyoruz ki, böylesine ağır sonuçları olan bu katliam, emperyalistlerden ve onların Ankara'daki işbirlikçisi sermaye güçlerinden bağımsız gerçekleştirilmedi. Dünyada ve Türkiye'de yaşanan süreçler göstermektedir ki, düzen siyasetine ve toplumsal güçlere dönük kapsamlı bir müdahale emperyalistlerden bağımsız yapılmaz.

O tarihsel evrede de düzen siyaseti ve toplumsal yaşam katliamları üzerinden dizayn edilmek isteniyordu. Nitekim 10 Ekim Katliamı'nın ardından dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu, anketlerde AKP oylarının yükseldiği "müjdesini" vermişti. AKP, 7 Haziran seçimlerden "başarı" ile çıksaydı, "başkanlık sistemi" referandumu "anayasal statüsüne" daha erken kavuşacaktı. Seçim hezimetini, sürecin planlandığı gibi işlemlerine izin vermedi. Hezimete uğrayan AKP iktidarı, kendi bekası için zorbalığı tırmandırdı. Hem iç politika hesapları hem Ortadoğu'da gelişen süreçle bağlantılı olarak Kürt sorunu ekseninde kurulan "çözüm masası" Tayyip Erdoğan tarafından devrildi. Devlet terörünün ayyuka çıktığı dönemde HDP büroları bombalandı, Diyarbakır Mitingi'nde bombalı saldırı yapıldı. Tüm zorbalığa rağmen 7 Haziran seçimlerinde istediği sonucu elde edemeyen AKP iktidarı Suroç Katliamı ile izleyeceği yolu net olarak gösterdi. Kobane'ye gitmek için Suroç'a giden SGDF üyeleri katledildi. 1 Kasım seçimlerine kadar süreç kanlı oyunlarla yönetildi. 7 Haziran seçim hezimetini, binlerce kişinin katledilmesi sayesinde aşılacaktı. AKP iktidarı için "tek adam rejiminin" kurulması ve kurumsallaşması beka sorunu olarak orta yerde duruyorken, 10 Ekim Ankara Gar Katliamı yaşandı.

"Terör" listesinde olan ancak "eylem yapmadığı için yakalanamayan" iki İŞİD üyesi, 10 Ekim 2015'te Ankara'da düzenlenen Emek ve Demokrasi Mitingi'nde intihar saldırısı yaparak 100'ün üzerinde

insanı katletti. Katliamın ardından yaşananlar, AKP iktidarının katliamın sorumlusu ve yürütücüsü olduğunu kanıtladı. Patlama anında polislerin alanda olmamasından patlamanın ardından kitleye saldırmaya, yaralıların hastaneye götürülmesinin önlenmesinden katledilenlerin devlet tarafından soruşturulmasına kadar yaşanan her şey katliamın planlı olduğunu gösteriyordu. Devletin katliamın yapılacağına dair bilgi sahibi olmasından katliamdan yıllar sonra dahi eylemlerin yasaklanmasına, miting saatlerinin değiştirilmesinden katliama dair soruşturma izninin verilmemesine dek tüm yaşananlar, katliamın AKP rejiminin bir organizasyonu olduğuna işaret ediyor.

Katliamın tetikçisi iki İŞİD'çi olsa da gerçek sorumlular İŞİD'i besleyen, büyüten, destekleyen ve dünyanın başına musallat eden emperyalistler ve onların Ankara'daki işbirlikçileridir. Ortadoğu petrolü, enerji kaynakları, nüfuz alanları, toprak ve hegemonya mücadelesinde üstün gelmek için yapılanlar, bu katliamı planlayanların düzenin baş aktörleri olduğunu gösteriyor.

KATLİAMLARLA "YENİ TÜRKİYE" NİN İNŞASI

AKP iktidarının bugün kurduğu ve ayakta tutmaya çalıştığı tek adam rejiminin yolu, 1 Kasım seçimlerine giden süreçte dökülen kanlarla düzlenmiştir. Suroç Katliamı ile başlayan, Diyarbakır Mitingi'nde patlatılan bombalar ve tır-

mandırılan kirli savaşla devam eden, oradan 10 Ekim Ankara Gar Katliamı'na uzanan kirli ve kanlı bir sürecin üzerinde kuruldu bu rejim. Şaibeli 15 Temmuz darbe girişimi ile yeni bir boyut kazanan süreçte her kriz iktidar tarafından fırsat çevrilmek için kullanıldı. O günden bu yana ülke fiili olarak OHAL ile yönetilmektedir.

Mühürsüz oylarla "yasal çerçevesi" oluşturulan Saray rejiminin tahkim edilmesinin emekçiler açısından anlamı ise; gasp edilen haklar, ekonomik krizin ağırlaşan faturası, kemer sıkma politikaları, zorbalığın tırmandırılması ve giderek koyulaşan karanlık oldu.

Yaşananlar, kapitalist sistemin kriz ve bunalımlarının derinleşmesinin yansımasıdır. Saldırganlığın bu boyutlara varandırılması ise "Yeni Türkiye" inşa eden sermaye cephesinin işlerinin çok da yolunda gitmediğine işaret ediyor. Düzen güçlerinin temelli korkusu ise bu süreçte sınıf ve kitle eylemlerinin yükselmesidir. Bundan dolayı Ankara Gar Katliamı'nda toplumsal mücadele dinamikleri hedef alındı ve hesapları seçimlerden öte, süreci yönetebilme üzerine kuruluydu. Bu vahşi katliam üzerinden topluma, "Sokağa çıkmayın, düzene biat edin. Aksi halde İŞİD'i üzerine salarız" mesajı verildi.

Katliamın 10. yılında bir kez daha görüyoruz ki, bugün de dinci-faşist iktidarın ayakta kalmak için elinde zorbalıktan başka bir aracı yoktur. Çürüme aşamasında olan iktidarın "meşruiyet" krizi de-

rinleşiyor. Bugüne kadar desteğini aldığı ABD emperyalizmden medet umarken, Trump'tan "meşruiyet" dileniyor. On milyarlarca doları Amerika'dan silah ve gaz almak için harcayan Saray rejimi, işçi sınıfı ve emekçiler için yaşam koşullarını giderek daha dayanılmaz hale getiriyor.

Zorbalık rejimi yolunu düzlerken parlamento işlevsizleştirilmiş, şimdi ise seçimlerin daha da anlamsızlaştırılmasının yolları aranmaktadır. Eylül 2025'te TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'de yer alan değerlendirmede dile getirildiği gibi, tüm bu saldırganlığın dinci-faşist rejimin ömrünü uzatmaya yeteceği şüphelidir:

"Bu tutarsızlıklar, belirsizlikler ve tutaklarla dolu sürecin iktidarı rahatlatarak herhangi bir sonuç yaratması çok şüphelidir. Fakat şu veya bu nedenle tıkanması durumunda, dinci-faşist iktidarın ortaya 2015 Haziran sonrası senaryoyu aratmayacak bir kanlı ve kirli oyun koyması çok muhtemeldir. Fakat aynı oyunun benzer sonuçlar yaratması bu kez zayıf bir ihtimaldir. Böyle bir girişim iktidarın beklenmedik ilişkiler, güç dengeleri ve toplumsal tepkilerin birleşik etkisi altında çözüldüğünü ve yıkılışını da pekâlâ hızlandırabilir."

Ankara Gar Katliamı'nın 10. yılında, katliamın sorumlularından hesap sormanın da keyfilik ve zorbalıkta sınır tanımayan gericifaşist iktidar karşısında demokratik hak ve özgürlükleri savunmanın da yolu örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Sincan'da fabrikalardan Filistin mesajları

Sincan İşçi Birliği, çeşitli fabrikalarda çalışan işçilerin mesajlarını paylaşarak işçi sınıfını Filistin halkı ile dayanışmaya çağırdı.

SİB sosyal medya kanallarında yayınlanan işçi mesajları şu şekilde:

"Hidromek işçisinden:

'Tek suçlu Netanyahu mu?

Arkadaşlar televizyonda ya da sosyal medyada her yerde katil Netanyahu, katil İsrail deniyor. Peki katile kolaylık sağlayan, onunla işbirliği içinde olan da katille aynı suçu paylaşmış olmaz mı?

Örneğin Türkiye'de halen Yunanistan, Mısır, ve Filistin Batı Şeria'daki kukla yönetim üzerinden İsrail ile ticaret sürdürülüyor mu?

Azerbaycan petrolü Ceyhan üzerinden İsrail'e ulaştırılmıyor mu?

Peki İsrail demek ABD demek değil mi? Bu devletin başkanı Tayyip Erdoğan daha geçen hafta ABD'nin Gazze'yi silahsız biçimde teslim almak istediği onur kırıcı sözde barış anlaşmasını savunmadı mı? Yine sermayenin ülkemizdeki devleti bir ABD örgütü olan ve üyeleri İsrail'e kalkan olan NATO ülkesi değil mi? Yine NATO'nun ve ABD'nin ülkemizdeki onlarca üssü bulunmuyor mu? Gazze'deki katliamı baş sorumlularından Trump'a Tayyip Erdoğan dostum deyip durmuyor mu? İktidarın küçük ortağı MHP ise hamasi söylemler dışında AKP'ye gerçekten itiraz ediyor mu?

Daha çok şey yazılabilir. Ama her şey gösteriyor ki; aslında İsrail içimizde. İşbirlikçileri büyük yalanlar eşliğinde Filistin Halkı'nın soykırımına ortak oluyor. Kendi sefil bireysel ve partisel çıkarları için bu suça ortak oluyorlar. Bizler Filistin Halkı'nın, insanlığın dostlarını ve düşmanlarını daha iyi tanımalıyız. Ve mücadeleyi içimizdeki İsrail yanlılarına karşı vermeliyiz ilk önce."

Sincan OSB işçisinden:

"Dün paylaştığınız ve Filistin Halkı ile dayanışma içinde olanlara yapılan saldırının fotoğrafını gördüm. AKP iktidarının nasıl da İsrail'in yanında durduğunu, İsrail'e karşı çıkan (gerçekte sorunu istismar eden) kendilerinden olmadığında nasıl canileştiğini bir kere daha gördük. Herkesi gerçekte İsrail işbirlikçisi olan AKP-MHP iktidarına ve ABD emperyalizmine karşı mücadeleye çağırıyorum. Yarın 17.00'da Kolej metroda yapacağınız

eyleme katılacağım. Tüm işçi kardeşlerimi de eyleme çağırıyorum. Siyonizme, emperyalizme ve işbirlikçilerinin zorbalığına geçit vermeyelim."

Hidromek işçisinden:

"Öncelikle fabrikamdaki işçi arkadaşlarıma (herkese değil geneline)Filistin Halkı'na karşı yapılan soykırıma karşı duyarsız kaldıkları için yazıklar olsun diyorum. Her gün dakikalarca futbol, para, abuk subuk konular üzerine onlarca dakika konuşuluyor. Fakat Filistin için 5 dakika bile konuşulmuyor. Bu söylediğime karşı savunmaya geçenler olacak ve şunu diyecek; " iyi de elimizden bir şey gelmiyor ki, konuşmak neye yarar ki?". Ne yaptık da bunu söylüyoruz. Bakın Türkiye'nin her yerinde insanlar sokağa çıkıyor. Avrupa resmen ayakta. Özellikle de İtalya işçi sınıfı. İtalya'da bugün genel grev var. Demek ki elden bir şey gelebiliyor. Fakat biz kendi dünyamızdan başka yere bakmıyoruz. Kendi bireysel çıkarımıza saplanmış durumdayız. Başka bir şeyi göremiyoruz. Büyük bir çürüme yaşıyoruz içimizde. Kendimize gelelim arkadaşlar. Filistin Halkı için şehir meydanlarındaki eylemlere katılalım. Fabrika içinde temsildilere Filistin için ses çıkaralım diyelim. Sosyal medyada Filistin için paylaşımlar yapalım, hikayeler atalım. Yüreğimiz bugün bu soykırım için yanmayacak da ne zaman yanacak? Susmak, izlemek, duyarsız kalmak insanlıktan çıkmaktır. Gelin insanlığımızdan çıkmayalım."

Ulusoy (Eaton) işçisinden:

"Her şeyden önce insanlık onuru için

Filistin Halkı'na yapılan zulme ve soykırıma karşı durmalıyız. Ülkenin her yerine, buna cami,kafeler, fabrikalar dahil, ülkenin her kurumuna yani dünyanın dört bir yanına ulaşan bir eylem dalgasıyla bu barbarlığa karşı durmalıyız.

Tabiki bu yapılanlar insanlık suçu. Ve bu insanlık suçunun sorumluluğuna sessiz kalan herkes ortaktır. Fabrikamızda Türk Metal sendikası yetkili. Zulme karşı sessiz kalmamak için sendikayı harekete geçirmeliyiz.

Bir sözüm de hükümete... Hükümet de bu zulme ortaktır. Çünkü hiçbir şey yapmamakla beraber kendi vatandaşlarını susturmak için her seferinde sözlü kınama ile yetiniyor. Bir yandan da ticareti açık bir şekilde sürdürüyor. İçeride işçileri eziyor dışarda Filistin Halkı'nın soykırımına uğramasını izliyor."

Ankara Beko işçisinden:

"Filistin 21. yüzyılın kanayan yarası. İnsanlık onuru ve adaletin ayaklar altına alınıp, sessizliğe gömülen dünya liderlerinin acizlikte son noktası.

Din, dil, ırk ayırt etmeksizin tüm dünyanın bir olup, bu zulme dur demesi lazım ve buna Türkiye olarak net bir şekilde öncülük etmemiz lazım. İnançlarımız, insanlığımız ve geleceğimiz için, ileride çocuklarımız torunlarımız bize bu soykırımı katliamı sorduklarında yüzlerine bakabilmek için.

Maalesef AKP iktidarı bu konu hakkında diğer her konuda yaptığı gibi alı yaparak sözde masada ama eylemde ise çekimser ve pasif durumda. Ülke yöneti-

mi bir kişiye bırakıldığı için rahip olayıyla başlayan ekonomik yıkım süreci artarak devam etti. Bu yüzden şu an ki Türkiye aşırı kırılgan ve dış etkilere açık durumda. O yüzden ekonomist dünya liderimiz hiçbir risk almamakta ve hükümet olarak bu zulme seyirci kalmakta. Bir tweet ile yıkılan ekonomi geldiğimiz son durumda zincire bağlanmış bir Türkiye'ye dönmüş durumda. Ve AKP hükümeti önümüzdeki seçimleri kazanmak uğruna kimseyle arasını bozmak istemeyen, kimseye ses çıkartamayan her geçen gün daha pasif bir ülke konumunda ilerliyor. Benim şahsi görüşüm şudur; Filistin'e gerekirse fiili olarak tam destek verilmesi gerekiyor. Bu süreçte net destek verecek ülkeler ile iletişime geçilmesi ve kendine hayrı olmayan Birleşmiş Milletler den ayrı bir cemiyet kurularak o masadan ortak kararların alınıp eyleme geçilmesi gerekiyor. Bu yolda çıkacak ekonomik krizmiş, savaşmış, cartmış curtmuş hiç bir şey önemli değil. Çünkü herkesin bildiği gibi ileride sıra bize de gelecek. Bu insanlık suçuna karşı fabrikalar da sendikalar ile birlikte veya ayrı bir şekilde toplanıp birimize neler yapabileceğimiz hakkında konuşmalar yapmalıyız. Her fabrikadan birer kişi belirleyip daha büyük ortak bir görüşme ayarlamalıyız. Eylemler ve insanları bilinçlendirme adına yapılacak her şey ilk önce kendi sesimizi duyurmamıza ve örgütlü bir büyümeye sebep olur."

Tek Gıda-İş'te ağaların post kavgası

E. Eren Yılmaz

Tek Gıda-İş Sendikası olağanüstü kongre gerçekleştirme kararı aldı. Seçim gündemiyle toplanacak kongrede yeni başkan ve yönetim belirlenecek.

Kongre öncesinde yaklaşık yirmi yıldır başkanlık görevini sürdüren Mustafa Türkel ile uzun süredir sendika yöneticiliği yapan ve halen genel sekreterlik görevini yürüten İbrahim Ören adaylıklarını açıklamış bulunuyor. Ülkenin gıda işkolunda örgütlü en büyük sendikası olan Tek Gıda-İş'in neden olağanüstü kongre kararı aldığı ise tam olarak bilinmiyor.

Sendikalar, sınıf mücadelesinin önemli araçlarından biridir. İşçi sınıfının öz örgütlenmeleri olan sendikalarla ilgili gelişmeler sadece üyelerini ya da işkolunda bulunan işçileri değil, bir bütün olarak sınıf mücadelesini doğrudan ilgilendirir. Dolayısıyla böyle bir olağanüstü kongre kararının nedenleri konusunda ortada bir açıklamanın olması beklenir. Ancak bürokrasi o kadar pervasızlaşmış durumda ki, bırakın kamuoyunu, kendi üyelerine bile doğru dürüst bir açıklama yapma gereği duyulmuyor. Bir sendika olağanüstü kongre kararı olarak seçime gidiyor, ancak bunun nedenleri gizleniyor.

Bu konuda ifade edilebilecek ikinci başlık ise şudur, Tek Gıda-İş Sendikası olağanüstü kongreye gidiyor ve ortada iki başkan adayı var. Ancak kimin neden, neyin eleştirisi ya da özeleştirisi üzerinden aday olduğu belli değil. Sınıf mücadelesine dair kimin hangi politik yaklaşımı savunduğu, nasıl bir mücadele anlayışı ve programını uygulamak için aday olduğu tartışılmıyor.

Dün birlikte yönetimi oluşturan, biri başkan, diğeri genel sekreter olan iki aday hangi konu ya da konular üzerinden tartışmış, hangi mücadele yol ve yöntemleri üzerinden ayrı düşmüştür? Olağanüstü kongre süreci sınıf mücadelesinin hangi ihtiyacından kaynaklı gündeme gelmiş? Bu ve benzeri sorulara yanıt olabilecek hiçbir açıklama ortada bulunmuyor.

Bu tablo, bürokratik anlayışın sendikaları içine düşürdüğü durumun bir başka açıdan ortaya konulmasıdır. Bu olağanüstü kongrenin, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları üzerinden değil, sendikalara hâkim bürokratik kastın koltuk kavgasının bir tezahürü olarak gündeme geldiği

ni tahmin etmek güç değildir. Yirmi yıldır başkanlık koltuğunda oturan Mustafa Türkel'in karşısında yönetimden birinin dış gösterecek gücü kendinde bularak aday olması sınıf mücadelesine katkı sağlamaz ancak Tek Gıda-İş'in yıllardır içinde bulunduğu tabloya dair fikir verebilir.

Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarından kopuk ve adeta yöneticilerinin babalarının çiftliği gibi kullandığı bir sendikanın, bu türden bir olağanüstü kongresinin işçi sınıfına herhangi bir fayda sağlamayacağı açıktır. Yine de Tek Gıda-İş üyeleri yeniden aday olma gücünü kendinde bulan bu ağa takımına bazı soruları bu vesileyle sormakla yükümlüdür.

Polonez işçilerinin haklı ve meşru direnişini gizli saklı protokollere bağlayan, direniş sürecinde işçilere verilen ödentilerin geri istenmesi gibi sınıf mücadelesi açısından suç sayılacak tutumlara imza atmanın hesabını genel kurulda veremeyi düşünen bir taraf var mıdır? Eti, Eker Süt, Perfetti gibi direnişlerde alınan tutumlar, ortaya konulan yaklaşımlar ya da

direnişçi işçilerin sendika yönetimine yönelttiği açık ve somut suçlamalar hakkında taraflar birbirlerini suçlamaktan öte ne diyeceklerdir?

Daha evveline gidelim, 78 gün boyunca Ankara'yı direniş alanına çeviren Tekel işçilerinin mücadelesinin sendika tarafından son anda ortada bırakılması yalnız sendika tarihi için değil Türkiye işçi hareketi içinde önemli bir kırılma olmuştur. Bu olayın birinci dereceden sorumluları Genel Kurul'da yaşananlara dair bir hesap vermeyi düşünmekte midirler?

Sistemin devam eden ekonomik/mali krizi ve bunun işçi sınıfı ile emekçilere yansımaları olan sosyal yıkım, buna karşı sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ve görevleri, Tek Gıda-İş'in olağanüstü kongresinin gündemi olacak mıdır? Bugüne kadar bu konuda neler yapılmıştır? Aday olduğu söylenen isimlerin bu yakıcı sorunlar karşısında sundukları herhangi bir çıkış yolu var mıdır? Sicilleri bir hayli kabarık olan bu „ağa takımı“, işçi sınıfı ve mücadelesi karşısında takındıkları rezil tu-

tumların hesabını vermeli ve işçi sınıfının mücadele örgütü olan sendikalardan def edilmelidir. Bunu iç çekişmelerin ürünü genel kurullar değil ancak işçilerin birliği, tabandan örgütlülüğü ve mücadelesi sağlayabilir.

Bu katı gerçekler ortada dururken, sendikal bürokrasiye eklenmeyi sınıf mücadelesini ve sendikal örgütlenmeyi güçlendirmek sanan kimi grupların, sendikanın "eski-yeni dönemine" ya da Mustafa Türkel gibi bir sendika bürokratına temelsiz güzellemler yapmaları ise kendileri adına utanç vericidir.

İlerici ve öncü işçiler, tabanın söz, yetki ve karar hakkını esas alan bir anlayışla, sendikaları bürokratik kastan kurtarma ve yeniden kazanma perspektifiyle hareket etmeli, sorunlara, işçilerin birliği, mücadelesi ve "sınıfa karşı sınıf" bakış açısının güçlenmesi temelinde yaklaşmalıdır. Gerisi tekkede post kavgasıdır. İşçi sınıfı mücadelesini bir milim dahi ileri götürmeyecektir.

Yataş'ta yaşananlar ve ötesi

Ekonomik ve sosyal yıkım, işçi sınıfı saflarında sendikalaşma eğilimini güçlendiriyor. Kapitalistlerin saldırılarına tam destek veren sendikal ihanet şebekelerinin tutumu ise işçi sınıfı saflarında sendika değişikliği arayışını da gündeme getiriyor. Sendika değişikliği girişiminin en güncel örneklerinden biri de Yataş'ta yaşandı.

YATAŞ İŞÇİSİ MÜCADELEYİ, ÖZ İPLİK-İŞ İHANETİ BÜYÜTTÜ

Yataş'ta uzun yıllardan beri toplu sözleşmeler işçilerin bilgisi dışında, kapalı kapılar ardında imzalandı. Bu sözleşme dönemi öncesinde işçiler taleplerini somutlaştırıp, Öz İplik-İş ağalarına bildirdiler. Bu talepler için fabrika içinde fiili eylemler yaptılar. Sefalet dayatmasına karşı iş bıraktılar. Sömürü, yoksulluk ve sendikal ihanet çarkını kırmak isteyen Yataş işçileri, toplu sözleşme sürecinde taleplerini eylemli bir biçimde savundular.

İşçilerin kararlılığı karşısında bocalaayan Öz İplik-İş ağaları, büyüyen tepkiyi dindirmek için "Yüzde 40'ın altında sözleşmeye imza atmayacağız, gerekirse greve çıkarız" gibi söylemlerle işçileri oyalamaya çalıştılar. Bu söylemlerin yalan olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Öz İplik-İş, işçiye sormadan, yüzde 22'lik sefalet artışına onay verdi. İhanetçi kimliğine yeni bir halka ekledi.

İhanet sözleşmesi, Yataş işçilerinin öfkelerini ve tepkisini büyüttü. Yataş işçileri Öz İplik-İş'ten istifa etmeye başladılar. Yaklaşık 500 işçi istifa etti. İşçilerin Öz İplik-İş'ten istifa etmesi yalnızca sendika ağalarını değil, Yataş kapitalistini de korkuttu. Yataş kapitalistinin en büyük destekçisi olan Öz İplik-İş'in saltanatının çökmesi, patron için kurduğu sömürü çarkının zarar görmesi, sefalet sözleşmeleri düzeninin yıkılması anlamına geliyor.

Yataş kapitalisti, hizmetkârı Öz İplik-İş ağalarının saltanatının sürmesi için düğmeye bastı. Sendika değişikliği için çalışma yürüten ve istifa sürecine önderlik eden 10 işçiye işten çıkardı. Ardından 12 işçi daha işten atıldı. Bu saldırıları gerçekleştiren Yataş kapitalisti yalnız değil. Büyük tekstil fabrikalarının patronları Yataş patronunun arkasında saf tuttular. Yataş patronuna tam destek verdiler. Zira sendika değişikliği durumunda, işbirlik-

çi-ihanetçi Öz İplik-İş'le kurdukları, yıllardır tıkır tıkır işleyen düzenin bozulmasından korktular. Saray rejiminin Çalışma Bakanlığı da Yataş kapitalistinin yanında saf tuttu.

DİSK TEKSTİL NE YAPIYOR?

Düşük ücretler, sosyal hakların gaspı, ağır çalışma koşulları ve sendikal ihanet gibi sorunlara karşı harekete geçen Yataş işçileri, DİSK Tekstil'e üye olmaya başladılar. Bu adımı atan işçilerin en büyük handikabı, DİSK Tekstil'in kendisiydi. DİSK Tekstil, Yataş işçilerine deyim yerindeyse "cennet" vaat etti. Ama öte yandan kendilerinden beklenileceği gibi işçilerin özneleşmesine hizmet eden her girişimi baltaladılar. DİSK Tekstil ağaları, başından itibaren işçilerin iradesini ve mücadele azmini zayıflatan bir yaklaşım sergilediler.

DİSK Tekstil, üretiminin yüzde 69'unu ihraç eden Yataş patronunun yetiştirmek zorunda olduğu siparişlerin aksamasını, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasını örgütleyerek, işçilerin hazır oldukları iş yavaşlatma ve iş bırakma eylemlerine önderlik ederek sağlayabiliyordu. Ancak tıpkı Greif ve Aksaray Sarp Tekstil'de olduğu gibi, fiili ve meşru mücadeleden özenle kaçındılar. İşçilerin bu yönlü taleplerini duymazdan geldiler.

Hep yaptıkları gibi "yasal zeminden ayrılmayalım" söylemleri ile işçilerin bilinci bulandırıp eylem kapasitesini düşürdüler. Yataş işçisinin üretimden gelen gücünü kullanmasını gündeme bile almadılar. İşçilerin sürecin öznesi olması ve eylemli bir tarzda sendikal hak ve özgürlüklerine sahip çıkması yolunda adım atmaktan özenle kaçındılar. Yataş fabrikası önünde kitlesel olmayan bir basın açıklaması yapmakla yetindiler.

İşçinin en güçlü silahı, iç örgütlülüğüdür. Yataş işçisinin iç örgütlülüğünün sağlam olduğu koşullarda, Yataş kapitalistinin ihracat bağlantıları ve yaptığı anlaşmalar ellerinde patlayabiliyordu. DİSK Tekstil ağaları, işçi kıyımlarının yaşandığı süreçte bile pasif tutumlarını değiştirmediler. Böylece kendi ihanetçi kimliklerini bir kez daha ortaya koydular.

Sendikanın görevi işçiye yalnızca üye yapmakla sınırlı değildir. Asıl yapılması gereken, işçilerin fiili-meşru gücüne dayalı eylemsel süreçleri örmek, "yasallık"

tuzağından kurtulmak, işçi sınıfının mücadeleye yasalarına yaslanmaktır. Bu yapılmadı. Hareketsizlikten güç alan Yataş patronu baskıyı daha da artırdı. Bir yandan ileri işçileri işten attı, öte yandan Öz İplik-İş'in geri dönüşünü sağlamak için elinden geleni yaptı.

EMEP'İN YATAŞ PRATIĞI!

Yataş işçilerinin sendika değiştirme sürecinde, EMEP'in oynadığı role de değinmek gerekir. Normalde tekstil sektöründe bağımsız bir sendika olan BİRTEKSEN'i örgütlemeyi de önüne alan EMEP, DİSK Tekstil'le buluşmakta zorlanmadı. Sınıf devrimcileri ile Yataş işçilerinin mesafesini açmak için DİSK Tekstil ağalarının "onlar marjinal, tehlikeli" türünden söylemlerine ortak oldu. Emek Partisi, sınıf devrimcilerinin Yataş işçileriyle olan bağı zayıflatmak için her şeyi yaptı. "Dev Yapı-İş Kayseri Bölge Temsilcisi'nin DİSK Tekstil ile bir bağı olmadığına" dair, DİSK Tekstil imzalı el ilanının dağıtımını da EMEP yaptı. Dolayısıyla işçilerin yeterince özneleştirilememesinden, üretimden gelen gücünü kullanmaya teşvik edilememesinden ve ortaya çıkan önderlik zayıflıklarının tümünden EMEP çizgisi de sorumludur.

Yataş işçilerinin ihtiyaç duyduğu şeylerden biri dayanışmaydı. İşçilerin etrafında bir dayanışma ağı örmek gerekiyordu. Organize Sanayi Bölgesi işçileri ve kamu emekçileri, eylemli dayanışmanın doğrudan parçası olabilirdi. Oysa ki bu çerçevede en küçük bir adım atılmayarak dar grupçu bir çizgi izlendi. Öyle ki, DİSK'in Kayseri'deki en önemli ve yıllardır tek mevzisi olan Dev Yapı-İş bile sürecin fiilen dışında bırakılmaya çalışıldı. Kayseri İşçi Birliği'ni ve BDSP'yi yok sayan bir tutum sergilendi. DİSK Tekstil'in ihanet şebekesi, Yataş işçilerinin yakından tanıdığı sınıf devrimcilerini sürecin dışına itmek için özel bir çaba sarf etti. EMEP de bu suçlara ortak oldu.

Sendikaları kendi dükkânı gibi gören EMEP çevresi, Yataş sürecinde de sınıfın çıkarlarını değil, dar grup çıkarlarını esas aldı. Bu tür tutumlara başvuranların, kapitalistlere ve sendika ağalarına hizmet ederken sınıf mücadelesine zarar verdikleri aşikardır. "Çamur at, izi kalsın" anlayışına yol arkadaşlığı edenler, bataklıkta yürümekte özgürdüler.

YATAŞ SÜRECİ VE SINIF DEVRİMCİLERİ!

Sınıf devrimcileri, tüm güçleriyle Yataş işçilerini aydınlatma ve örgütleme çalışmalarını sürdürüyor. Temas noktalarını koruyor, var olan ilişki ağlarını mücadeleye hazırlıyorlar. Bu çalışmadan rahatsız olan DİSK Tekstil ağaları, işçilerin kulağına sınıf devrimcilerinin "tehlikeli, yasa dışı" olduklarını fısıldadılar, fısıldamaya devam ediyorlar.

Sınıf devrimcileri başından itibaren Yataş işçilerinin etrafında örülen ablukayı parçalamaya çalıştı. El ilanları ve diğer propaganda araçlarıyla Yataş işçilerinin sesini Organize Sanayi Bölgesi'nin dört bir yanına yaydılar. Yataş işçilerinin etkinliklerine dönük işçi desteğini artırmak için özel bir çaba gösterdiler. DİSK Tekstil ağaları ise fabrika önünde yapılan basın açıklamasına tüm kurumları çağırırken sınıf devrimcilerini davet etmediler.

Sınıf devrimcileri, Yataş işçileri etrafında örülen barikatı parçalamak, Yataş işçileriyle eylemli dayanışmayı örgütlemek için çabalarını yoğunlaştırmaya devam ediyor. Yataş işçileri kazanmak istiyorlarsa, tabanda birleşmeli ve kenetlenmelidir. Ancak bu şekilde Yataş patronuna geri adım attırabilirler. Ancak o zaman Öz İplik-İş'i kovabilir ve DİSK Tekstil ağalarının ihanetini engelleyebilirler. Bu yapılmadığında yenilgi kaçınılmaz hale gelir. Yataş patronu ve Öz İplik-İş ağalarının saltanatı devam eder.

KAYSERİ'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

Öncü işçiler MESEM'li ve stajyer öğrencilere nasıl davranmalı

Birçok fabrika, atölye ve işyerinde stajyer ve MESEM'li (Mesleki Eğitim Merkezi) öğrencilerle birlikte çalışıyoruz. Elbette ki kapitalistler genç arkadaşlarımızı nitelikli iş öğrencileri kaygısıyla işe almıyorlar. Bu, kapitalistler için o kadar karlı bir alan ki, stajyer ya da MESEM'li "öğrenci" çalıştırarak bir taşla iki, üç hat- ta daha fazla kuş vuruyorlar.

Çoğu zaman stajyer/MESEM'li öğrenci iş yükü ağır olan işçinin yükünü hafifletmek için kullanılıyor. Kendi alanında iş öğrenecek-öğretilecek bir öğrenciden ziyade ucuz iş gücü olarak görülüyor. Stajyer ve MESEM'li öğrencilere asgari ücretin %30'u ya da %50 kadar ücret ödeniyor. Bu ödemenin belli bir miktarını ise devlet karşılıyor.

Kapitalistler bu sayede çok cüzi bir ücretle işçi çalıştırmış oluyor. Ayrıca bu öğrencilerin iş kazası, meslek hastalığı gibi sorunlarından kapitalist muaf tutuluyor. Sigorta primlerinin de tamamı devlet tarafından ödeniyor. Bununla beraber iş yerinde stajyer öğrenci çalıştıran kapitalistlere çeşitli teşvik ve hibe programları da sunuluyor.

Çıraklık, orta çağ artığı yarı-feodal bir uygulamadır. Çoğu zaman meslek öğretisi adı altında çocuk işçiliğinin önü açılır. Oysa olması gereken 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin, genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesidir. Ayrıca 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü olmalıdır.

Gelinen aşamada meslek liseli ya da MESEM'li bir öğrenci, öğrenciden çok fiilen işçi gibidir. Mesela MESEM'li bir öğrenci haftanın dört günü işe, bir günü ise sözde ders görmek için okula gider. Haftada bir gün ders görmekle bu arkadaşlarımızı nasıl mesleki ve genel eğitim alabilir.

AKP-MHP rejiminin uygulamalarıyla MESEM, doğrudan çocuk işçiliğini meşrulaştırma merkezi haline getirilmiştir. Buralardan işyerlerine yönlendirilen çocuklar kapitalistler tarafından normal bir işçiden farksız görülmektedir. Artan işçi cinayetlerinde yaş ortalamasının düşmesi bu tablonun ne kadar vahim olduğunu göstergesidir. 2024-2025 eğitim-öğretim döneminde resmi rakamlara göre 72 öğrenci staj ya da çıraklık eğitimi gördüğü işletmelerde iş cinayetine kur-

ban gitmiştir. Bu sadece kayıtlara geçen sayıdır.

GELECEĞİN İŞÇİLERİNİ BUGÜNDEN KAZANALIM!

Genellikle stajyer ya da MESEM'li arkadaşlarımıza yaşlarından ötürü çocuk muamelesi yapar, çoğu zaman pek ciddiye almayız. Ancak yapılacak işler söz konusu olduğunda yetişkin bir işçiyle aynı sorumlulukları yerine getirmesini bekleriz. Gangarya işlerin onlar tarafından yapılmasını isteriz. Kimi zaman tezgâh başında çalışırken içtiğimiz su şişesini uzatır doldurmalarını bekleriz, bir yerlere götürülmesi gereken evrakları onların götürmesini isteriz, sevkiyata gidecek malları onların indirmesi gerekir, günün sonunda "bir de şöyle ortalığın tozunu aliver bakalım" deriz. Yanımızdaki çalışma arkadaşımızdan bu işleri yapmasını rahatlıkla isteyemeyizken, nasıl stajyer ya da MESEM'li arkadaşlarımızın üzerlerine hiç gocunmadan bu işleri yıkabiliyoruz? Çünkü bu toplumsal bir algıdır. Yaşı küçükse, iş öğreniyorsa "eti senin kemiği benim" zihniyeti, yazık ki işçiler arasında da karşılık bulabiliyor.

Arkadaş, sen değil misin iş yerimizde bir süreç geliştiğinde "Yani başımdakine güvenemiyorum" diyen. "Birbirimizin üstüne iş yıkıyoruz kimsede vicdan kalmamış" diye söylenen. Meslek liseli ya da Mesleki Eğitim Merkezi kapsamında yanımıza gelen arkadaşlarımız sınıfımızın gerçek kültürünü öğrenebilmeli. Birbirinin arkasından konuşmadan, iş çevirmeden, paylaşılarak çalışmayı kültür edinirse yarının öncü işçisini bugünden kazanmış oluruz. Stajyer/MESEM'li kardeşlerimiz dünyayı yaratanın kendi elleri olduğunun bilincine varırsa özgüven kazanır, mücadeleye katılır, yarının hak savunucusu olurlar.

Bundan kaynaklı stajyer/MESEM'li arkadaşlarımızı küçük görmemeliyiz. Tersine: Onların yarının işçisi yani geleceğimizi olacağının bilinciyle hareket edelim, davranışlarımızı buna göre takıyalım.

Stajyerlerin sendikali olması resmi olarak yasak. Ancak sendikali bir iş yerindeyse sendikalarımızı genç kardeşlerimizi kazanmaları ve bilinç taşımaları için sorumlu davranmaya çağıralım. Stajyer ya da MESEM'li öğrencilerin olduğu iş yerlerinde, bu arkadaşlarımızın sorun-

larını gündemimize alalım ona göre hareket edelim. Onlara geçici işçi gözüyle bakmaktan ziyade çalışmamızın bir parçası haline getirmeye çabalayalım.

Bazı büyük fabrikalarda stajyerler öyle bir yer tutuyor ki kimi hatları tümüyle onlar yürütüyor. Onlarca metal fabrika üzerinden işçilerin hakları için eyleme geçtiği Metal Fırtına sürecinde birçok kapitalist üretimi stajyerler üzerinden sürdürmeye çalıştı. Yani stajyer öğrenciler grev kırıcı olarak kullanılmak istendi. Gelişebilecek bu tehlikeyi bugünden görebilmek ve genç arkadaşlarımıza bugünden bilinç aşılayıp mücadelenin organik bir parçası haline getirmek zorundayız.

Özellikle öncü işçilere, bizimle birlikte çalışan bu arkadaşlarımızla ilgilenme konusunda ciddi sorumluluklar düşüyor. Çünkü "Sınıfın genç güçlerini kazanma çabası, geleceği de kazanma çabasıdır."

İSTANBUL'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

“Yeni süreç”

(15 Şubat 2025'te, Abdullah Öcalan'ın Çağrı'sının hemen öncesinde verilmiş konferansın özel bir bölümüdür...)

Kürt sorun yüzyıllık bir sorun, genel çerçevesi belli. Kürtlerin talepleri yeterince açık, ulusal özgürlük ve eşitlik istiyorlar. Kürdistan'da siyasal, idari ve kültürel yönetimi bizzat kendi ellerine almak istiyorlar.

Bütün bunlar konusunda rejim herhangi bir tavize açık olmak bir yana, yıllardır seçme ve seçilme hakkını bile ortadan kaldıran uygulamalar içinde oldu. Durum halen de budur. İktidar durmadan kayyım atıyor, ardı arkası kesilmeyen tutuklamalar yapıyor. Kürtlerin yerel seçimlerde bazı büyük kentlerde CHP ile örtülü bir işbirliği yapmasını bile halen soruşturma konusu, görevden alma ve tutuklama nedeni olarak kullanıyor. Bu durumda barış adı altında ne tartışılıyor olabilir ki? Kürtler bu süreçten ne bekliyor? “Derinleşiyor” denilen Öcalan tecrit altında, çok büyük kısıtlılıklar içinde olduğuna göre ne türden bir derinleşme yaşıyor olabilir?

Sorun, çözülmek bir yana, kısmi sınırlar içinde olsun yatıştırılmak isteniyor olsa, konu açıkça gündeme getirilir, kamuoyuna ve halk kitlelerine mal edilmeye çalışılır. Toplumun bu konuda düne kadar şovenizmle kabartılmış duyguları bir parça yatıştırılmaya çalışılır. Oysa halen buna ilişkin girişimler bir yana herhangi bir emare yok. Tersine, şovenizm atmosferini, inkâr ve imha siyasetini pekiştiren söylemler var.

Yine de tüm bu olup bitenler nedensiz değildir. Dinci faşist iktidarın biri dışarıda, öteki içeride iki temel hedefi var. Dışarı için söz konusu olan Ortadoğu'daki yeni gelişmelerin bölgesel “Kürt kartı” üzerinden yaratacağı risklere karşı önden önlem almaktır.

Buradaki kaygı kurulu sermaye düzeninin genel çıkarları içindir. İçerisi için söz konusu olansa, iktidarın kendi dar çıkar ve ihtiyaçlarına yöneliktir.

Düzen muhalefeti bölmek, Kürt hareketini bu muhalefetten koparmak, olanaklıysa kendi yedeğine almak, böylece kendi iktidarını kalıcılaştıracak adımları belli bir kolaylıkla atabilmektir buradaki hesap.

“YENİ SÜREÇ” HANGİ İHTİYACIN ÜRÜNÜ?

Yeni süreç MHP lideri tarafından Ekim ayında başlatıldı. Hemen ardından 2005 yılına ait Kürt sorunu konulu 24 bölümlük kapsamlı bir değerlendirmenin “**Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu**” ara başlığı taşıyan kısmı beş bölümlük bir yazı dizisi olarak komünist basında yeniden yayınlandı. Yeniden yayının ortak sunuşunda “*Son gelişmelerin devrimci bir bakış açısıyla anlaşılmasına önemli bir katkı sağlayacağı inancıyla metni bölümler halinde okura yeniden sunuyoruz...*” denildi.

Söz konusu dizi yazının tamamı, başta **Bir Halkı Savunmak** kitabı olmak üzere Abdullah Öcalan'ın 2003-2005 yılına ait metinlerini konu alıyor. Bu tartışmanın güncel gelişmelerle bağ, ABD-İsrail ikilisinin Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında Kürt sorununa gösterdikleri özel ilgide saklıdır. Öcalan o döneme ait metinlerinde bu konu üzerinde özellikle duruyor. Bununla Türk burjuvazisi ve devleti üzerinden kendince bir basınç oluşturmaya çalışıyor. Bir Kürt reformuyla sorunu Türkiye'nin kendi bünyesinde çözemezseniz eğer, sorun ABD-İsrail'in çıkar ve hesapları doğrultusunda bölge-

sel planda çözülür diyor.

Dikkate değer olan, Öcalan'ın bir yandan Türk devletini buradan sıkıştırmaya çalışması, öte yandan bunu ABD'nin bölgeye müdahalesini olumlayan bir tutumla birleştirmesidir. Öcalan ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalesini “yukarıdan demokrasi” getirme çabası olarak tanımlıyor. ABD'nin bu çabasını olumluyor ama eksik ve tek yanlı buluyor. Demokrasi yalnızca yukarıdan müdahaleyle gelmez, aşağıdan da halkların etkin katılımıyla desteklenmesi gerekir, ancak bu durumda Ortadoğu'da gerçek bir demokratik dönüşüm yaşanabilir diyor. Bunu “Büyük Ortadoğu Projesi”nin eksik yanı sayıyor ve bundan hareketle de kendince halklar cephesine perspektif sunuyor. “Yukarıdan Amerika, aşağıdan halklar” olarak özetlenebilecek bir çizgi bu.

Başta **Bir Halkı Savunmak** kitabı (Haziran 2004) olmak üzere Öcalan'ın o dönemki yazılarında, emperyalizmin Ortadoğu'ya müdahalesinin Irak'la sınırlı kalmayıp genişleyeceği, aynı müdahalenin Suriye'ye de yapılacağı, Ortadoğu'da sınırların değişeceği dile getiriliyor. Doğal olarak bu gelişmenin Kürt sorunuyla bağ kuruluyor ve özü itibarıyla şunlar söyle-

niyor: Ortadoğu'ya yeni bir düzen getirmeye çalışan ABD, bu kapsamda Kürt sorununu da önemli bir koz olarak görüyor. Irak'ta bir BarzaniTalabani devleti yaratıldı bile ama sorun bundan da ötedir. Suriye, Türkiye ve İran'da kapsayan bir plan bu. İşin ucunda aynı zamanda İsrail'in güvenliği var. Şimdilik Irak'ın, ardından Suriye'nin dinsel ve etnik esaslara göre parçalanması bu amaca yöneliktir vb., vb...

Öcalan'ın metinlerinde bu çerçeveden hareketle Türk egemen sınıflarını basınç altına almaya yönelik uyarılar yapılıyor: Ya bir Kürt reformuyla Kürtleri yanınızda tutarsınız ya da onları emperyalizme ve Siyonizme yem etmiş olursunuz. Barzani ve Talabani üzerinden mesafe aldılar. Bizi de kullanmak istiyorlar. Ama biz Türkiye ile barışmak istiyoruz. Bir Kürt reformu karşılığında biz Türkiye'nin yanındayız. Türkiye bizi yanına alırsa, Suriye ve Irak'taki Kürt sorunu üzerinden onun da vasisi haline gelir. Ve kendi içinde Kürt reformuyla demokratikleşmiş bir Türkiye, Ortadoğu'nun, giderek de İç Asya'nın en etkin ülkesi haline gelir. Bu yolu tutmazsanız eğer, Kürt sorunu emperyalizm ve Siyonizmin eline kalır. Bize de yapacak fazla bir şey kalmaz, biz de

ve Kürt sorunu

H. Fırat

zorunlu olarak başka alternatiflere yönelmek zorunda kalabiliriz vb.

Abdullah Öcalan'ın 2003'te Irak'a yönelik emperyalist müdahale ile birlikte oluşan yeni durum karşısında ortaya koyduğu düşünce çizgisi genel çizgileriyle buydu. O zaman da İsrail ve ABD pusuda bekliyor deniliyordu, şimdi de aynı şey söyleniyor. Ne diyor Öcalan geçtiğimiz günlerdeki ilk açıklamasında? Gazze'de olduğu gibi işi bataklığa sürüklüyorlar. Dolayısıyla işi onların eline bırakmıyorum, emperyalizme ve Siyonizme muhtaç kalmayalım, kendi aramızda çözelim diyor. Ama bunun zaten öte yüzünde, böyle yapmazsanız da bize yapacak bir şey kalmıyor denilmiş oluyor. Yani biz kardeşliğimizi gösteriyoruz, bize bir tercih hakkı veriyorsanız biz sizinle olmak istiyoruz. Ama siz de bizim haklarımızı verin diyor. Ama siz vermezseniz günah bizden gitti oluyor. Kullanılan söylemin örtülü mantığı bu.

İçeride barış sağlayamazsak dışarıda büyük sıkıntılarla karşı karşıya kalırız diyen Bahçeli'nin sıkıntısı da bugün bu. Nitekim olaylar hızlı gelişti ve Suriye'deki rejim çöktü. Bundan da en karlı çıkan İsrail oldu, çok büyük avantajlar elde etti. Bu arada İsrail hükümet sözcüleri durmadan Kürtleri müttefik ilan edip duruyorlar, Türkiye ile yaşanan gerilimin de bir parçası olarak. Suriye'de kurulan yeni İslami rejimse olduğu gibi Batı emperyalizminin, dolayısıyla İsrail'in hizmetinde.

Belli ki önden beklenen bu türden bir tablo karşısında MHP, elbette AKP ile koordinasyon ve işbölümü halinde bir çıkış yaptı. Derdi tabii ki hiçbir biçimde Kürt sorununu çözmek değildi. Fakat yalnızca aldatici ya da son derece sınırlı bazı adımlar ya da tavizlerle Kürt sorununu denetim altında tutmaktı. Nitekim kendi de bu bir "çözüm süreci" değil, fakat "yeni süreç"tir diyor. Kürtlerse çok uzun yıllardır barışı özlüyor, arıyor, bunun için mücadele ediyorlar. Türk devletiyle ne yapıp edip bir biçimde masaya oturup uzlaşmak istiyorlar. Tarafları halen yakınlaştıran çerçeve bu.

Murat Karayılan üzerinden yaptığı kapsamlı açıklama, Kandil'in gelişmelerden tedirgin olduğunu gösteriyor. Bu nedenle açıklamada çıta yüksek tutuldu; tecritin kalkması yeterli değil bu saatten

sonra, Öcalan serbest bırakılacak, kongre çalışmasına katılarak partiyi bizzat ikna edecek deniyor. Aynı günlerde kaleme aldığı yazısında Duran Kalkan ise, Türkiye büyük tarihsel fırsatı kaçırıyor, barışa yanaşmazsa çok şey kaybeder, biz alternatifsiz değiliz, alternatifsiz olan Türk devletidir dedi. Tam da özünde 2004-2005 üzerinden değindiğim bölgesel çerçeveden hareket ederek. Haksız da sayılmazdı. Sonuçta gelinen yerde bölgede "Kürt kartı" çok büyük önem kazanmış durumda.

Buna dikkate değer güncel bir örnek var. Vladimir Putin Valday'da yaptığı yeni yıl sonu basın toplantısında bir soruya yanıt verirken Kürtlere değinmek durumunda kaldı. Kürtler bugün Ortadoğu'da 55-60 milyonluk bir topluluktur ve Ortadoğu'nun en diri, en dinamik, en savaşçı halkıdır dedi. Dikkat ediniz, Putin bunu tüm dünyanın özel bir ilgiyle izlediği yıllık bir toplantıda söylüyor. Bu, Kürt potansiyelinin Rusya'nın da radarında durduğunu, duruma göre onun da bunu değerlendirilebilecek bir imkân saydığını gösteriyor. Doğal olarak bu Kürtlerin bölgesel düzeyde kazandığı önemi de anlatıyor.

Kürtlerin gücü, imkânı, pazarlık yete-

neği, Kürt sorununun Ortadoğu'da koz olarak taşıdığı önem, tüm bunlar yeterince açık. Bunların hiçbirisi olmasa bile, kabaca 50 milyonluk bir ulusal insan topluluğundan söz ediyoruz. Bu sorunun ağırlığı yeterince açık. Ama Türk burjuvazisinin bugünkü temsilcileri, onun adına bugün ülkeyi yönetenler, bu konuda herhangi bir ciddi adım atmaya hiçbir biçimde açık ve hazır değiller. Ayrıca yapısal olarak, tarihsel kodları bakımından demek istiyorum, buna yabancı ve kapalıdır. Dahası bugünkü iktidar tüm toplum üzerinde sınırsız bir diktatörlük kurmak peşinde. Bu durumda Kürt sorununun neyi çözülebilir ki?

"Yeni süreç" adı altında gündeme getirilen yeni manevranın dış nedenine ilişkili buraya kadar söylediklerim. Olayın iç cephesinde ne var peki? Girişimin iç ana nedeni ise, bu aldatici manevrayla Kürtleri düzen muhalefetinden koparmak, böylece en azından tarafsızlaştırmak, hatta olanaklıysa bir süreliğine yedekleyerek bir dönemi kurtarmak. CHP'nin eksenini oluşturduğu düzen muhalefetini Kürt desteğinden yoksun bıraktınız mı, onun tüm hesaplarını dayadığı sandıktan yana bir şans kalmıyor. İşin iç cephesinde de böyle bir oyun var.

Kürt hareketi temel ulusal hakları için savaşılmaktadır. Bu hakların alabileceği siyasal form bölgesel özerklikten bağımsız devlete kadar uzanıyor. Nitekim Murat Karayılan, yakın zamana ait kapsamlı açıklamasında, biz birlikte olmak isteriz, ama birliğe gelmezseniz biz de gerekirse ayrı devlet olarak var olmak yolunu tutarız diyor. Siyasal formunu açıkta bırakarak özgürlük ve eşitlik talep ediyor. Bunlar son derece açık ve önemli sözler.

Ama kurulu düzen adına iktidar dümenini tutan dinci-faşist koalisyon bu türden bir çözüme yapısal olarak yabancı ve kapalı. Onların temel kaygısı ve hesabı, kurmuş bulundukları keyfi ve kualsız diktatörlüğü pekiştirmek, en azından ömrünü mümkün merteye uzatmak. Bunun başarmanın yollarından biri de Kürt hareketini burjuva muhalefetinden koparmak.

Geçmişte de benzer hesaplarla gündeme getirildi o sözde "çözüm süreci". O zamanlar hesap hükümet olarak tutunmak, giderek de iktidar olmaktı. "Kürt açılımı" bunun ürünü oldu ve hayli de işe yaradı. Bu akli içeriden verenler oldu. Dışarıdan, Avrupa'dan, Amerika'dan verenler oldu. Amerikancı bir Kürt açılımı yapıldı. Bununla belirgin bir şekilde mesafe aldılar. O zamanki açılımlarla gerçekten Kürtleri umutlandırmayı ve yedeklemeyi başararak, AKP en zorlu safhaları aştı. Ne zaman ki rahatladı, yeni bir iktidar gücü olarak ayakları yere basmaya başladı. Ergenekon operasyonları, orduda tasfiyeler vb. birbirini izledi. AKP ve Erdoğan böylece rahatladı, devleti ele geçirmede önemli başarılar elde etti. Ardından iktidarını oturtmada yeni bir adım olan başkanlık konusunda ve bunu olanaklı kılacak yeni anayasa konusunda desteğe ihtiyaçları vardı. Bu desteği alamayacağını gördüğünde de masayı devirdi ve sözde "çözüm süreci"ni bir yana bıraktı. Bu kez konumunu tersinden toplumda çok ağır bir şovenizm atmosferi oluşturarak korumak yolunu tuttu, böylece yoluna devam etti ve bugünlere kadar da geldi.

Kürt sorunu demokratik bir siyasal sorundur. Bir ulus olarak Kürtlerin temel ulusal haklarının reddedilmesinin ürünüdür. Kürtlerin ulus olarak inkar edilmesine, temel ulusal haklarının zorla gasp edilmesine, bir başka ulusal siyasal bün-

ye içerisinde zorla tutulmasına dayanır. Her türden özgürlükleri yok etmeye dayalı bir devlet düzeni, dolayısıyla bugünkü dinci-faşist rejim, bu sorunu çözmek bir yana sınırlı tavizler yatıştırmaktan bile yapısal olarak uzaktır. Dinciler ile faşistlerin demokrasiyi geliştirdikleri, özgürlük alanını genişlettikleri nerede görülmüş-tür? Bu ülkenin dincileri her zaman gerici milliyetçidir, milliyetçileri de her zaman gerici-dincidir. Milliyetçileri dincidir; bunu "Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslüman!" sloganıyla dile getirirler. Tersinden dincileri de milliyetçidirler. Nitekim en azgın ve rezil milliyetçilik biz-zat dinci AKP döneminde yapıldı. Tayyip Erdoğan döneminde Kürtler kendi temsilcilerini bile seçemez duruma düştüler. Kürdistan'da kaç dönemdir seçme-seçilme hakkı fiilen anlamını yitirmişti.

Öte yandan, AKP bu süreci uzatırken, Tayyip Erdoğan henüz Trump'tan ne koparacağını bilmiyor. Bu sürecin böyle sürünmesi aynı zamanda buradan geliyor. Trump'a, Ortadoğu'daki çıkarlarını bekçisi olacağız, İsrail'in güvenliğine tehdit oluşturmak bir yana güvencesi bile olacağız der, karşılığında Kürtlerin feda edilmesini ister ve bunda sonuç da alırsa, durum baştan aşağı değişir. Bu, Rojava'nın ezilmesi ve "yeni süreç" aldatmacasının da böylece bitmesi demektir. Erdoğan, Trump'ın kendisine bu imkânı tanıyıp tanımayacağını da henüz bilmiyor. Bunun için de hala bekliyor, yeni sürece ilişkin ketumiyetini bunun için koruyor. Trump da henüz bu konuda sır vermiyor. Tayyip Erdoğan, Trump'ın Gazze açıklamasına ancak 5-6 gün sonra ve büyük tepkiler üzerine yanıt verebildi. Bunun gerisinde Trump'la ilişkileri iyi tutmak, mümkünse anlaşılmak var. Biz İsrail'in güvenliğine ve sizin Ortadoğu'da bekçiliğinize güvence verelim, İran'a karşı sizin yanınızda olalım, siz de karşılığında bize Rojava'yı bırakın, Kürtlerle işbirliğine son verin hesabı var.

Ortadoğu'da ABD çıkarlarının bekçiliği ve İsrail ile dostça ilişkiler ekseninde bir sonuç elde edilirse, emperyalistler ve siyonistler için zaten sorun kalmıyor. Onlar için sorun hiç de Kürtlerin özgürlüğü değil fakat kendi sefil emperyalist ve siyonist hesaplarıdır. Kürtlerin ezilmişliği Filistinlilere kan kusturanların neden umurunda olsun ki? Filistinliyi zorla topraklarından eden, soykırıma uğratan, toplu tehciye tabi tutmak isteyenler mi Kürtlerin sözde özgürlüğünün güvencesi olacak? İşlerine geldiği, çıkarlarına uygun düştüğü, kendi hizmetlerinde hareket ettiği sürece destek verirler. Ama daha iyisini Türk burjuvazisinden aldığına ise Kürtlerin ayak altında çiğnenmesine pekala rıza gösterirler. Geride kalan yüz-yılda bunun az mı örneği var? Bölgesel

düzeyde Kürtler için trajik olan, bu kirli emperyalist-siyonist denklemin içine halen boylu boyunca girmiş olmaktır.

EMEÇİLERİN VE EZİLENLERİN TARİHSEL KADER BİRLİĞİ

Kırk yıllık acımasız bir çatışmanın yüz-künü çekmiş bulunan Kürtler barışa hasretler. Bu nedenle belirli sınırlar içinde de olsa bir çözüm istiyorlar. Ama bu barışı, sınırlı da olsa bu çözümü onlara kim verecek? Kurulu düzen bunu onlara vermiyor, onlar da teslim olmuyorlar, hak ve özgürlükleri için direniyorlar. Sorunun sürünmesi, çatışma sürecinin uzayıp gitmesi bundan. Kilitlenmiş haliyle bu gidişatın faturası aynı zamanda tüm topluma çıkıyor. Faturanın öteki boyutları bir yana, her yanı sarmış toplumsal çürüme aynı zamanda bunun ürünü. Kudurgan bir şovenizmden ve ona eşlik eden kuralsız bir kirli savaştan daha çürütücü bir etken düşünülemez bir toplum için.

Dinci-faşist iktidarın Kürt sorununu çözmek diye bir sorunu yok ve olamaz da, bunu yineliyorum. Kürtlere özgürlük vermek, toplumda demokrasiyi geliştirmek demektir. Oysa bu onun aşırı gerici doğasına tümünden yabancı. Geçmiş dönemde iyi kötü kullanılabilen en sıradan demokratik hak ve özgürlükleri bile yok etmiş bir iktidarla yüz yüzeyiz. Bugün işçiye gerçek enflasyonun yarısı kadar bir asgari ücret artışı bile veremeyen bir iktidardan hak ve özgürlüklere katlanması beklenebilir mi?

Türkiye'nin kapitalist düzeni halen son derece ağır bir bunalım içinde. Temelinde ekonominin yattığı çok yönlü, çok boyutlu bir bunalım bu. Bunu bir nebze atlatabilmenin ise iki olmazsa olmaz koşulu var. İlk işçi sınıfının ekonomik ve sosyal açıdan ağır kölelik koşulları içinde tutulması. İkinci olarak, tam da ilk koşulun bir uzantısı olarak işçi sınıfının politik mücadele sahnesine çıkışının her yol ve yöntem kullanılarak engellenmesi. Bu iki koşul olmazsa olmazdır, zira bugünkü gidişatı etkili bir biçimde darbelerse ancak işçi sınıfı darbeleyebilir. Toplumda bunu başarabilecek başkaca sosyal-siyasal bir güç yok. Genel bir halk hareketi bile ancak işçiler bu harekette etkili bir biçimde yer alırlarsa belli sonuçlar yaratabilir.

Elbette demokratik Kürt hareketi de etkili bir güç. Ama onun da ulusal bir hareket olmaktan gelen sınırlılıkları var. Onca fedakarlığa ve bunca yıla rağmen mesafe alamaması da bundan dolayıdır. Oysa toplumsal bir sınıf olarak işçi sınıfının ne etnik ne de coğrafi bir sınırlılığı var. Dahası nesnel sınıfsal konumu üzerinden potansiyel olarak tüm toplumsal-siyasal sorunları kucaklama yeteneği var. İşçi sınıfına aman vermemek bu

nedenle olmazsa olmaz koşul. Güncel planda işçi sınıfını ekonomik olarak köleliğe razı etmek ve politik olarak kırırdanmasına fırsat vermemek bu nedenle bir zorunluluk. Şu an izlenen politika da tam olarak bu. Bu politikaya hiçbir demokratik tavizi kaldırmıyor, hak ve özgürlüklere katlanmayı olanaksız kılıyor. Peki ama durumun bu olduğu koşullarda ezilen Kürt halkına bir parça nefes aldirabilecek adımlar nasıl ve neye göre atılabilir ki?

Yakın tarihe baktığımızda, Kürtlerin bir parça rahatlaması ile işçi sınıfı eksensizce ezilmişler ya da birlikte bir parça soluklanmışlardır. Daha burjuva cumhuriyetinin kuruluşundan itibaren bu böyle. Cumhuriyetin ilk yıllarından başlayarak bunu adım adım somutlayabilirsiniz. Kürtlerin inkarına ve ulusal haklarının tümünden gasp edilmesine, işçi sınıfının en sıradan haklardan bile yoksun bırakılması ve tarihsel TKP'ye nefes aldirılmaması eşlik etmiştir. 1960'lar Türkiye'sinde yaşanan toplumsal uyanışı ve sol yükselişi, Kürt ulusal hareketinin de yeniden canlanması ve alt sınıflara dayalı yeni bir sosyal temel üzerinde ve ilerici-devrimci siyasal perspektifle kendini bulması izlemiştir. '70'li yıllarda birlikte etkili ve yaygın bir devrimci ayağa kalkış ve 12 Eylül faşist askeri darbesiyle birlikte acımasız bir eziliş görüyoruz.

Aynı paralelliği 12 Eylül faşist rejimini izleyen dönemde de görmek mümkün. 1984'te başlayan Kürt silahlı mücadelesi genel gelişmeyi öncelese de, '80'li yılların sonunda ve özellikle '90'lı ilk yıllarda yollar yeniden kesişmiştir. 1993'ü izleyen dönemde Kürdistan'da kuralsız bir kirli savaş, Türkiye'nin genelinde ise işçi sınıfının baskılanması ve devrimci hareketten arta kalanın geniş çaplı operasyonlarla ezilmesi ve ağır biçimde darbelenmesi var. Son yirmi küsur yıllık AKP döneminde de durum farklı olmadı.

Bütün bir cumhuriyet tarihini kapsayan bir değişmez çizgi oldu bu. Bu gerçek, modern Türkiye'de işçi sınıfı, toplumsal muhalefet ve sol hareket ile ezilen Kürt halkı ve hareketinin nesnel mantık üzerinden kader birliğini gösteriyor. Bugün Kürtlerin ulusal istem ve özlendilerinin temsilcisi demokratik Kürt hareketi, işçi sınıfından, emekçilerden, genel toplumsal muhalefetten, ilerici-devrimci hareketten ayrı, farklı bir çıkış yolu bulabilir mi kendine? Ortada bunun ne tarihsel ne mantıksal ve ne de pratik bir kanıtı ya da göstergesi var. Halen yürümekte olan süreç üzerinden de bunun olacağına dair en ufak bir işaret yok.

Gerçekten çözüm gibi bir sorunları olsaydı, bunun atmosferini oluşturmak

için çoktan kollar sıvanmıştı. Muhalefet zaten böyle adımlara çok fazla bir şey diyemiyor. Kendisi herhangi bir çözüm gündeme getirmeye cesaret edemiyor ama AKP'den geldiği zaman bir itirazımız yok diyor. Hatta CHP Genel Başkanı, "el yükseltiyorum, Kürtler için daha fazlasını istiyorum" diyor. Ama iktidar gündeme getirmedikçe de muhalefetten ses çıkmıyor.

İktidardakilerin bir şeyi gündeme getireceği olsa, bu zemini değerlendirirler. Havayı biraz yumuşatır, beklentileri çoğaltırlar. Kardeşlikten kime ne zarar gelir, terörün bitmesinde ne kötülük var, her iki halktan bir sürü insan öldü daha ne kadar ölecek derler. Ama hiç böyle demiyorlar. Ya o silahlar gömülecek ya da o silahlarla birlikte gömülecekler diyor memleketin Dışişleri Bakanı.

"Ulusal sorun ve toplumsal devrim" başlıklı değerlendirmemizde, Kürt ve Türk burjuvazisinin organik birliği ve bütünlüğü ortaya konuluyor. Bugün Bingöllü bir Kürt Tayyip Erdoğan'ın yardımı-cısı konumunda. Batmanlı Kürt Mehmet Şimşek ekonomiyi yönetiyor. Vanlı bir Kürt Hakan Fidan dışişlerinin başında. AKP Kürdistan'da hala etkili bir ikinci parti. Kürt büyük burjuvazisi, toprak ağaları, şeyhleri, şıhları, dincileri onun saflarında. Kürtlerin özgürlük istemlerine ilgileri bir yana onun boğulması için iş başındalar. Büyük mülk sahipleri olarak ve emek sömürücüleri olarak egemen sınıfa dahiller, siyasal ve idari yöneticiler olarak, Türk ve Kürt egemen sınıfları birlikte götürüyorlar işi. Aralarında derin bir kaynaşma var. Yazık ki ayrılık, Türk emekçileri ile Kürt emekçileri arasında. Bu da halen egemen sınıfın en büyük başarısı ve üstünlüğü durumunda.

Bu durum ancak Türk ve Kürt emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesini zafere taşıyacak bir devrimci stratejiyle aşılabılır. Kürt hareketi böyle bir stratejik değişikliğe gidecek durumda değil. Emperyalizme söz söylemek bir yana örtülü yollarla da olsa onunla iş birliğinin teorisini yapıyor. Emperyalizmi kavram olarak bile artık nadiren kullanıyor. Yörüngesine aldığı sol kesimlere cömertçe milletvekillikleri sunuyor, ama seçim bildirgelerine tek kelimelik olsun bir anti-emperyalist ifadeye imkan tanımıyor. Çünkü emperyalizme dayanarak bu sorunun çözülebileceği inancında. TÜSİAD'a söz söylemiyor, çünkü TÜSİAD ile bir biçimde Amerikancı çözümü hayata geçirebiliriz diye bakıyor.

Türk ve Kürt emekçilerinin gerçek çıkarlarına aykırı bir çizgi bu.

2025 Eylül'ü: Toplumsal dönüşüm arayışı

A. Engin Yılmaz

21. yüzyıl, insanlık tarihinde eş benzeri görülmemiş ölçekte çoklu krizlerin iç içe geçtiği, sistemin bütün çarklarının aynı anda tökezlediği bir dönem olarak şekilleniyor. Toplumsal yaşamın ve uluslararası ilişkilerin tüm alanlarını kapsayan bu bütünlüklü kriz koşullarının da etkisiyle, sisteme karakterini veren başlıca çelişmeler günden güne keskinleşmektedir. Bunun yarattığı sonuçlar ise, günümüz dünyasında yaygın ve zengin bir sosyal mücadeleler tablosu sunmaktadır. Toplumsal direnişler dünya genelinde daha kitlesel boyutlar kazanmakta, isyan ve ayaklanmalar biçimini alarak yıldan yıla güçlenmektedir.

2010'ların ikinci yarısından itibaren çeşitli biçimlerde yükselen halk hareketleri, 2025 yılı itibarıyla yeni bir evreye girmiş görünüyor. Eylül ayında farklı kıtalarda neredeyse eş zamanlı olarak gerçekleşen ayaklanmalar, halkların ve emekçi sınıfların adalet, eşitlik ve özgürlük taleplerini yükselttiği bir dönemeç oldu. Farklı kıtalarda patlak veren protestolar, grevler ve halk ayaklanmaları, ekonomik krizlerin, otoriter yönetimlerin, yolsuzlukların ve neoliberal politikaların biriktirdiği sosyal öfkenin dışavurumuydu. Yerel farklılıklara rağmen, bu mücadeleler ortak toplumsal dinamikler etrafında birleşerek küresel bir direniş dalgası oluşturdu.

Asya'da Nepal, gençliğin dijital hakları korumak ve yolsuzluk karşıtı eylemlerle başlayan hareketin fitilini ateşlediği bir halk isyanına sahne oldu. Hindistan'da işçi sınıfı tarihsel mücadele mirasını bugüne taşıdı. Ekonomik taleplerle başlayan grevler, sosyal adalet ve eşitlik istemleriyle daha geniş bir niteliğe büründü. Bangladeş, Sri Lanka ve Doğu Timor'da da gençlik ve emekçi kesimler yoksulluğa, ayrıcalıklara ve sömürüye karşı sokaklardaydı. Latin Amerika'da ise mücadele, neoliberal yıkımın enkazı üzerinde yükseldi. Brezilya, Meksika ve Peru'da emekçiler, yerli halklar ve gençlik, işsizlik, ekolojik yıkım ve yolsuzluklara karşı alanlardaydı.

Avrupa'da Fransa, işçi sınıfının tarihsel mücadele hattına yeni bir halka ekledi. Kemer sıkma politikalarına karşı milyonların katıldığı genel grevler, yalnızca ücret mücadelesi değil, sermayenin sınıf

egemenliğine karşı topyekün bir karşı duruştu aynı zamanda. İtalya'da hava yolu, liman ve yer hizmetlerinde grevler sürerken, aynı zamanda Filistin'e destek için de genel grevler düzenlendi. Romanya ve diğer ülkelerde emekçiler, iş koşulları üzerinden yükselen öfkeyi ortak sınıf taleplerine dönüştürdü. Afrika'da ise Fas öne çıktı. Yerel yönetimlerde çalışan emekçilerin grevleri, sendikal hareketin toplumsal desteğini arkasına alarak kitlesel bir mücadeleye dönüştü.

2025 Eylül'ü, dünya halklarının ve emekçilerin farklı coğrafyalarda eş zamanlı olarak ayağa kalktığı, tarihsel önemi olan bir dönem olarak kayda geçti. Bu çok merkezli direniş dalgası, her ülkenin kendine özgü sorunlarından doğsa da temel taleplerde birleşti ve yeni bir direniş döneminin habercisi oldu.

ORTAK DİNAMİKLER: YOKSULLUK, OTORİTERLİK VE MEŞRUIYET KRİZİ

1980 yılı, dünya kapitalizmi için tarihsel bir dönüm noktasıydı. Bu tarihten sonra sermaye sınıfı, dünya genelinde işçi sınıfı ve emekçilere karşı kapsamlı bir saldırı başlatmıştır. Bu süreç, "neoliberalizm" olarak adlandırılan ve yaklaşık son 50 yılı şekillendiren bir egemenlik biçiminin başlangıcıdır. Neoliberal saldırı politikası, emeğin toplumsal kazanımlarını adım adım ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. 20. yüzyıl boyunca mücadeleyle kazanılan sosyal haklar sistemli olarak budanmış, sendikal örgütlülüğe darbe indirilmiştir. Özelleştirmelerle kamu mülkiyeti sermayeye peşkeş çekilmiş, taşeronlaştırma ve esnek çalışma yöntemleriyle işçiler güvencesizliğe mahkum edilmiştir. Eğitim ve sağlık hizmetleri ise metalaştırılarak temel insan ihtiyaçları bile sermayenin kar elde ettiği alanlara

dönüştürülmüştür.

Bu neoliberal dönüşüm, "bireycilik", "piyasa özgürlüğü", "rekabet" ve "verimlilik" gibi ideolojik söylemlerle örtülmüş, yüz milyonlarca kişinin yoksullaştırılması bir "başarı hikayesi" gibi sunulmuştur. Ancak aradan geçen 40 yılı aşkın sürede bu sahte görüntünün ardındaki gerçekler giderek daha açık hale gelmiştir. Gelir eşitsizliği artmış, sınıflar arasındaki uçurum derinleşmiş, çalışma koşulları kötüleşmiş ve özellikle genç kuşaklar için geleceksizlik kalıcı hale getirilmiştir. Neoliberalizm, vaat ettiği refahın aksine, dünya çapında bir yoksulluk düzeni yaratmıştır. Yaşam maliyetleri hızla artarken ücretler yerinde saymakta, gıda, enerji, barınma ve temel hizmetler emekçiler için erişilemez hale gelmektedir. İşsizlik, güvencesizlik, esnek ve taşeron çalışma biçimleriyle milyonlarca emekçi geleceksizliğe mahkum edilmiştir.

Bu ekonomik kuşatma, siyasal bir saldırı ve yozlaşmayı da beraberinde getirmiş, siyasal gerici adım adım kurumsallaştırılmış, otoriterleşme, yolsuzluk ve liyakatsizlik sıradanlaşmıştır. Son yıllarda ve aylarda dünyanın dört bir yanında patlak veren grev ve genel grevler, çeşitli biçimler içindeki halk hareketleri, bu çelişkilerin doğal ve kaçınılmaz sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Ne var ki bu yaygın ve yer yer radikal içerikli halk hareketleri, örgütsüzlük ve stratejik yön eksikliği nedeniyle çoğu zaman sistemin sınırlarını aşamamaktadır. Spontane gelişen isyanlar, örgütlü bir sınıf gücüne dayanmadığı zaman kalıcı değişimler yaratmakta zorlanmaktadır. Egemen sınıflar, bu tür hareketleri ya şiddetle bastırmakta ya da reform vaadiyle pasifize edip soğurmaktadır.

İSYANLARDAN DEVRİME: SARSINTILARIN TARİHSEL ÖNEMİ

Halkların, kapitalizmin yapısal krizlerine karşı verdiği bu eşzamanlı tepkiler, ekonomik-sosyal taleplerin yükseltilmesinden ibaret değil. Yeni bir toplum arayışının potansiyelini de içinde barındırmaktadır. Dolayısıyla bugünün isyanları, yarınki toplumsal devrimin öncülü sayılmalıdır. Toplumsal isyanlar, ayaklanma ve büyük çaplı halk hareketleri genellikle beklenmedik anlarda patlak verir. Ancak bu "ani" patlamaların gerisinde yılların birikmiş öfkesi, bastırılmış talepleri ve çözülmemiş çelişkileri var. Bu isyanlar dağınık ve kendiliğinden patlak vermiş olsa da aslında sistemin meşruiyetinin derinden sarsıldığını ve mevcut düzenin sürdürülemez hale geldiğini göstermektedir.

Toplumdaki krizler derinleşip sistem kendini yeniden üretmekte zorlandıkça, ortaya çıkan isyanlar sadece bir öfke patlamasının değil, aynı zamanda yeni bir toplumsal düzen arayışının ifadesi haline gelir. Devletin baskı araçlarının devreye girmesi, medyanın olayları çarpıtması ve iktidarın polis şiddetine yaslanması, emekçiler nezdinde sistemin gerçek yüzünü ortaya çıkarır. Bu da sadece mevcut politikalara değil, bütün sisteme yönelik ciddi bir sorgulamayı tetikler.

Bu tür hareketler çoğu zaman örgütsüzlük, dağınıklık, baskılar, sınırlı hedefler ve önderlik eksikliği gibi engellere takılsa da, barındırdıkları tarihsel enerji doğru bir yön bulduğunda, toplumsal bir dönüşümün yolunu açan bir zemine dönüşebilir. Elbette her isyan bir devrim dönüşmez. Ama her devrim, isyanlar, ayaklanmalar, grevler ve kitlesel direnişlerle başlar. Yani her devrimin öncesinde bu tür sarsıcı olaylar yaşanır. Devrim bir

anda ortaya çıkan ani bir kopuş değil, uzun süren mücadeleler birikiminin doruğudur. Bu yüzden isyanları sadece geçici öfke patlamaları olarak değil, olası devrimlerin habercisi olan öncü sarsıntılar olarak değerlendirmek gerekir.

DEVRİMCİ SINIF VE DEVRİMCİ PARTİ İHTİYACI

Kapitalist sistem ne üretici güçleri insan soyunun ihtiyaçlarına göre geliştirme kapasitesine sahip ne de insanlığın en temel ihtiyaçlarını karşılayabilmektedir. Aksine, üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerine kurulu bu sömürü düzeni, dünyayı her bakımdan bir yıkıma, siyasal çürüme ve kitlesel sefaletle sürüklemektedir. Emperyalist-kapitalist zincirin her halkasında patlayan kriz, kapitalizmin tarihsel ömrünü tamamladığını göstermektedir. Bugün artık mesele, bu düzenin “ıslahı” değil, tümünden aşılmasıdır. İnsanlık ya sermaye diktatörlüğünün çıkarları uğruna yok oluşa sürüklenecek ya da üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayalı, sınıfsız, sömürsüz sosyalist bir dünya kurma yolunda ilerleyecektir.

Bu tarihi yol ayrımında, işçi sınıfının rolü benzersizdir. Sadece ekonomik taleplerle sınırlı kalan bir mücadele değil, siyasal iktidar perspektifini esas alan devrimci bir sınıf hareketi, karşılanılması gereken en temel ihtiyaçtır. Kapitalizmi aşacak güç, onun çelişkilerinden doğan, örgütlü ve bilinçli işçi sınıfıdır. Bugünün görevi, bu sınıfın öncüsünü, yani devrimci partisini güçlendirmek, onu teorik, politik ve örgütsel olarak donatmaktır. Kapitalizmin krizinden çıkış yoktur. Ancak sınıf ve emekçilerin biricik kurtuluşu olan devrim seçeneği vardır. Sorun, bu düzenin mezar kazıcısı olan işçi sınıfının tarihsel misyonunun bilincine varması ve örgütlü bir devrimci irade haline gelmesi için güç, imkan ve araçları seferber etmektir.

Bugün dünya yeni bir tarihsel dönüşümün eşiğine yaklaşmaktadır. Kapitalizm hem ekonomik hem ekolojik krizleriyle bir çözülme dönemine girmiştir. Ancak hiçbir düzen kendiliğinden yıkılmaz. Onun yerini neyin alacağı, hangi toplumsal güçlerin ne ölçüde örgütlü ve bilinçli olduğuna bağlıdır. Bu noktada kitleleri devrimci sınıf çizgisi ve devrimci sınıf partisiyle buluşturma ihtiyacı, bugünün mücadelelerini geleceğin toplumsal devrimine bağlayan stratejik önemde bir sorun olarak çözülmeyi beklemektedir.

Cenova’dan dünyaya:

“Liman işçileri savaş için çalışmaz”

“Tarih karanlığa büründüğünde, işçi sınıfı göreve çağırılır”

Cenovalı bir CALP işçisine ait olan başlıktaki söz, işçi sınıfının tarihsel rolüne dair bir vurgu olduğu gibi, kapitalist emperyalizmin karanlığı karşısında bu rolünü oynamaya dönük bir çağrıdır aynı zamanda. İşçi sınıfının kendi tarihsel rolünü yeniden üstlenmesi ve örgütlü bir güç olarak tarih sahnesine çıkması, insanlığın geleceği için yaşamsal önem taşımaktadır.

Avrupa’nın dört bir yanından gelen liman işçileri, İtalya’nın Cenova kentinde düzenlenen eylemlerde bir araya gelerek İsrail’in Gazze’de sürdürdüğü soykırıma ve Batılı devletlerin savaş yanlısı tutumlarına karşı ortak mücadele kararı aldı. Grevler ve liman blokajlarıyla şekillenen bu eylemler, yalnızca Filistin halkına dönük dayanışmanın değil, aynı zamanda işçi sınıfının savaş politikalarına karşı yükselttiği sesin de simgesi haline geldi. Cenova’daki buluşma, işçi sınıfını bir kez daha savaş karşıtı mücadelenin merkezine taşıırken, hükümetlerin ikiyüzlü dış politikalarına duyulan öfkenin giderek büyüdüğünü de ortaya koydu.

İşçi sınıfı, tarih boyunca yalnızca üretimin değil, aynı zamanda eşitliğin, barışın ve adaletin de gerçek taşıyıcısı olmuştur. 22 Eylül’de İtalya’da başlayan ve 28 Eylül’e kadar büyüyerek devam eden liman işçilerinin grevleri, bu tarihsel rolün bir kez daha altını çizdi. Grev yalnızca bir iş bırakma eylemi değil, soykırımcı emperyalisti-siyonist güçlerin lojistik damarlarını kesmeye yönelik etkili bir karşı duruştu aynı zamanda. İşçi sınıfı, bu eylemlerle savaş makinelerine karşı kendi direniş cephesini kurabileceğini

tüm dünyaya ilan etti.

Cenova’da binlerce liman işçisi, İsrail’e askeri teçhizat taşıyacak bir konteyner gemisinin yüklenmesini engelledi. Limanı abluka altına alan işçiler, greve gitmekle kalmadılar, sermayenin savaş sevkياتına doğrudan müdahale ederek geminin yük almadan limanı terk etmesini de sağladılar. Bu olay, işçilerin üretim ve dağıtım zincirinde pasif bir unsur değil, aktif ve belirleyici bir özne olduklarını bir kez daha gösterdi. CALP sendikasının açıklamasına göre, askeri ekipman taşınması planlanan gemi, yükünü alamadan limanı terk etti. Soykırımcı İsrail’e silah taşıyan sermayenin gemileri, işçi sınıfının kolektif iradesi karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

Eylemin etkisi yerel bir grevle sınırlı kalmadı. Cenova’da bir araya gelen uluslararası liman işçileri heyetleri, Avrupa çapında ortak bir savaş karşıtı mücadeleye için de adımlar attı.

Yunanistan’dan ENEDEP, Fransa’dan CGT, Slovenya’dan SZPD, Kıbrıs’tan SEGDAELIN, Bask bölgesinden LAB ve Almanya’dan Hamburg limanındaki Verdi İş Konseyi temsilcileri, İtalyan taban sendikası USB’nin ev sahipliğinde bir araya geldi. Mücadele ortaklaştırıldı, hedefler netleştirildi. “Liman işçileri savaş için çalışmaz” sloganı etrafında birleşen delegasyonlar, “limanların silah sevkياتına kapatılması, Filistin’e yönelik işgalin ve soykırımın durdurulması, insani yardım koridorlarının açılması, limanların silah sevkياتına kapatılması ve Avrupa’nın yeniden silahlandırılmasına son verilmesi” taleplerini içeren ortak bir bildiri hazırladı.

Cenova’daki toplantı, 28 Şubat’ta

Atina’da yapılan ilk buluşmanın devamıydı. O toplantıdan sonra Marsilya, Pire ve Cenova’da askeri gemilere karşı üç koordineli abluka eylemi gerçekleştirilmişti. En dikkat çekici olanı ise 20 Haziran’da Cenova’da gerçekleşmişti. O eylem, 22 Eylül grevlerinin moral ve politik zeminini oluşturdu. CGIL gibi büyük konfederasyonların uzlaşmacı, hatta eylemi sabote etmeye yönelik tutumuna rağmen, İtalya genelinde yaklaşık bir milyon kişi bu eylemlere katıldı. Bürokratik sendikal yapılara rağmen işçi sınıfının nasıl bir mücadele enerjisinin olduğu Cenova’da görüldü.

Cenova işçilerinin eylemlerinden biri de “Sumud Filosu’na olası bir saldırı durumunda limanı abluka altına alacaklarını” ilan etmeleri oldu. Bu uyarı sözde kalmadı, eyleme dönüştü. Filistin Yeni Sendikalar Federasyonu’nun temsilcisi, Filistinli sosyal medya hesaplarının “İtalya’dan gelen çatışma ve direniş görüntüleriyle dolup taşıtığını” aktararak bu direnişin etkisini vurguladı. “Genelde trajedi görüntüleri gönderen bir ülkeden bu kez dayanışma görüntülerinin gitmesi, bu çaresizlik ortamında temiz bir nefes gibi oldu,” sözleri, işçi sınıfının yükselttiği mücadelenin yarattığı moral gücü ortaya koyuyor.

Filistin halkıyla dayanışma, yalnızca vicdan meselesi değil, doğrudan savaş karşıtı bir sınıf duruşudur. Bu duruşun işçi sınıfının farklı kesimleri tarafından da benimsenmesi durumunda soykırım durdurulabilir ve hem ırkçı-siyonistlerden hem onların suç ortaklarından hesap sormanın kapıları açılabilir.

Barbarlık, direnişin iradesini kıramadı!

E. Bahri

SOYKIRIMIN İKİNCİ YILINDA GAZZE'DE ATEŞKES...

7 Ekim 2023'te gerçekleştirilen Aksa Tufanı eylemi ve sonrasında yaşanan gelişmeler, emperyalist/Siyonist güçlerle "Müslüman" işbirlikçilerinin Filistin davasını mezara gömmeye planını bozdu. Hamas ile diğer Filistinli direniş grupları tarafından gerçekleştirilen eylemi "fırsat" sayan İsrail'deki dinci-faşist Netanyahu rejimi, iki yıla yayılan bir soykırım yaptı. Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin suçlarına ABD ile birlikte bütün batılı emperyalistler ortak oldu. İsrail, bu sayede soykırımı iki yıl boyunca sürdürebildi.

İsrail'in suç ortakları emperyalistlerden ibaret değildi elbette. Saray rejimi ile Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar gibi körfez rejimleri de Netanyahu çetesinin safında yer aldı. İsrail'le işbirliğini sürdürerek, ticarete devam ederek soykırımcılara lojistik destek sundular.

Vurgulamak gerekiyor ki, bu iki yıllık süreçte en çok demagoji yapan, "Filistinli" havalarında nutuklar atan, Netanyahu'ya etmedik laf bırakmayan AKP şefi Tayyip Erdoğan, döne döne riyakarlığın doruklarını fethetti. Öyle ki, soykırım ikinci yılını doldururken Saray rejimi halen İsrail'e petrol ve çelik taşımaya devam ediyordu.

İŞGALCİLER HEDEFLERİNE ULAŞAMADI

Soykırımcı çete ile destekçilerinin esas hedefi, Filistin halkını Gazze'den sürmektir. Bunu başarabilmek için direnişin iradesini kırmaları gerekiyordu. En barbar yöntemlerle soykırımı iki yıl sürdürmelerinin nedeni buydu. Ancak ne direniş hareketleri ne aç/susuz bırakılıp bomba yağmuru altında tutulan Filistin halkı teslim bayrağını yükseltti. Gazze'nin aç çocukları bile bu barbarlığa boyun eğmedi.

Direniş iradesinin mucizevi bir şekilde sağlam kalması, dinci-faşist Netanyahu rejimi ile destekçilerinin heveslerini kursaklarında bıraktı. Ne direniş yenildi ne halk teslim oldu ne esirler kurtarıldı ne Gazze'ye el koyacağını ilan eden sömürgeci küstahlar hedeflerine ulaşabildi.

İki yıl aradan sonra soykırımcı Trump-Netanyahu ikilisinin Hamas'la anlaşmaya varmak zorunda kalması, ba-

şarısızlığın itirafıdır aynı zamanda. Evet, soykırımcı ve barbar olduklarını dünyaya gösterdiler. Yüz binlerce Gazzeliyi katlettiler ya da yaraladılar. Ancak ilan edilen askeri ve siyasi hedeflere ulaşamadılar. Zira soykırım yapmakla zafer kazanmak farklı şeylerdir.

SOYKIRIMCI OLDUKLARI TESCİL EDİLDİ

Gazze'de uygulanan soykırım, kapitalist/emperyalist sistemin ne kadar barbarlaşabileceğini gösteren bir ayna oldu. Demokrasiden, insan haklarından, kadınların eşitliğinden dem vuran batılı emperyalistler, tiksinti verici bir riyakarlardan sürüsünden başka bir şey olmadıklarını gösterdiler. "Özgür dünyanın lideri" ABD ise, soykırımın sponsoru olmakla kalmadı, Joe Biden gibi Trump da gözü dönmüş birer soykırımcı olduklarını dünyaya gösterdi. Sahte maskeler paramparça oldu. "Demokratik değerler" üzerine kurulu hikaye çöktü. Gazze'de yaşananlar, kapitalist emperyalizmin barbarlıkta sınır tanımaz bir sistem olduğunu tartışmasız bir şekilde ispatladı. Bilenler zaten biliyordu. Ama bu gerçek, halkların geniş kesimleri tarafından da görüldü. Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin (UCM) savaş suçlusu Benjamin Netanyahu hakkında yakalama kararı alması ise, soykırım suçunu resmi olarak da tescillemiş oldu.

İsrail'deki soykırımcı çetenin tüm maskeleri de paramparça oldu. 1948'ten bu yana ilk kez dünyanın sokakları, İsrail'deki Apartheid rejimini ve Gazze'de insanlığa karşı işlediği suçları protesto etmek için atılan sloganlarla inledi. "Nehirden denize Özgür Filistin!" şiarlarını milyonlar yükseltti. Oysa Trump-Netanyahu çetesi, Filistin davasını mezara

gömmeye az kaldı diye el ovuşturuyordu. Gazze'nin direnişi ve kitlelerin mücadelesi, İngiltere ve Fransa gibi soykırımın suç ortağı devletleri bile "Filistin devletini tanıyoruz" demek zorunda bıraktı.

ATEŞKES, DİRENİŞ VE DAYANIŞMANIN KAZANIMIDIR

Trump-Netanyahu ikilisini ateşkesi kabul etmeye zorlayan şey, direniş hareketlerinin ve Filistin halkının destansı direnişidir. Direniş olmasaydı soykırım eşliğinde Gazze'yi insandan arındırma planını sonuna kadar götürürlerdi. Ancak direniş onlara bu fırsatı tanımadı.

Hedeflerine ulaşamayınca daha çok çocuk daha çok kadın daha çok Filistinli öldürdüler. Sadece insanları ve yapıları değil ağaçları, toprağı, böcekleri, bitkileri kısacası hayata dair her şeyi yakıp yıktılar. Bohçalarında barbarlığa dair ne varsa ortaya serdiler. Ancak bu sınır tanımaz barbarlığa insanlığın vicdanı sessiz kalamazdı. Filistin halkının direnişi ve dünyaya yayılan dayanışma eylemleri, Trump ve çetesini geri adım atmak zorunda bıraktı. Tutumlarının siyasi bir faturaya dönüşme ihtimali artınca, ateşkesi gündem getirmeleri kaçınılmaz oldu. Trump istedikten sonra, Tel Aviv'deki soykırımcı çete mırın-kırın etse de ABD'nin istediği noktaya gelmek zorunda kaldı.

GAZZELİLER SOLUKLANACAK

Trump'ın önerdiği ateşkesin kimi maddeleri teslimiyet dayatıyor. Ancak ne Hamas ne diğer direniş örgütleri bunu kabul ediyor. Filistin halkının da direniş hareketlerinin de iki kırmızı çizgisi var: Birincisi, direniş silah bırakmayacak. İkincisi, Gazzeliler topraklarını terk etmeye-

cek. Bunun dışında her konuda müzakerelere yapabileceklerini söylüyorlar.

Trump aşamalı bir plan sunuyor. Sömürgeci hevesler içeren planın bazı maddelerinin uygulanması imkansız. Zira iki yıl devam eden soykırıma rağmen uygulanamadı. Söz konusu planın ilk aşamasında soykırımın durdurulması, yardım taşıyan tırların girişine (günde 600 tır) izin verilmesi, esirlerin takas edilmesi, soykırımın yeniden başlayamayacağına dair güvence verilmesi, işgalci İsrail ordusunun aşamalı bir şekilde Gazze'den çekilmesi yer alıyor.

Netanyahu ve etrafındaki kudurgan çete, anlaşmaya uymamak için her fırsatı kullanacaktır. Ancak en azından belli bir yere kadar uymak zorunda kalacaklar. Elbette fırsat bulabilirlerse soykırıma kaldıkları yerden devam etmek isterler. Buna karşın İsrail'in içi kaynıyor. Savaş aygıtı ciddi darbeler almış durumda. Moral bakımdan çöküş içinde olduğuna dair ciddi emareler var. Dolayısıyla kısa sürede soykırıma devam etme kararı almaları kolay görünmüyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, bu ateşkesle emperyalist/Siyonist işgalciler saldırganlıktan vaz geçmeyecek. Irkçı-Siyonizm saldırganlık ve yayılmacılıktan vaz geçemez. Çünkü varlığı buna dayanıyor. Yaklaşık bir asırdan beri katliam yaparak var olan Siyonist-faşist zihniyet yıkılana kadar Ortadoğu'da barıştan söz etmek mümkün olmayacak.

İŞGALİN OLDUĞU YERDE DİRENİŞ HEM MEŞRU HEM KAÇINILMAZDIR

Anlaşma elbette direniş hareketleri için de belli tavizler içeriyor. Ancak direnişin meşru bir hak olduğu ve teslimiyetin hiçbir koşulda kabul edilmeyeceği konusunda direniş hareketlerinin tutumları net.

Hem tarihsel hem güncel olaylar, işgalin olduğu yerde halkların direnişinin de kaçınılmaz olduğun pek çok kez göstermiştir. Filistin tarihi bunun en çarpıcı örnekleriyle doludur. 1930'lu yıllardan beri devam eden bir direniş mirasıdır söz konusu olan. Bu miras üzerinde yükselen Filistin direnişi sürecektir, Gazze sokaklarında "zafer kadar direniş" şiarı yankılanmaya devam edecektir.

Soykırımın üzerine inşa edilen barış

A. Vedat Ceylan

ABD Başkanı Donald Trump, İsrail parlamentosu Knesset'te yaptığı gösterişli konuşmada, "Yeni Orta Doğu için tarihi bir başlangıç"tan söz ederken, aynı dakikalarda Gazze'de çocuklar ölüyordu. Gazze'de yürütülen soykırımın gerçek mimarlarından biri olan Trump, "kalıcı uyum", "barışın güneşi" gibi şaşalı sözlerle hedefi, kan ve yıkım üzerine kurulmuş bir "ateşkes"i, emperyalist çıkarlar adına "barış" diye pazarlamaktı.

Netanyahu'nun da alkışlarla eşlik ettiği bu gösteride İsrail Başbakanı "bizimle barış isteyenlere el uzatıyoruz" derken, aynı anda ordusu Batı Şeria'yı ilhak planlarını ilerletiyor, Gazze'de ölü sayısı yükselmeye devam ediyordu.

Trump'ın "tarihi an" diye lanse ettiği sahne, aslında kanlı bir oyunun yeni perdesiydi. Netanyahu'nun, ABD başkanını İsrail'in en yüksek nişanı olan "İsrail ödülü"ne layık göstermesi, suç ortaklarının birbirini ödüllendirmesinden başka bir anlam taşııyordu. Hatta Trump, Knesset kürsüsünden İsrail Cumhurbaşkanı'na dönerek, Netanyahu'nun yolsuzluk davasında affedilmesini açıkça istemekten çekinmedi. "Barış" nutuklarının ardında, emperyalist çıkarların korunduğu, suçların örtüldüğü, işgale meşruiyet kazandıran bir diplomasi vardı.

Bu sözde barışın daha ilk saatlerinde, İsrail ordusu 20 İsrailli tutuklunun teslim alındığını doğrularken, AFP ve AP ajansları Ofer Hapishanesi'nden otobüslerle serbest bırakılan Filistinlileri yayınladı. Anlaşmaya göre 1.700 Filistinli tutuklunun salıverilmesi bekleniyordu, aralarında ömür boyu hapis cezası alanlar da vardı. Ancak aynı gün dört ölü rehinenin cenazesinin teslim edilmesi, İsrail Savunma Bakanı Katz tarafından "ağır ihlal" olarak ilan edildi. "Barış ilanı"nın hemen ardından yeniden tehdit, şantaj ve saldırı dili sokulurken bu durum ateşkes sürecinin kırılma anı değil sahte olduğunu göstermektedir.

Gazze'de ise "savaş bitti" masalı sürerken, ölüm sayıları artmaya devam ediyor. Almanya Başbakanı Friedrich Merz, Şarm El-Seyh'te yaptığı açıklamada "Gazze'deki savaş sona erdi" diyordu ancak açıklanan ölüm rakamları bu sözleri yalanlamaktadır. İki yılın sonunda resmi ölü sayısı 67.869'a, yaralı sayısı 170 bini geçti. Her biri, "yeni Orta Doğu" masalının,

"barış" sahnesinin arkasındaki gerçek bedel olarak tarihe yazıldı.

Trump öğleden sonra Şarm El-Seyh'teki "barış zirvesi"nde suç ortakları korosunda yer alan BM Genel Sekreteri Guterres, Macron, Erdoğan, İtalya ve İspanya başbakanları, Körfez şeyhleri ve Avrupa'nın emperyalist liderleriyle birlikte poz verdi. "Barış zirvesi"nin asıl amacı Gazze'nin yıkıntıları üzerinde yeni bir sömürge düzeni kurmaktır. Hamas'ın silahsızlandırılması, Gazze'nin yeniden "inşası" adı altında denetim altına alınması ve Trump'ın başkanlığında bir "Barış Konseyi"nin oluşturulması...

Avrupa Birliği Dışişleri Bakanı Kallas, bu konseyde yer talep ettiklerini açıkça duyurdu. Yani "barış", Filistin'in geleceğini ABD ve AB'nin vesayetine devreden yeni bir işgal planına hizmet etmektedir.

Mısır hükümeti bu oyunun ev sahipliğini yaparken, kendi halkına yönelik baskı rejiminin tecrübesini uluslararası düzeyde sergiledi. Şarm El-Seyh'teki sahne bir kez daha emperyalizmin bölgesel aparatlarını bir araya getirdi. Kör-

fez şeyhleri, petro-dolarlarıyla "yeniden inşa" fonlarına yatırım sözü verirken, Filistin halkının kanıyla kirlenmiş bir soygun düzenine ortak oldular. Erdoğan ise her zamanki gibi "barış" pozlarında boy gösterdi. Trump'la yan yana geldiğinde Trump tarafından "ne zaman istesem yanımdaydı" diyerek nişane edildi. Bu sözler, yıllardır Filistin davasını politik vitrin süsü olarak kullanan AKP iktidarının gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koydu: Soykırıma seyirci kalmakla yetinmeyen, ona lojistik, diplomatik ve ekonomik destek sunan bir işbirlikçi rejim.

Avrupa ise iddia edildiği gibi "sessiz ortak" değil, doğrudan suç ortağıydı. Almanya, İngiltere, Fransa ve İtalya, hepsi İsrail'e silah satışlarını sürdürdü, katliamı diplomatik olarak korudu, soykırımın propagandasını kendi medyalarında meşrulaştırdı. Berlin, Tel Aviv'in her saldırısını "meşru müdafaa" ilan ederken, Paris Filistin'e insani yardım bahanesiyle denetimli teslimiyet projeleri hazırladı. Avrupa burjuvazisi için Gazze halkının kanı, enerji güvenliği ve ticari istikrarın

önemsiz bir ayrıntıydı.

Bugün "barış" diye alkışlanan şey, Filistin halkının üzerine kurulan yeni bir düzenin adıdır. Trump'ın Knesset'teki tiyatral konuşması, Netanyahu'nun ikiyüzlü "el uzatışı", Erdoğan'ın suç ortaklığını gizleyemeyen sözleri, Körfez şeyhlerinin sindirilmiş, riyakâr suskunluğu ve Avrupa'nın koşulsuz desteği; hepsi aynı zincirin halkalarıdır. Bu zincirin bir ucunda Washington'un emperyalist çıkarları, diğer ucunda halkların kanı var.

Gerçek barış, bu zinciri kırmadan kurulamaz. Filistin halkının özgürleşmesi, emperyalizme, siyonizme ve onların yerli işbirlikçilerine karşı bölgesel bir halklar cephesiyle mümkündür. "Barış zirvesi"nin gösteri ışıkları söndüğünde, Gazze'nin enkazı, bu kirli barışın neye mal olduğunu bir kez daha hatırlatacaktır.

Soykırımın üzerine kurulan hiçbir düzen kalıcı olamaz. Halkların öfkesi, er ya da geç o sahte barış masalarını devirecektir.

Trump-Netanyahu görüşmesi...

E. Bahri

İKİ SOYKIRIMCININ ANLAŞMASINDAN “BARİŞ” ÇIKAR MI?

Gazze'deki soykırımın ikinci yılını tamamlamasına bir hafta kala, İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ile ABD Başkanı Donald Trump, “barış” konusunu görüşmek üzere bir araya geldi. Soykırımın başlıca sorumluları olan bu iki lider, Trump'ın başkanlık görevi başladığı ocak ayından bu yana dördüncü kez bir araya geliyor. Eğer ABD uluslararası yasalara saygı gösterseydi, Netanyahu'nun tutuklanması gerekirdi. Çünkü Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM), Netanyahu hakkında soykırım suçundan tutuklama kararı almıştı.

Ancak Trump, tabii ki Netanyahu'nun tutuklanması için bir emir vermedi. Herkes biliyor ki, ABD'nin desteği olmadan İsrail'in Gazze'deki soykırımını sürdürmesi mümkün olamazdı. Gazze'de yaşananlar, mevcut tüm uluslararası anlaşmaların ve Birleşmiş Milletler kararlarının hiçe sayılması anlamına geliyor. Trump ve Netanyahu'nun temsil ettiği emperyalist ve siyonist barbarlık, Ortadoğu'da tam egemenlik kurma amacıyla, hiçbir yasa ya da kural tanımadan, tüm savaş, yıkım ve ölüm gücünü kullanıyor. Ve ardından, bu iki baş fail soykırımın ortasında “barış” görüşmeleri yapıyor. Bu tür bir görüşmede, Filistin ve Ortadoğu halklarının için yeni felaketlerin planlanmadığına şüphe duymamak gerekiyor.

Netanyahu ile yaptıkları görüşmenin ardından açıklama yapan Trump, 21 Madde üzerinde anlaşmaya vardıklarını ilan etti. Hamas'ın planı kabul etmemesi durumunda, soykırım savaşını sürdürmesi için Netanyahu'ya istediği her desteği sağlayacağını söyleyen Trump Hamas şahsında Filistin halkına tehditler savurdu. Ancak bu sözlerde yeni bir şey yok. Zira hem önceki Başkan Joe Biden hem Trump, Tel Aviv'deki soykırımcı çeteye talep ettiği her desteği zaten sağlıyor. Ne de olsa Gazze'deki soykırım İsrail'in olduğu kadar ABD'nin de soykırımıdır. Buna rağmen Barışı sağlamaktan söz eden Trump bomba, açık ve ölümle Filistin halkını tehdit ederek, teslim olmasını istiyor. Hayatta kalmalarına izin vereceğini söylerken, işgale karşı direnişi terk etmeleri, bir vatan olarak Filistin'i unutmaları, kendilerine tahsis edile-

cek üstü açık hapisanelere yerleşmeyi kabul etmeleri gerektiğini vaaz ediyor. Üstelik o hapisanelerde can güvenliği konusunda kimseye garanti vermiyor. Zira İsrail, uygun bulduğu anda anlaşmayı çöpe atar ve soykırıma kaldığı yerden devam etmek isteyebilir. Nitekim İsrail, 1982'de Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında vahşi katliam yaptığında da bir anlaşma imzalanmıştı. ABD-Fransa ikilisi “garantör devlet” olarak sivillerin korunacağı konusunda güvence vermişti. Şimdi ise, Trump Filistinlilere herhangi bir güvence vermiyor: “Direnişten vazgeçin, silah bırakın, teslim olun, işgale boyun eğin, üstü açık hapisanelerde hayatta kalmanıza izin verelim” diyor.

Aralarında anlaşılan soykırımcı Trump-Netanyahu ikilisi, barış mı istiyor? Böylelerinin adının barış kelimesiyle yan yana anılması bile abesle iştigaldir. Zira bunlar savaşla, yıkımla, katliamla var olabilen, kanla beslenen 21. Yüzyıl vampirleridir. Gerçekleştirilemez hedefler için kabul edilemez şartlar öne sürüyor, hedeflerine ulaşamayınca da savaş aygıtlarını harekete geçirerek sömürgeci küstahlığı halklara dayatıyorlar. Sadece Filistin'de değil, Lübnan, Suriye, Yemen ve başka ülkelerde de aynı yola başvurdular. Onlar için “barış”, silah zoruyla halkların sömürgecilğe boyun eğdirilmesidir.

Trump'ın sözünü ettiği 21 maddeyi içeren metin, soykırım çetesinin lideri Netanyahu ile suç ortakları tarafından hazırlanmış bir metindir. Körfez şeyhleri ve AKP-MHP rejimi tarafından desteklenen bu belge, aslında İsrail'in dayatmalarını içeriyor. Soykırım politikası, Filistin halkını aç-susuz bırakarak ulaşamadıkları

hedeflere “anlaşma” adı altında ulaşmaya çalışıyor.

Trump-Netanyahu ikilisinin ilan ettiği bu kölelik fermanına AKP şefi Tayyip Erdoğan, Suudi Arabistan veliaht prensi Muhammed bin Selman, Ürdün Kralı Abdullah, Katar emiri Tamim bin Hamad es-Sani, Birleşik Arap Emirlikleri emiri Muhammed bin Zayid gibi siyonizm yarıdakçıları anında alkış tuttu. Bu “uyum” elbette tesadüf değil. Çünkü tümünün ortak bir derdi var: Filistin'den başlayarak bölgede emperyalist/siyonist barbarlığa karşı direnenleri tasfiye etmek. Riyakarlıkta sınır tanımayan Tayyip Erdoğan dışta bırakılırsa, diğerleri sefil hedeflerini gizlemiyorlar. Erdoğan ise hem Filistin için timsah gözyaşları döküyor hem soykırımcılara hizmette kusur etmiyor. Bu yönüyle diğerlerinden daha riyakâr bir yerde duruyor.

Bu iş birliği Filistin halkına şunu dayatıyor: “Soykırım durdurulacaksa, öncelikle Hamas başta olmak üzere direniş örgütleri silahlarını bırakmalı. Gazze'deki, aynı zamanda silah üretiminin yapıldığı tünellerin tahrip edilmesine destek vermelisiniz. İsrailli esirlerin tamamı serbest bırakılmalı. Belirli bölgelerde sıkışık ve kapalı bir yaşamı kabul edecek, Gazze'nin neredeyse yarısını Trump ile Amerikan gayrimenkul ve turizm şirketlerine terk edeceksiniz. Gazze'yi, başında Trump'ın bulunduğu ve Irak işgali sırasında Bush tarafından ‘Fino köpeği’ diye anılan eski İngiltere Başbakanı Tony Blair'in de yer aldığı bir ‘konsey’ yönetecek.”

Bu ve buna benzer küstahça dayatmalar içeren 21 maddeyi, yukarıda adı geçen “Arap/Müslüman” devletlerin katkılarıyla Filistinlilere kabul ettirmeyi he-

defliyorlar. Filistin halkına, “baş cellatlarınız Trump-Netanyahu ikilisinin üzerine anlaştığı 21 maddeyi kabul edin aksi halde soykırım daha barbar bir şekilde devam edecek. Trump artık Netanyahu'ya sınırsız destek verecek” deniyor.

Bu planın gündeme getirilmesinin bir başka nedeni İsrail'e hâkim olan Apartheid rejiminin dünya genelinde meşruluğunu yitirmemeye başlamasıdır. Bu haliyle soykırımı sürdürmeleri giderek zorlaşıyor. Tel Aviv'deki soykırımcı çeteyi savunmak ABD için bile artık eskisi kadar kolay değil. Sokağın tepkisi ile Yahudi lobisinin baskısı arasına sıkışan Trump, gidişatın değişmemesi durumunda gelecek yıl yapılacak ara seçimlerde hezime uğrama ihtimalinin yükseldiğini görüyor. Emperyalist AB devletleri de giderek artan kitle gösterilerinin basıncını daha çok hissetmeye başladı. Öte yandan Gazze'yi işgal etmek için şu ana kadarki en barbar saldırısını başlatan İsrail savaş aygıtı, her gün kayıplar vermeye başladı. Bu gidişle Gazze'yi işgal etmek yıllar sürebilir.

Bu anlaşma önerisi her ne kadar Filistin halkına karşı küstaha bir dayatma olsa da Trump'ın anlaşma önermesi, soykırımcıların hedeflerine ulaşamadıklarının kanıtıdır. Zira hedeflerine ulaşabilirdi, anlaşma önermelerine gerek kalmazdı. Bu da ağır bedeller ve çok sınırlı imkanlarla yapılan kararlı direnişin, dünyanın en güçlü en barbar savaş makinelerinin karşısında bile ayakta durma başarısını gösteriyor.

Hamas'la diğer Filistinli direniş grupları, elbette soykırımın durdurulması için anlaşma yapmak istiyor. Nitekim daha önce gündeme getirilen anlaşma önerilerini kabul etmişlerdi. Anlaşmayı engelleyen Netanyahu ve başında bulunduğu çetedir. Ancak soykırımı bitirme çabası, teslimiyetin kabul edileceği anlamına gelmiyor. Cellatlar yeniden soykırım yapmak için fırsat kollarken silah bırakmanın ne anlama geleceğini kimse Filistin halkı ve direnişçi örgütlerinden daha iyi bilemez.

Trump'la suç ortakları da silah bırakma/bıraktırma işinin netameli olduğunu biliyor. Lübnan'da denediler tutmadı. Savaşla başaramadıklarını, Lübnan ordusu ile Hizbullah'ı karşı karşıya getirerek,

yani iç boğazlaşma yaratarak yapmayı denediler, ancak girişim fiyaskoyla sonuçlandı. Şimdi Gazze için benzer bir tuzak kurmayı deneyecekler. Arap ya da Müslüman diye anılan ülkelerden kolluk gücü oluşturmak ve bununla Filistin direnişini silahsızlandırmak istiyorlar. Bölgedeki gerici rejimler bu tuzağa düşer mi? Bu soruya kesin yanıt vermek kolay değil, ama en Amerikancı rejimin bile buna hevesli olma ihtimali düşüktür. Zira böyle bir misyon üstlenmek, Tel Aviv'deki soykırımcılardan görev devralmaktan başka bir anlam taşımaz.

2 milyondan fazla Filistinlinin bombalar altında, aç-susuz, evsiz-barksız, en basit insani ihtiyaçlarını karşılama imkanından bile yoksun olduğu yerde bu barbarlığın acilen durdurulması gerekiyor. Filistin halkı ve direnişçileri de bunu istiyor. Ancak direnen halkların teslim olmayı, onursuz bir şekilde cellatları önünde diz çökmeyi kabul etmedikleri tarihsel deneyimlerle de sabittir. Gazzelilerin direnişi ise bunun en canlı kanıtıdır.

İşgalin, ırkçı sömürgeciliğin olduğu yerde halkların direnmeleri sorgulanamaz bir haklıdır. Bu hakkın en meşru olduğu yer ise Gazze'dir. Buna rağmen "Arap/Müslüman" devletlerin, Gazze'de yaşayan Filistinlilere "soykırımın durmasını istiyorsanız silahlarınızı bırakıp teslim olun" demesi, bu halkı sırtından hançerlemekten başka bir anlam taşımaz.

Trump-Netanyahu ikilisi ile "Arap/Müslüman" suç ortakları, "Gazze'de direnişi kırabilirsek Lübnan, Yemen ve Irak'taki direnişçi güçlerin de üstesinde geliriz" diye hesap yapıyorlar. Bu hesap tutarsa, emperyalist/siyonist caniler ile işbirlikçilerinin "yeni Ortadoğu" hayali de gerçekleşir diye var sayıyorlar. Bunun anlamı. Netanyahu-Colani modelinin halklara dayatılması olurdu.

Vurgulamak gerekiyor ki, direniş hareketleri ile onları destekleyen halkların emperyalist/siyonist güçler önünde diz çökmek diye bir gündemleri bulunmuyor. Zulmün olduğu yerde direniş kaçınılmazdır. Nitekim ağır bedeller pahasına da olsa direniş seçeneğinin terk edilmeyeceği sık sık dile getiriliyor. Kaldı ki, cellatların kol gezdiği bir yerde direnişten uzak durmanın bedelleri daha ağır oluyor.

Gazze ve Suriye'de yaşananlar şunu net bir şekilde gösterdi: Bölgeyi sömürgecilerle işbirlikçilerinden temizlemeden halkların rahat nefes alması mümkün değil. O halde hem direnişi büyütme hem Gazze başta olmak üzere direnen halklarla enternasyonal dayanışmayı büyütme günün en temel görevlerinden birini oluşturuyor.

Gazze'de suç ortaklığı

A. Vedat Ceylan

"Kapitalizm koşullarında demokratik sorunlar önemini yitirmez, tersine daha da önem kazanır. Zira bizzat kapitalizm bu sorunların verimli bir kaynağıdır; onları yeniden yeniden üretir. Bütün sorun, kitlelerin buradan kaynaklanan duyarlılıklarından ve istemlerinden hareketle bu enerjiyi sistemin kendisine yöneltebilmek, yani demokrasi mücadelesini toplumsal devrime bağlayabilmektir."

Bu çerçeve, "...bugün en yakıcı biçimde Gazze'de kendini göstermektedir. Siyonist işgal altında en temel demokratik haklar—yaşam, beslenme, sağlık, barınma—yok edilmekte, bu durum dünya halklarının öfkelerini büyütmektedir. Gazze, kapitalizmin ürettiği bu sorunların, ancak devrimci bir stratejiye bağlandığında gerçek çözüme kavuşabileceğinin somut kanıtıdır." (1)

7 Ekim'de soykırım savaşı ikinci yılını dolduracak. Gazze Sağlık Bakanlığı verilerine göre, 7 Ekim 2023'ten bu yana 64.871 kişi siyonist İsrail tarafından öldürüldü, 164.610 kişi yaralandı (2).

Bu veriler enkaz altındakileri içermiyor ve soykırımda yaşamını yitirenlerin sayısı her geçen gün artmaya devam ediyor. Kentin altyapısı yerle bir edilmiş, hastaneler işlevsiz hale getirilmiş, su ve elektrik sistemleri tahrip edilmiş durumda.

Sınır Tanımayan Doktorlar (STD), Gazze'de halkın "ölüme terk edildiğini" belirtiyor. Özellikle çocukların açlıktan ve tedavi edilemeyen hastalıklardan öldüğünü, kentte yaşayan yaşlı, hamile ve yaralıların ise tamamen çaresiz bırakıldığını vurguluyor (3). Birleşmiş Milletler İnsani Yardım Koordinasyonu'nun (BMİYK) raporuna göre, Gazze'de her on çocuktan biri akut yetersiz beslenme ile karşı karşıya (4).

Bu tablo, savaşın "yan ürünü" değil, tam da bunları hedefleyen soykırımcı-faşist politikanın sonucudur. BM Bağımsız Uluslararası Soruşturma Komisyonu, İsrail'in Filistin halkını "tamamen ya da kısmen yok etme niyetiyle" hareket ettiğini kayda geçirmiş bulunuyor (5). Dolayısıyla Gazze'de yaşananlar, "uluslararası

hukukta" adı konulmuş bir suçtur: Soykırım!

Soykırımın sorumluluğu yalnızca Netanyahu, Herzog ya da Gallant gibi siyasal figürlerde değil, bir Siyonist terör aygıtı olan İsrail rejimidir.

İsrail'in resmi ağzlarından yapılan açıklamalar, barbarlığın niyet beyanı niteliğindedir. "Gazze yanıyor" ya da "demir yumrukla vuruyoruz" sözleri, yalnızca propaganda değil, soykırım kastının açık ifadesidir. Hitler Yahudi soykırımını gizlemeye çalışmıştı. Oysa Tel Aviv'deki soykırımcı çete, yaptıklarıyla övünüyor. Soykırımı göstere göstere yapıyor ve bunun "olağan" olduğunu dünya devletlerinin çoğuna kabul ettiriyor.

Siyonist terör rejimi, emperyalizmin Ortadoğu'daki en sadık karakolu olarak Filistin halkının varlığını sistematik biçimde hedef almaktadır. Bu politikanın kökeni, 1948 Nakba'sından bugüne dek süren yerinden etme, kuşatma ve yok etme stratejisinde yatmaktadır. Gazze'de yaşanan son saldırılar, bu tarihsel çizginin devamıdır.

EMPERYALİST SUÇ ORTAKLIĞI

İsrail'in bu cüreti, emperyalist merkezlerin koşulsuz desteğinden kaynaklanmaktadır. ABD Dışişleri Bakanı'nın "ateşkes için dar bir zaman penceresi" sözleri (6), gerçekte direnen Filistin halkına kayıtsız şartsız teslimiyeti dayatmakta, dolayısıyla soykırımı fiilen onaylamaktadır. Avrupa'nın "büyük" güçleri de "insan hakları" retoriğini bir kenara bırakmış, İsrail'e diplomatik ve askeri destek sunarak suça ortak olmaktadır. "Özgür Avrupa", soykırım vahşetini protesto edenleri kriminalize ediyor. İnsanlığa karşı işledikleri suçlara halkları da ortak etmek için kaba şiddete baş vuruyor.

Bu çifte standart ve ikiyüzlülük, emperyalizmin sınıfsal karakterinden kaynaklanıyor. Ukrayna için "sivil kayıplar" gerekçesiyle timsah gözyaşları dökenler, Gazze'de on binlerce çocuğun katledilmesi karşısında sessizliğe gömülmüş durumdadır, hatta soykırımcı İsrail'i halen

destekliyorlar.

SİYONİST BARBARLIĞA KARŞI BİRİKEN ÖFKE

İsrail içinde de Siyonist işgale karşı bazı sesler yükselmektedir. Esirlerin aileleri, Netanyahu hükümetini kendi yakınlarını siyasi hesaplara feda etmekle suçlayarak başbakanın konutu önünde protesto düzenlediler (7). Bu durum, Siyonist rejimin kendi toplumunu bile gözden çıkaracak kadar pervasızlaştığını göstermektedir.

Gazze'deki barbarlığa karşı dünya halklarının öfkesi ise giderek büyümektedir. Arap coğrafyasından Latin Amerika'ya, Avrupa'dan Asya'ya uzanan geniş bir yelpazede milyonlarca insan sokaklara çıkarak, "Soykırımı durdurun!", "Filistin'e özgürlük!" şiarlarını yükseltmiştir.

Öte yandan Gazze'de yaşananlar, demokrasi mücadelesinin devrimci-stratejik bağlamda ele alınmasının tarihsel zorunluluğunu tüm çıplaklığıyla göstermektedir. En temel demokratik hakların (yaşam, sağlık, beslenme, barınma vb.) yok edildiği bir ortamda, salt "insani yardım" ya da "ateşkes" çağrıları yapmak yetersizdir.

Bu talepler, emperyalizme ve Siyonizme karşı birleşik bir mücadele perspektifiyle birleşmediği sürece sonuçsuz kalacaktır.

Filistin halkının en temel demokratik istemleri, işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesinin ayrılmaz bir parçası haline gelmiş bulunmaktadır. Emperyalist/Siyonist güçlerin Filistin'in yanı sıra Lübnan ve Yemen'i bombalamaları, Suriye'de Alevi soykırımı ve Dürzi katliamı yapan cihatçı terör rejimine destek vermeleri, Ortadoğu halklarının kaderinin birbirine bağlı olduğuna işaret ediyor.

Bütün dünyada, özellikle emperyalist merkezlerde ve Orta Doğu'da demokratik talepler için verilen mücadelenin devrimci-stratejik bir hatta sürdürülmesi ve Filistin halkının bağımsızlık mücadelesiyle birlikte ele alınması, yalnızca Filistin için değil, dünya işçi sınıfı ve emekçileri için de tarihsel bir zorunluluktur.

Söz ile eylem arasındaki sınav

A. Vedat Ceylan

KÜRESEL SUMUD FİLOSU'NA SALDIRI...

Ekim başında Global Sumud Filosu'nun Gazze'ye insani yardım götürme girişimi uluslararası sularda İsrail unsurları tarafından engellendi, bazı teknelerle iletişim kesildi, fiziki saldırılar ve gözetimler rapor edildi, olayın niteliğine dair haberler ciddi bir tartışma başlattı.

Sumud Filosu, içinde milletvekilleri, sivil toplum aktörleri ve uluslararası gözlemciler barındıran, uluslararası hukuka ve deniz hukukuna vurgu yapan bir girişimdi. Filoya yönelik saldırı, BM kürsüsünde "Filistin'i tanıdık" diye konuşan başkentlerin söylemleri ile denizde yaşanan fiili güç kullanımının karşılaştırılmasını zorunlu kıldı. Eğer tanıma kelimesinde kalacaksa, denizde ve kara sahasında yaşanan hak ihlallerine karşı hangi somut koruma mekanizmaları işletilecektir? Bu soru, bugün uluslararası politikanın merkezindedir.

Bu tartışmayı görselleştiren figürlerden biri Ilan Volkov oldu. Tel Aviv doğumlu orkestra şefi, Eylül 2025'te Londra'daki BBC Proms sahnesinde Gazze'deki ölümleri ve yıkımı açıkça kınadı, ardından İsrail'de çalışmayacağını ilan etti ve sınırdaki dayanışma eylemlerine katılarak gözetim altına alındığı bildirildi. Volkov'un örneği, sözün meşruiyetinin eylemle doğrulanması gerektiğini somutlaştırıyor: Devletlerin BM kürsüsünde verdiği mesajlar yalnızca, aynısının sahada da bir yaptırım ve değişim programına dönüşmesi halinde anlam kazanır.

2025 BM Genel Kurul döneminde Birleşik Krallık, Kanada, Avustralya ve Portekiz'in ardından Fransa, Malta, Monako, Belçika ve Lüksemburg gibi devletler Filistin'i devlet olarak tanıdıklarını açıkladılar, başka katılımlar bekleniyordu. Bu diplomatik dalga, Filistin davasının uluslararası meşruiyetini güçlendirme potansiyeli taşıyor. Ancak tarihsel tecrübeler gösteriyor ki BM kürsüsündeki "tanınma", sahada karşılıksız kalıyor.

Suriye, Irak, Afganistan ve Venezuela örnekleri ortada. Resmi statü ve uluslararası tanınma, dış müdahalelerin, işgalin veya yaptırımların yarattığı fiili kısıtlamalar karşısında tek başına koruyucu olmadı/olmuyor. Tanımanın uluslararası hukuk zemini için Montevideo kriterleri (devlet olma kriterleri) sıklıkla anılır; Fi-

listin bu kriterlerin hepsini sahip durumdadır.

Öte yandan Uluslararası Adalet Divanı'nın (UAD) geçmiş danışma görüşleri ve 2024-2025 süreçlerinde geliştirilen ihtiyati tedbir kararları, işgal, yerleşimler ve olası soykırım iddialarına ilişkin önemli hukuki referanslar sundu. Bu çerçevede, tanımanın hukuki zemini kadar, onu izleyen yükümlülükleri de ön plana çıkarır.

AVRUPA'NIN PRATİK TUTARSIZLIKLARI VE SUÇ ORTAKLIĞI İDDİALARI

Sumud Filosu'na yönelik saldırı, tanıma beyanlarının pratiğe nasıl (veya nasıl olmayacağına) dair bir stres testi sağladı. Bazı başkentler, vatandaşlarının denizde saldırıya uğraması veya teknelere saldırılması karşısında sert diplomatik yaptırımlar uygulamadı, bazıları yalnızca kınama açıklamalarıyla yetindi. Bu farklı tutum, tanıma söyleminin sınırlarını gösteriyor: Eğer bir ülke Filistin'i resmen tanıyor, vatandaşlarının ve insani girişimlerin korunması için hangi bağlayıcı adımları atmayı göze alacaktır? Ayrıca Avrupa'nın silah satışları, güvenlik iş birlikleri ve ekonomik ilişkileri, İsrail'in saldırı kapasitesini sürdürmesine önemli katkıda bulunduğunu ve suç ortaklığını gösteriyor.

Kullanılan retorik ile uygulamadaki devamlılık arasındaki çelişki, "suç ortaklığı" eleştirisini gündeme getiriyor. Siyaset sahasında atılmayan somut adımlar, uluslararası hukukun ve etik sorumlulu-

ğun ihlaline ortaklıkla eş değerdir.

TOPLUMSAL BASKI: EMEKÇİ SINIFLARIN MÜDAHALESİ VE DEVLET ÇELİŞKİLERİ

Tanıma dalgası, aynı zamanda iç politika dinamiklerinin sonucu olarak da okunmalı. İtalya'da geniş katılımlı genel grevler, emperyalist metropollerde emekçi sınıfların tepkisini gösteriyor. Sokaklar, hükümet söylemlerinin ötesinde sonuç talep ediyor. Bu toplumsal baskı, bazı hükümetleri sembolik hamleler yapmaya zorladı, ancak daha önemli olan, toplumsal taleple uyumlu düzenleyici ve yaptırımcı politika değişikliklerinin uygulanmasıdır.

Öte yandan bazı hükümetlerin "Filistinli kardeşlerimiz" türünden söylemleri ile İsrail'le sürdürülen ticari/güvenlik ilişkileri arasındaki çelişki, halkların hafızasında güven kaybına yol açıyor.

Örneğin, içeride sert söylemler sarf eden bazı ülkelerde ticari bağların sürdürülmesi, Almanya gibi bazı yerlerde ise Sumud Filosu'nu protesto edenlerin tutuklandığına ilişkin haberler, bu çelişkinin yansımalarından sadece birkaçını oluşturuyor.

Tanıma kararları İsrail yönetiminde öfke ve alarm yarattı. Yerleşim politikalarını ve Batı Şeria'da ilhak seçeneklerini yeniden gündeme taşıyan söylemler, krizi tırmandırma potansiyeli taşıyor. Aşırı sağ figürlerin "tanıyanlara karşı yerleşim" gibi provokatif açıklamaları,

sahada yeni gerilimlere zemin hazırlıyor. Tanımanın barışa katkı yapması için, aynı zamanda çatışmayı tırmandırıcı adımların da caydırılması gerekiyor.

ŞEYLERİ ADIYLA ANMAK

Filistin'in devlet olarak tanınması haklı ve gecikmiş bir hukuki ve politik karardır, ancak bu kararın gerçek anlamı, tanıyanların sözlerini eyleme dönüştürme iradesiyle ölçülür. Sumud Filosu'na yönelik saldırı, BM kürsüsünde yüceltilen sözlerin denizde ve sahada nasıl sınındığını gösterdi. Eğer tanıma, silah satışlarının durdurulması, işgal destekleyen ekonomik ilişkilerin sonlandırılması, hukuki soruşturmanın derinleştirilmesi ve ilhak/yerleşim projelerine karşı bağlayıcı yaptırımlarla desteklenmezse, tanıyan da tanımayan da bir noktada aynı suç ortaklığında buluşur. Bu nedenle "şeyleri adıyla anmak" gerekiyor. Filistin devlet olarak tanınacaksa, küstahça, kural kaide tanımadan "uluslararası hukuku" sistematik biçimde ihlal eden, işgali ve şiddeti bir yönetim biçimine dönüştüren İsrail'in de açıkça terör devleti olarak ilan edilmesi şarttır. Ancak o zaman bir siyasi karar, sembolik bir jest olmaktan çıkıp bağlayıcı politikalara dönüşebilir. Aksi hâlde BM kürsüsünde söylenen sözlerle denizde ve karada yaşanan gerçekler arasındaki uçurum büyümeye devam edecek, halkların hışmı ise, Volkov'un sahnesinde olduğu gibi, her sözü eylemle sınımayı sürdürecektir.

Wuppertal'da Teslim Demir ve Ulucanlar anması

Sinan (Teslim Demir) yoldaş ile içlerinde Habip ve Ümit yoldaşların da olduğu on yiğit devrimciyi yitirdiğimiz Ulucanlar Katliamı ve Direnişi, dün Wuppertal'da anma yemeği ve söyleşi olarak düzenlenen bir etkinlikle anıldı.

Anma etkinliği kısa bir selamlama konuşmasıyla başladı. Konuşmada, onların zor dönem devrimcileri oldukları, bu ağır tarihsel kesitte devrim ve sosyalizm bayrağını hep yüksekte tuttukları belirtildi. "İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ancak devrimci parti önderliğinde örgütlü sınıf mücadelesiyle zafere ulaşabileceğinin bilinciyle hareket ettiler. Son nefeslerini kararlı devrimciler ve gerçek dava insanları olarak verdiler. Yarattıkları mücadele mirası yolumuza ışık tutmaya devam edecektir" sözleriyle devam eden konuşma, zor dönemin ağırlaşarak sürdüğünü gösteren bazı güncel gelişmeler hatırlatıldı. Dönemin devrime akması için onların bıraktıkları mücadele mirasına sahip çıkılması çağrısı yapıldı.

Sinan yoldaş ve Ulucanlar'da ölüm-süzleşen ON'lar şahsında, devrim ve sosyalizm kavgasında yitirdiğimiz tüm devrimciler anısına yapılan saygı duruşunun ardından söyleşi bölümüne geçildi. İlk olarak parti adına açılış çerçevesinde bir sunum yapıldı. Emperyalist saldırganlık ve savaşlar, faşizmin yönetimlere taşınması, iklim krizi ve çevrenin tahribatı, insani moral-kültürel yıkım, hedef haline getirilen göçmen sorunu gibi ön plandaki olgular üzerinden dünyanın güncel tablosu ve emperyalist-kapitalizmin içinde bulunduğu durum özetlendi. Bu tabloda işçi ve emekçi kitle mücadelelerinin süreklilik taşıdığı örneklenilerek, devrim ve sosyalizm davasının yeniden güç kazanması için devrim stratejisine dayalı örgütlü ve sınıf eksenli mücadelenin geliştirilmesi ihtiyacına vurgu yapıldı. Konuşma 8 Kasım'da Essen'da yapılacak merkezi geceye katılım ve destek çağrısıyla noktalandı.

Devamında Avrupa Partizan ve NRW Bolşevik İnisiyatif Taraftarları'nın etkinliğe mesajları okundu. Söyleşi, sunumdaki çerçeve üzerinden zenginleştirici tartışmalarla devam etti. TKİP, Trotz Alledem, Halk Cephesi taraftarlarının da düşüncelerini paylaştıkları söyleşi devrim hedefinde ısrarın, devrimci örgütlülüğün ve sınıf mücadelesinin günümüzdeki en

belirleyici öncelikler olduğu ortak belirlenmesiyle sona erdi.

Katılanların memnuniyetlerini dile getirdikleri etkinlik yemek ve sohbetlerin ardından sona erdi.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL

ETKİNLİĞE MESAJLAR:

"Emperyalizmle ve faşizmle barış olmaz!"

Değerli yoldaşlar,

Çeşitli milliyetlerden emekçiler ve işçiler, hepinizi Avrupa Partizan adına saygıyla selamlıyoruz. Hepiniz hoş geldiniz.

Teslim Demir'in ölümsüzleşmesinin 7. yılında, bir kez daha yoldaşımız Sinan şahsında, başta komünistler olmak üzere, silah elde sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürütürken yaşamını yitiren tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz.

Bir devrimcinin 7. yılında, dünyada emperyalist ve İslami faşist saldırganlığın giderek arttığı bir süreci yaşamaktayız. İşçi sınıfının görece örgütsüzlüğü, Sinan yoldaş gibi devrimcilerin önemini ve bu mücadelenin ne denli hayati olduğunu daha da görünür kılmaktadır.

Bu yedi yıl içerisinde dünya genelinde emekçiler ve yoksul halklar, kendi egemen sınıflarına karşı mücadele vermektedir. Nepal, Bangladeş gibi Asya ülkelerinde ve Ortadoğu'da, özellikle Kürdistan coğrafyasında, "barış" adı altında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiye edilmek istendiği bir süreçte tanıklık ediyoruz. Böylesi bir süreçte, Sinan gibi devrimcilerin sınıf mücadelesindeki kararlı duruşu bizlere şunu bir kez daha göstermektedir: Emperyalizmle ve faşizmle ba-

rış olmaz! Geçerli olan tek politika sınıf temelinde devrimci mücadeledir.

Emperyalizm ve faşizm, barışla ya da adı belirsiz "demokratik sosyalizm", "demokratik modernite" gibi projelerle çözülemez. Çözüm, devrimci çizgide ısrar etmek, sınıf mücadelesini büyütmek ve örgütlenmektir.

Bir kez daha Sinan Yoldaş'ı saygıyla anarken diyoruz ki:

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiyesine hayır!

AVRUPA PARTİZAN

"Bizlere cesareti, inancı ve direnişi miras bıraktı"

Sevgili dostlar, yoldaşlar, değerli misafirler,

Bugün burada, aramızdan tam 7 yıl önce ayrılan, ancak fikirleri, mücadelesi ve bıraktığı miras hâlâ yolumuzu aydınlatan öncü bir devrimciyi anmak için toplandık. Bu dost canlısı güzel insan, Sinan yoldaş... Teslim Demir'den söz ediyorum.

Bugünün koşullarında devrimci bir kadronun kaybı sadece bir bireyin yitirilmesi değildir; aynı zamanda birikimin, deneyimin ve mücadele ruhunun da eksilmesidir. Kadro, yalnızca örgütlü çalışmanın yürütücüsü değil, aynı zamanda çevresine yön ve moral veren bir odaktır. Bu nedenle böylesi bir kayıp hem örgütsel hem de toplumsal düzeyde ciddi bir boşluk yaratır.

Eksikliğin hissedilmesi, aslında kadronun ne kadar önemli bir yerde durdu-

ğunu gösterir. Günümüz koşullarında siyasal baskıların, ekonomik zorlukların ve toplumsal dağınıklığın yoğun olduğu bir dönemde, devrimci kadroların yokluğu daha da derin hissedilir, işte Sinan yoldaşın yokluğu abartısız böyledir.

Onun yaşamı bize, gerçek bir devrimcinin yalnızca sözleriyle değil, aynı zamanda eylemleriyle de tarihe yön verdiğini gösterdi. Zorluklara, baskılara, engellere rağmen yılmadan yürüdü. Çünkü o, daha adil, daha eşit, daha özgür bir dünyanın mümkün olduğuna yürekten inanıyordu.

Bugün, onun anısı önünde saygıyla eğilirken, şunu unutmamalıyız: Devrimciler bedenlen aramızdan ayrılırlar da onların fikirleri ve değerleri, mücadeleye kattıkları ruh, bizlerin kalbinde ve yolculuğunda yaşamaya devam eder. Onu anmak, yalnızca geçmişi hatırlamak değil; aynı zamanda geleceğe dair sorumluluğumuzu kuşanmak demektir.

Sevgili yoldaşımız, bizlere cesareti, inancı ve direnişi miras bıraktı. O mirası büyütmek devrim ve sosyalizm mücadelesine sarılmak, özgürlüğü ve eşitliği inşa etmek, onun anısını yaşatmanın en onurlu yoludur.

Sıkça tekrarladığımız bir söz vardır: "Devrimciler ölmez, mücadele sürer." Biz de buradan bir kez daha haykırıyoruz: Onun yolunda, onun düşleriyle, onun inanç ve kararlılığıyla mücadeleye devam edeceğiz.

Yaşasın devrim ve sosyalizmi!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Yaşasın onun anısı!

NRW BOLŞEVİK İNİSİYATİF TARAFTARLARI

Sinan, Ulucanlar ve sınıf devrimciliği geleneği

B. Seyit

Burjuva cumhuriyetin tarihi, baskının, zulmün, zorbalığın, sömürünün ve katliamların tarihidir. Bu sömürü düzeyine karşı yükselen her sesi bastırmak, devrimci ve ilerici güçleri sindirmek, iradelerini kırmak için Osmanlı'dan bu yana zindanlar ve zindancılık temel araçlardan biri olarak kullanılmıştır.

Zindanlar, düzenin efendileri tarafından devrimcileri teslim alma, bunu başaramadıklarında ise ağır tecrit koşulları altında tutma ve yok etme merkezleri olarak varlıklarını sürdürmektedir. Bugün bu zindancılığın yeni biçimlerinden biri olan "kuyu tipi" hapisaneler, ağırlaştırılmış tecrit koşullarının uygulandığı modern tecrit merkezleri hâline gelmiştir. Bu ülke, zindancılığın en ağır biçimlerinin uygulandığı bir tarihte, zindan direnişlerinin de en görkemlilerine tanık olmuştur. Geçmişin devrimci kuşakları, sermaye düzeninin irade kırma ve teslim alma saldırılarına karşı canlarını ortaya koyarak bize şanlı bir direniş tarihi bıraktılar. Zulmün merkezlerinde, en ağır koşullarda dahi devrimci iddia ve iradeyi korumanın mümkün olduğunu gösteren bir gelenek kanla ve canla yaratılmıştır.

Devrimci direniş geleneğimizde önemli bir yere sahip olan Ulucanlar Zindan Direnişi'nin 26. yıl dönümündeyiz. Aynı zamanda Sinan yoldaşı ölümsüzlüğe uğurlayışımızın da 7. yılındayız.

Ulucanlar Direnişi de, Sinan yoldaş da, kendilerinden önceki direnme geleneğini bugüne taşıyan ve onu büyüten birer halkadır. Ulucanlar şehitleri ve Sinan yoldaş devrimci birikimimizin ayrılmaz parçaları olarak, baş eğmeyen dava insanları kimlikleriyle tarihe iz bıraktılar. Onlar sınıf kavgasında dostlara umut, düşmana korku verdiler. Bu miras, yalnızca geçmişin onurlu hatrası değildir. Aynı

zamanda geleceğe taşınması gereken bir gelenektir. Bugünün devrimcileri olarak bizler, bu geleneği sahiplenecek, devrimci iddia, kararlılık ve direnme iradesini her yeni kuşağa tereddütsüz aktaracak, sermaye düzenine karşı yürütülen kavgayı zafere ulaştırana dek bu mücadeleyi sürdüreceğiz.

Ekim'den partiye, yaratılan gelenek...

Sinan yoldaş, 70'lerin devrimci yükseliş döneminde mücadeleyle tanıştı. Kitlelerin devrimci saflara akın ettiği o coşkulu yıllarda olduğu gibi, 12 Eylül sonrasının baskıcı ve karanlık dönemlerinde de devrim davasını temsil edenler arasında yer aldı. Darbenin ardından pek çok devrimci mücadele saflarını terk ederken, Sinan yoldaş sınıf mücadelesini büyütme, geçmişin birikimini ileriye taşımak ve kavganın en önünde yer almak konusunda kararlılığını hiç kaybetmedi. Devrimci yükselişin doruk noktasında mücadeleye katılan ve en gerici, en zor dönemlerde bile devrim bayrağını yere düşürmeyen bir devrimci olarak Sinan, mücadele tarihimize şanlı yerini aldı. Ekim Hareketi'nden TKİP'ye uzanan ideolojik ve pratik birikimin oluşturulma-

sında olduğu kadar, Türkiye devrimci hareketinin ortak belleğinde de önemli ve tartışmasız bir yere sahip oldu.

Onu bu denli güçlü kılan yalnızca geçmiş deneyimi, kendi iddia ve kararlılığı değildi elbette. Ona esas gücünü veren, 12 Eylül sonrası Türkiye devrimci mücadelesinde yeni bir dönemi başlatan ideolojik yenilenmeye öncülük edenlerden biri olmasıydı. Bu yenilenme, geçmişin mirasını içererek, eskimiş olanı aşan ve devrimci mücadeleyi sınıf devrimciliği temelinde yeniden inşa etmeyi amaçlayan bir süreci ifade ediyordu. Sinan'ı, kendi kuşağı içinde örgütlü mücadeleyi kararlılıkla sürdüren az sayıdaki devrimciden biri yapan şey, işte bu ideolojik ve örgütsel yenilenme sürecine olan inancı ve bağlılığı, bu sürecin yarattığı birikime olan sarsılmaz güveniydi.

Ulucanlar zindan direnişinde ölümsüzleşen Habib ve Ümit yoldaşlar da sınıf devrimciliği çizgisi ve geleneğinin yetiştirip şekillendirdiği devrimcilerdir. Devrim davasının bilincini kuşanan, ateş çemberlerinden geçerek geleceği kazanma davasını büyüten yoldaşlarımız siyasi poliste, mahkemede, zindanda ve her

cephede düşmana karşı direnişin simgesi oldular. İnşa edilen yeni çizginin önde gelen temsilcileri olan yoldaşlarımız, sınıf devrimciliğinin dirençli, kararlı ve baş eğmeyen geleneğinin oluşturulmasında da önemli bir rol oynadılar. Ekim'le başlayıp TKİP ile taçlanan sürecin taşıyıcıları olan yoldaşlarımız, Ulucanlar zindan direnişinde en ön saflarda çarpışarak, geleceği kazanma kavgasında canlarını ortaya koymaktan da çekinmediler.

Onların kavgası, davası, partisi, onların cüreti, iradesi ve kararlılığıyla temsil ettikleri sınıf devrimciliği çizgisi, bugünün zorlu dönemini aşmak için bize en önemli silahları veriyor. Sınıf devrimciliğinin kilometre taşları olan yoldaşlarımızın bayrağını, bugünün devrimcileri dalgalandırmaya devam ediyor. Ekim'in ideolojik yenilenmesi, Sinan'ın her dönemin devrimcisi olmayı başaran pratiği, Habib ve Ümit yoldaşların partinin düşünen önderleri, savaştan nefesleri olmaksızın yarattıkları gelenek ve zindanlarda gösterdikleri tereddütsüz irade bize yol göstermeye devam ediyor.

"Sinan yoldaş bizim için yıkılmaz bir kaleydi"

kın içinde kaynaşan da, yüreğiyle devrimci büyüten de...

Dersim'in gençliği ona bakınca kendi yolunu daha berrak görürdü.

Onunla yan yana olmak ya da sadece

uzaktan görmek bile, bir kaleyi hissettirmekte bize: Yıkılmaz, sarsılmaz, umut dolu bir kale.

Sinan Yoldaş, örgütlemeyi nefes gibi bilen, partileşmeyi bir ödev değil, bir aşk gibi yaşayan, insanlığını yoldaşlığın-

da gösteren mükemmel bir insandı.

Şimdi onu anarken, yalnızca geçmiş değil, geleceği de görüyoruz. Onun mirası, yürüdüğümüz yolun ışığıdır. Onun adı, bizler için sönmeyen bir meşaledir.

Yedi yıl geçti, ama Sinan hâlâ aramızda: özlemle, sevgiyle, yoldaşça bir gülümsemeyle!..

BERLİN'DEN ESKİ BİR YOLDAŞI

Yedi yıl oldu, ama Sinan Yoldaş hâlâ bizimle...

Her meydanda, her sokakta, her yoldaş bakışında onun izini görüyoruz.

Sinan yalnızca bir önder değildi, bizim için güven demekti, kararlılık demekti, bir eylemin başarısına duyulan inanç demekti.

Zindanda dimdik duran da oydu, hal-

Yeni dönem ve gençlik mücadelesi

İ. Y. Gün

HAKLARIMIZ, ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN; BİRLEŞİK MÜCADELE, ÖRGÜTLÜ DİRENİŞ!

Güncel durum üzerine

Üniversitelerde yeni eğitim-öğretim yılı Eylül ayının ikinci haftasında başladı. Hemen öncesinde ise eğitim giderlerine dönük fahiş zamlar yapıldı. KYK yurtlarına, üniversitelerin yemekhanelerine ve kentlerdeki ulaşım ücretlerine yapılan zamlarla, gençliğe adeta "üniversiteye hoş geldin(!)" denildi. Saray rejiminin kayıym rektörlükleri ise gençlik isyanından duyduğu öfke ve korkuyla "yüzlerce soruşturma" açarak, okuldan uzaklaştırma ve yurttan atma saldırıları ile yeni döneme giriş yaptı. Kuşkusuz ekonomik krizin derinleştiği, faşist baskı ve zorbalığın hüküm sürdüğü bir ülkede bundan farklı bir eğitim-öğretim yılı başlangıcı tahayyül edilemezdi.

Tek adam rejiminin temel demokratik hak ve özgürlükleri hedef alan baskı ve zorbalığına, yıldan yıla artan paralı eğitim uygulamaları ile eğitim hakkının gasp edilmesine, derinleşen iktisadi-mali krizin faturasına karşı gençlik cephesinde biriken öfke yıldan yıla büyümüş, bu öfke geçtiğimiz mart ayında zorbalığa karşı isyan biçiminde kendisini ortaya koymuştu. Üniversiteli gençlik İstanbul Üniversitesi'nin önünde yıktığı polis barikadı ile ilk kıvılcımı çakmış, üniversiteleri, kent meydanlarını, sokakları direniş alanına çevirmişti. Büyüyen gençlik isyanı karşısında elinde kaba şiddet araçlarından başka bir şey kalmayan AKP-MHP iktidarı ise dizginsiz bir gözaltı, polis ve yargı terörü ile direnişe saldırdı.

Kısa sürede binlerce kişi gözaltına alındı, 450'ye yakın genç tutuklandı. Gerici-faşist rejim, direnişi kırmak için bayram tatilini uzatmaktan ailelere "çocuklarınıza sahip çıkın" çağrısı yapmaya varıncaya değin her türlü kirli yol ve yöntemle baş vurdu. Ancak çıplak baskı ve zorbalık, gençlik cephesinde yıllardır biriken öfkenin de sokaklara taşan isyanın da önüne geçemedi. Üniversiteler Mart ayından dönemin bitişine değin isyanın merkezleri oldu. Akademik boykotlar, kitlesel üniversite eylemleri, forumlar, alternatif şenlikler, açık dersler örgütlendi...

Üniversitelerdeki hareketli süreç yaz döneminin gelmesiyle birlikte yerini görece durgunluğa bıraktı. Gençlik isyanı belli sınırlara çekildi. Ancak gençliğin öfkesine sebep olan, isyanını tetikleyen maddi toplumsal koşullar/sorunlar hala yerli yerinde duruyor. İktidarın izlediği politikalar, sorunları derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmıyor.

Toplumu kuşatan çok yönlü sorunlara çözüm üretmekten aciz olduğu gibi, böyle bir derdi de bulunmayan tek adam rejiminin zorbalığı gün geçtikçe şiddetleniyor. Burjuva düzen muhalefetini hedef alacak kadar dizginlerinden boşalmış bir saldırganlık süreci yaşanıyor. En temel demokratik hak ve özgürlükler rejim tarafından askıya alınmış durumda. İşçi ve emekçilerin, kadınların, gençlerin en masum hak arama eylemleri bile dizginsiz polis terörüyle karşı karşıya kalıyor. Sosyal medya paylaşımları dahi kriminalize edilerek gözaltı-yargı terörünün hedefi haline getiriliyor.

Ekonomik, sosyal ve siyasal alanda ağırlaşan ve üst üste binen bu sorunlar yeni dönemde de gençlik hareketinin temel gündemleri olmaya devam edecektir. Dahası, gençliğin yaşadığı sorunlar her geçen gün ağırlaşmakta, buna karşı büyüyen öfkesi ise hala daha güçlü patlama potansiyelleri taşımaktadır:

"Gençliği, özellikle de öğrenci gençliği politize eden ve eyleme çeken her zaman genel toplumsal-siyasal sorunlar olmuştur... Gençliğin politik kitle hareketleri, tam da onun ülke ve dünya sorunlarına gösterdiği ilgiden kaynak-

lanmıştır. Başlangıçta şu veya bu özel sorundan başlamış olsa bile, gençlik toplu sorunlarına ilgi gösterebildiği ölçüde politize olmuş, kitlesel gençlik hareketleri de bunun ürünü olmuştur. Dünya ve Türkiye deneyimleri buna açıklıkla tanıklık etmektedir."

GENÇLİK HAREKETİNİN GÜNDEMLERİ

-Yeni dönemde gençlik hareketinin temel gündemleri arasında baskı ve zorbalık, iktisadi-mali krizin gençliğe dönük faturası, emperyalist savaş ve saldırganlık başlıkları öne çıkmaktadır. İktisadi-mali kriz, işçi ve emekçilerin yaşamında olduğu gibi gençlik kitlelerinin yaşamında da gittikçe ağırlığını hissettirmektedir. KYK yurtlarına, yemekhane ücretlerine, ulaşım ve eğitimin diğer kalemlerine dönük ciddi zamlar yapıldı. Hali hazırda paralı eğitim uygulamaları ile işçi ve emekçi çocuklarının büyük bir çoğunluğunun eğitim hakkı gasp edilmiş durumda. İktisadi-mali krizin derinleşmesi bu hak gasplarını daha da yaygınlaştırıyor. İşçi ve emekçi çocuklarının geniş kesimlerine yükseköğretimin kapıları büyük oranda kapanmış bulunuyor. Keza her yıl on binlerce üniversiteli okuldan kaydını sildirmekte ya da dondurmaktadır. Geriye kalanların büyük bir kesimi ise bir yandan okurken bir yandan da güvencesiz işlerde çalışıyor, üniversitelerden çok işyerlerinde zaman geçiriyor. Eğitim hakkının bu şekilde gasp edilmesi gençliğin öfkesini biriktiren en temel sorunlardan biridir.

-Her geçen gün ağırlaşan çok yönlü

krizleri yönetmek adına AKP-MHP iktidarının tırmandırdığı baskı ve zorbalık, yeni dönemin temel mücadele gündemlerinden biri olmaya devam edecektir. Zira, hem genel planda toplumu hedef alan baskı politikalarının hem de gençliği doğrudan kesen saldırıların yeni dönemde yoğunlaşacağı açıktır.

Bu bağlamda, üniversitelerde başta Mart Direnişi eylemlerine dönük olmak üzere disiplin soruşturmaları terörü estirilmiştir. Son dönemde yüzlerce öğrenciye soruşturmalar açılmış, uzaklaştırma ya da yurttan atma cezaları verilmiştir. Yeni dönemde bu saldırıların daha da artacağı ise açık. Disiplin soruşturması ve cezalarına karşı başta devrimci-ilerici gençlik güçleri olmak üzere, Mart direnişinde öne çıkan bütün dinamiklerle ortak bir mücadele hattı örmek, saldırıları püskürtmek açısından önemli bir yerde durmaktadır. Zira disiplin ve ceza terörü ile özellikle devrimci, ilerici ve dinamik gençlik güçleri üniversitelerden uzaklaştırılmak isteniyor.

-Yeni dönemde gençlik mücadelesinin bir diğer temel gündemi ise emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarıdır. Zira, emperyalistler arası hegemonya mücadeleleri başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın farklı bölgelerinde sürmekte, bu durum gezegenimizi büyük bir yıkımın eşiğine doğru sürüklemektedir.

ABD destekli Siyonist İsrail'in Filistin halkına dönük soykırımı, Lübnan, Yemen, İran ve diğer bölge ülkelerine dönük saldırıları coğrafyamızı adeta kan gölüne çevirmiştir. Yine ABD-İsrail desteği ile Suriye'de kurulan cihatçı terör re-

jimi, ülke halklarına kan kusturmaktadır. AKP-MHP rejimi ise hem Suriye’de hem de Filistin’deki katliamların ve soykırımın açıkça destekçisi konumundadır.

Tüm bu gerçekler, gençlik içerisinde antiemperyalist bilinci güçlendirmenin ve gençlik kitlelerini bu eksende harekete geçirmenin ne denli yakıcı bir sorumluluk olduğunu ortaya koymaktadır.

BİRLEŞİK MÜCADELE ÖRGÜTLÜ DİRENİŞ!

Bütünlüğü içerisinde bu sorunlar yumağı karşısında gençlik hareketinin önünde duran temel görev “gençliğin birleşik mücadele zeminlerini” tartışmak ve yeni döneme bu eksende hazırlanmaktır. Zira Mart İsyanı, gençlik mücadelesi açısından devrimci-ilerici gençlik öznelerinin bile böylesine bir olaya yeterince hazırlıktan yoksun olduğunu gösterdi. İsyanın birleşik-örgütlü bir zeminden yoksun oluşu en temel çelişki alanlarından biri oldu. Yukarıda bahsettiğimiz bütün sorunlar, gençlik kitleleri içerisinde öfkenin büyüyeceğine işaret ediyor. Bu sorunların tetiklediği olası yeni gelişmelere bir kez daha hazırlıksız yakalanmamak için gençliğin birleşik örgütlenme zeminlerini tartışmak ve bunun imkanlarına yoğunlaşmak, gençlik hareketinin önünde duran en temel sorumluluklardan biridir. Devrimci-ilerici gençlik güçlerine bu anlamda daha fazla sorumluluk düşmektedir.

Uzun dönemden beri gençlik hareketinin parçalı, dağınık, örgütsüz bir tablosu var. Daha öncesinde gençlik cephesinde yaşanan kimi lokal direnişler ve politik çıkışlar yazık ki bu tabloda esaslı bir değişiklik yaratamadı. Gençlik mücadelesinin birikim yaratmasının ve bu birikimi kalıcılaştırıp geleceğe taşımasının önünde duran en büyük engel de gençlik hareketinin bu parçalı, dağınık ve örgütsüz tablosudur.

Geçmişteki deneyimlere ve Mart İsyanı’nın bıraktığı derslere yaslanarak gençlik hareketini ileriye taşımak mümkündür. Bunun için, yeni dönemde mücadelenin kalıcı, birleşik-örgütlü zeminlerini yaratma çabasına yoğunlaşmak önemli bir yerde durmaktadır.

Bu topraklarda güçlü bir devrimci gençlik hareketi geleneği var. Bu geleneği ve yarattığı mirası yaşatıp ileriye taşımanın yolu, gençlik hareketini gelecek fırtınalı günlere hazırlamaktan geçiyor. Dolayısıyla zaman birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için “Birleşik mücadele, örgütlü direniş!” şiarıyla güne yüklenerek geleceğe hazırlanma zamanıdır.

OHAL genelgelerinden korkmuyoruz... Mücadeleden vazgeçmiyoruz!

21 Eylül tarihinde İstanbul Valiliği’nce üniversitelere gönderilen genelge ile “öğrenim faaliyetlerinin güvenli bir ortamda sürdürülmesi” için güvenlik önlemlerinin artırılması emredildi. Bu talimatla “suç/terör örgütlerinin eleman kazanmasının engellenmesi, provokasyonların önüne geçilmesi; siyasal, etnik ve mezhepsel farklılıklar kullanılarak yapmaya çalışacakları olayların engellenmesi” hedefleniyordu.

Oysa asıl hedefleri, 19 Mart’ta barikatları aşarak baskı ve zorbalık düzeyine korku salan üniversite gençliğinin mücadelesini ve örgütlenmesini engellemektir. Şüphesiz ki bunlar bizim için alışılmadık durumlar değildir. Özerk ve demokratik bir yapıya sahip olması gereken üniversitelerimiz ve kampüslerimiz, 12 Eylül’den bu yana her türden baskı ve zorbalık politikasının uygulandığı, biz öğrencilerin nefes almasının dahi zorlaştığı kurumlara dönüştürülmüştür.

Yıllardır kampüslerimize yerleştirilen faşist çetelerden, polis terörüne başvurmalardan eylem yasaklarına gerçekte her bir uygulama gençlikten duyulan korkunun yansımalarıdır. Bu saldırılarla 19 Mart’ta barikatları yıkan irademizi, sesimizi duyurduğumuz her köşeyi, her geçen gün büyüyen öfkemizi ve hâlâ genç ve taze olan isyanımızı hedef alıyorlar! Direnişimizin “faturasını” kesip zorbalıkla bize ödetmeye çalışıyorlar!

Gençliğe yönelik saldırganlığı, “öğrenim faaliyetlerinin güvenli bir ortamda sürdürülmesi” şeklinde meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Oysa öğrenimin güvenli bir ortamda sürdürülmesinin önündeki en büyük engel, süregiden bu düzenin bizzat kendisidir. Üniversitelerde asıl güvenlik sorunu, kampüslerimizin her türden gericiliğin yuvası hâline getirilmeye çalışılması ve sermayenin, salyaları akararak yurtlarımıza ve kampüslerimize bir

akbaba gibi çöreklenmesidir!

Parasız ve bilimsel eğitim hakkımızı, nitelikli beslenme ve barınma hakkımızı, üniversitelerde giderek daraltılan özgürlük alanlarımızı savunurken, kulüp ve topluluklarda yürüttüğümüz çalışmalarda bile faşist çetelerin, ÖGB’nin ve sivil polislerin saldırılarıyla karşı karşıya kalıyoruz!

Tabiri caizse, kendisinden farklı şekilde nefes alan gençleri bile hedef haline getiren faşist ve gericici çetelerin cirit attığı, sesini çıkaran öğrencilerin disiplin soruşturmalarıyla, uzaklaştırma cezalarıyla susturulmaya çalışıldığı üniversitelerde “özgürlükten” ve “güvenlikten” bahsetmek kaba bir riyakârlıktır.

Üniversitelerde gelişen ve gelişecek olan direnişlerin, hak arama eylemlerinin ve öğrencilerin örgütlenme çabalarının doğrudan hedef alındığı bir ortamda ne özgürlükten ne de güvenlikten söz edilebilir.

Bunun en açık göstergesi, yeni dönemin başlamasıyla birlikte artan saldırılardır: Stantlarımıza saldırıyorlar, kayyum rektörler eliyle kulüp ve topluluklarımızı kapatıyorlar, üniversiteleri adeta karakola çeviriyorlar!

Tek yolumuz direnmek ve örgütlenmektir!

Çok uzak değil, yakın tarihimize baksak kampüslerde ve yurtlarda bu çürümüş zorba düzenin izlerini her tarafta görebiliriz. Daha bu yazının yazıldığı günlerde bir öğrenci kaldığı KYK yurdunun 4. katından düşerek hayatını kaybetti. Osmaniye’de sıcak su olmadığı için soğuk suyla duş alan arkadaşımız Kasım Bulgan kalp krizi geçirdi ve hayatını kaybetti. Ya daha önce kaybettiklerimiz... Zeren Ertaş, KYK yurdunda ihmalden dolayı asansör kazasında hayatını kaybetti. Sibel Ünlü, yaşadığı ekonomik zorluklardan dolayı hayatına son verdi. Sayısız sıra arkadaşımız üniversitelerinde hocaları tarafından sözlü veya fiziksel is-

tismara uğradı/uğruyor. Yurtlarda sıcak suyu, rahat nefes alınabilecek odaları, insana yaraşır yemekleri bıraktık, artık taciz edilmeden yaşamak bile neredeyse imkansız hale geldi. Yemekhanelerde ya aç kalıyor ya zehirleniyoruz. Çalışmak zorunda kalan arkadaşlarımız eğitime devam edemiyor. İşçiler kampüslerimizde çalıştıkları inşaatlardan düşüp hayatını kaybediyor. Üniversitede bizlere “nitelik”, “prestij” diye pazarladıkları şey savaş sanayine çalışmak oluyor. “Proje” adı altında emperyalistlerin kullanacağı, sayısız insanın katledileceği savaş araçları üretiliyor bizlere.

İşte genelgede bahsi geçen ve “kutsanan” o “güvenli üniversite ve yurt” budur. “Provokasyon” diye tanımladıkları şey ise bizim bu berbat düzene ve gidişata karşı haklı sesimizi yükseltmemizdir!

Bizler bu düzende ruhen tükenir, üniversitelerden ve eğitimden bir bir uzaklaştırılırken onların cepleri doluyor. “Parasız, nitelikli eğitim almak, insan gibi yaşamak istiyoruz” dediğimiz için bizleri hedef alıyorlar. Haklı olduğumuzu biliyorlar ve bundan korkuyorlar. Elbette korkmakta haklılar, öfkemiz büyük! Büyüyen öfkemizi onlarda görüyorlar. Bilinmelidir ki, bizler geri adım atmayacak bu karanlığa hapsolmayacağız. Geçmişten aldığımız güçle, Mart isyanının öfkesiyle bizlere dayatılan bu baskı ve zorbalığa karşı mücadeleyi yükseltecek, zulme öfkemizi haykırmaya devam edeceğiz!

Haklarımız ve geleceğimiz için “birleşik mücadele ve örgütlü direniş” ete kemiğe büründürüleceğiz.

Unutmayın: İsyanımız genç, öfkemiz büyük!

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ’NDEN BİR DGB’Lİ

Metal işkolunda MESS Grup TİS süreci başladı...

**Krizin faturasını reddet,
MESS'in kölelik dayatmalarına
GEÇİT VERME!**